

AUDREY WEIGH

*Anotimpul
iubirii*

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CECILIA IONESCU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Formidabila lovitură de coarne în zidul stâncos provocă vibrații surde și Anne ridică brusc capul. Lua notițe, așezată turcește într-un contrafort protejat, de unde admira vederea magnifică mângâiată de vânt și de soarele care se răsfrângea pe întinderile de zăpadă.

Loviturile răsunară din nou; aparent, berbecul singuratic nu-și găsea odihna. Anne se ridică dintr-o mișcare suplă și se lipi de perete. Observă o potârniche albă de stâncă, având ciocul alb, ciugulind o argințică înflorită și ezită s-o fotografieze, considerând că zgomotul aparatului putea face berbecul să fugă, iar comportamentul său foarte deosebit o interesa cu prioritate.

Zguduitura din munte continua fără oprire, părând un zgomot de topor care doboră un arbore. Brusc, un picior îi alunecă pe lichenul umed. Niște pietricele căzură în prăpastie și Anne de-abia se ținu de un arbust. Oftă ușurată, sperând că nu tulburase animalul pe care-l urmărea de zile întregi. Îmbrăcase niște blugi din catifea verde-închis și o vestă din piele de căprioară în tonuri arămii care dispăreau în peisaj, căci știa că vederea reprezenta punctul forte al animalelor cu coarne. Avea o acuitate de zece ori superioară celei a

omului și dacă berbecul o repera, va dispărea cât ai clipi din ochi.

Puse un genunchi pe pământ și scoase un obiectiv din geantă. O marmotă cu burta galbenă, care dormea la soare, se trezi brusc și-și aținti asupra Annei ochii ca alunele. Tânăra femeie se rugă ca fermecătorul animăluț să nu înceapă să țipe, dar spre marea sa ușurare, se retrase încet înainte de a fugi urcând cu agilitate prin mărăcinii care creșteau din abundență pe pământ și dispăru.

După ce-și înșurubă telescopul, Anne scrută toate cavitățile din stâncă și în cele din urmă descoperi animalul uimitor pe care-l urmărea cu regularitate. Se afla chiar sub ea. Cântărea o sută cincizeci de kilograme și se fălea cu o crupă albă și o coadă neagră. Pentru micul dejun se refugiasse pe o pajiște cu iarbă verde și flori sălbatice, pe care o străbătea un pârâu limpede ale cărui maluri argiloase reținuseră sarea, extrem de apreciată de turmele de oi.

Dar în acea clipă, berbecul uitase plăcerile mâncării bune; era foarte absorbit de treaba sa. Hipnotizată, Anne îl observă dând lovituri puternice într-un bloc de granit. Totuși, se gândi tânăra femeie, luna iunie nu corespundea deloc cu sezonul dragostei pentru ovinele din Munții Stâncoși. Ele se împerecheau din octombrie în decembrie și acest gen de comportament era tipic masculilor care își marcau teritoriul.

Făcu câteva fotografii și se rezemă cu spatele de stânca scăldată în soare. Apoi își deschise carnetul de notițe și începu să-și însemne observațiile cu scrisul său mic, distinct și rotund. Se întrerupse, tulburată de loviturile surde care se reluară mai tare. Se îndepărtă tot mai mult de observațiile obiective pe care încerca să le adune în zadar și mintea sa de om de știință fu perturbată de stări sufletești personale.

Un lucru era clar: chiar într-o specie de animale ale cărei cicluri

erau previzibile ca schimbarea anotimpurilor, anumiți indivizi, prin comportamentul lor inexplicabil, călcau regulile și repuneau totul în discuție. Acest berbec singuratic care fugise din turma care păștea vara pe înaltele pășuni alpine și își exprima brutal dorința de o femele în acea perioadă a anului, ridiculiza cei mai competenți oameni de știință.

Anne Holdenfield, o biologă de douăzeci și nouă de ani, care pierduse prea des în dragoste și se călise, protejându-și sensibilitatea de lumea exterioară și dând uitării lista tertipurilor sentimentelor de dragoste, se enervă din cauza indispoziției care o cuprinse la spectacolul animalului în perioada de rut. Zâmbi de stupiditatea sa și-și oferă fața soarelui, lăsând aerul plăcut să-i calmeze curiozitatea inexplicabilă.

O studentă încântătoare, cu tenul alb și roz, al cărui păr auriu-deschis flutura pe umeri, trecu cu un mers studiat cu grijă prin fața barului la care cinci bărbați se răcoreau recurgând la bere rece. Greg Fisher îl imită pe lupul din Tex Avery, lovindu-se cu capul de perete. Colegul și prietenul său, Al Kanook, izbucni în râs, luându-l de braț.

– Mai târziu, bătrâne frate, mai întâi trebuie să ne dai răspunsul.

Greg își desprinsese cu regret privirea de la fata de vis, goli paharul și-și aprinsese o țigară de la mukul celei pe care tocmai o terminase.

– Copii, vorbiți prostii.

Își plimbă privirea în jur, peste Al și cei trei studenți așezați la masă cu el.

– Și de unde ați scos această poveste?

A.J. Bertram își încrucișă brațele și-l privi cu un aer sarcastic.

– Doctore Fisher, oare n-ați declarat într-o zi că întotdeauna cursurile dumneavoastră pornesc de la experiențe trăite și că

experiența primează asupra conștiinței?

Greg luă noua halbă pe care chelnerița tocmai i-o adusese și-l observă prin transparență în lumina strălucitoare a verii care începea.

– Am spus eu asta?

– Evident. Și v-ați lăudat timp de o jumătate de oră că veți găsi o anumită mină dispărută de ani de zile. Vă citez: "Este suficient să se organizeze căutările în mod științific. Orice idiot ar fi în stare".

Greg scutură scrumul țigării, dar rată scrumiera și-l înlătură cu dosul mâinii. Apoi se întoarse spre Al, cu o licărire de îndoială în ochii întunecați de alcool.

– Sunt serios?

– Întru totul.

Goli a cincea bere, cu un aer gânditor. Măine va începe semestrul de vară. Erau zece ani de când fusese angajat ca profesor la Princeton și pentru prima dată hotărâse să nu predea. Nu va lucra. Adio conferințe, note, studenți recalcitranți, libertatea era a lui. Da, dar cum oare își va petrece timpul? O teamă ascunsă i se strecură în mintea încetoșată. Un grup de fete tinere intră în cafenea și-i zâmbiră fermecător. Le privi cu simpatie. În definitiv, poate vara nu se anunța atât de sinistru cum își imagina. Acea brunetă înaltă, cu părul lung și pleoapele grele îi plăcea în mod special. Poate va reuși s-o convingă să-l însoțească la el acasă. În acea seară, nu fusese invitat la nicio serată interesantă și băutura nu-i domolise deloc instinctul sexual – nu prea se sinchisea de el și reușea uneori cu greu să-l stăpânească.

Vocea unuia dintre studenții săi îl aduse la realitate și se întoarse spre el.

– Ce spunei?

O licărire diabolică strălucea în ochii lui Andrew.

– Doctore Fisher, vă propun un pariu și consider că este o provocare pe măsura dumneavoastră.

– Un pariu?

Greg se animă brusc. Nu știuse niciodată să reziste unui pariu. Jocul îl atrăsese întotdeauna și-i datora o sumă rotunjoară agentului său de pariuri, fără să pună la socoteală câteva datorii care se găseau pe ici pe colo. Acceptase de mai multe ori partide de pocher cu cei trei studenți care-l însoțeau. Aceștia îi cunoșteau perfect starea financiară.

– Bine, declară Andrew frecându-și mâinile. Dacă veți găsi această mică fantomă de care ne-ați vorbit îndelung la curs, ați putea să-i plătiți acelui tip cu figură vicleană care se ocupă de interesele dumneavoastră la curse și chiar să aruncați câteva bancnote pe masa verde. Zece mii de dolari v-ar conveni?

Halba lui Greg lovi masa cu un zgomot surd.

– Zece mii?

Le aruncă celor trei tineri o privire neîncrezătoare și aceștia dădură toți afirmativ din cap, cu un aer grav.

– Glumiți?

– Cătuși de puțin.

Greg se întoarse spre prietenul său Al.

– Pentru Dumnezeu, Al, oare cum naiba ne-am descurcat pentru a preda într-una din cele mai snoabe universități din Statele Unite, cu copii provenind din familiile cele mai scandalos de bogate?

Tinerii izbucniră în râs. Andrew, care părea să-i reprezinte pe ceilalți doi, vorbi din nou:

– Copiii își propun de asemenea să vă plătească biletul de avion pentru Colorado. Ce credeți?

Greg își privi visător a șaptea halbă de bere. Al îl bătu pe umăr.

– Nu spuneai că n-ai niciun plan pentru vară?

– Într-adevăr, n-am nimic de făcut, dar de ce să nu rămânem aici, hoinărind și făcându-le curte persoanelor încântătoare care frecventează această celebră universitate? Mi-e groază de jogging, trekking și alte curse montane, tot ce se prezintă ca sănătos pentru corp și asociațiile de bune obiceiuri îmi fac pielea ca de găină.

Andrew scutură din cap.

– Doctore Fisher, acceptați sau refuzați. Aveți afacerea în mână.

Greg își imaginează bancnotele verzi în căușul palmei și voința îi slăbi.

– Foarte bine, accept. Dar vă avertizez imediat că ați face bine să pregătiți cecul în care tata să depună banii. O mină pierdută, ah, ah!

– Și dacă pierdeți?

– Niciun risc.

Cei trei tineri se consultară din priviri.

– Am uitat să specificăm că v-am fixat o limită de timp pentru a face isprava.

– Și ce termen ați stabilit?

– Cincisprezece zile.

O umbră de îndoială trecu prin mintea lui Greg, dar o înlătură imediat. Clipi din pleoape de câteva ori și trebui să se concentreze pentru a-și aminti despre ce era vorba. Se lăsă pe scaunul său, râzând ușor, arogant.

– Două săptămâni? Nu este nicio problemă, se laudă, ridicând bărbia, în două săptămâni pot să găsesc orice.

– Și dacă ratați afacerea?

Greg privi aburul care se condensase pe sticla halbei. O picătură de apă se formă, se rostogoli și fu absorbită de rondela de plută pusă

pe masă. Îi trebui un timp pentru a înțelege sensul întrebării care-i fusese pusă.

– Dacă sperați că voi împrumuta zece mii de dolari, vă înșelați. Nu uitați că nu sunt decât un profesor.

– Nu asta vrem, exclamă tinerii în cor.

– Atunci, vă ascult.

– Am dori cu ardoare să fim admiși în "Programele de avangardă", continuă Andrew.

Greg izbucni într-un râs zgomotos și făcu un efort pentru a-și focaliza însoțitorii în câmpul său vizual.

– Nu sunteți singurii și selecția va fi dură.

– Tocmai. Ascultați, doctore Fisher, ne-am luat diplomele necesare, dar totul este o problemă de politică de a fi condus și susținut de cutare sau cutare profesor. Faceți parte din comitetul care ia deciziile. Dacă insistați să fim acceptați, nu ni se va refuza candidatura.

Greg ajunsese în stadiul de ebrietate în care își pierduse rațiunea. Ce importanță avea? se gândi într-o stare de buimăceală. Va găsi mina aia blestemată, așa că de ce să-și facă griji pentru "Programele de avangardă" și pentru selecția severă pe care o prezida? Încă nu pregătise lista și refuza să se gândească deocamdată la ea.

– Vă lăsăm cincisprezece zile, doctore Fisher, pentru a ne aduce o dovadă palpabilă a descoperirii dumneavoastră.

– De acord, de acord.

Dar atenția lui Greg fu distrasă din nou de bruneta înaltă, cu părul lung, care discuta cu camarazii săi la masa vecină. Acum își amintea foarte bine că o remarcase la cursuri. Se așeza întotdeauna în ultimul rând și-i urmărea cu atenție expunerile, punând mereu întrebări inteligente și reflectate matur. Nu-i lipsea umorul și

comentariile îi erau incisive și frapante. Din nefericire, nu-și amintea numele său. Sarah, Sally, Sandra.... Purta o jupă albă, plisată, stil tenis din anii treizeci și o tunică roz, împletită din bumbac și balerini asortați. Îi plăcea.

Era vag conștient că întreținea o conversație cu Al și cei trei studenți din fața lui. Întrebările și răspunsurile se succedau fără să-și dea seama exact despre ce era vorba. La un moment dat, dispărură toți și el se află lângă Sandra, care întoarse spre el fața pală, cu un zâmbet promițător.

Când Greg se trezi, soarele își împrăstia razele prin fereastra deschisă. Se răsuci pe o parte, pentru a evita lumina orbitoare; capul îl durea. Îndepărtând pătura, se așeză pe marginea patului, dar îl luă amețea și imediat se culcă iar. Îi trebuiră cel puțin zece minute pentru a se hotărî să se ducă în baie. Dalele de un alb strălucitor îl orbiră și-l privi cu un aer năucit pe acel strigoi care se reflecta în oglindă.

– Fisher, bombăni el cu o voce dogită, revino-ți: prezinți un spectacol trist.

Părea oare atât de bătrân ca bărbatul pe care-l privea în oglindă? Totuși, nu avea decât treizeci și șase de ani, așa că imaginea mințea, doar dacă nu făcea asta certificatul său de botez. Oare ce-i povestise aseară acea fată din bar? Îi declarase că-l găsisse irezistibil. Ei bine, nu era dificilă. Îi aruncă o privire piezișă. Așa, era prezentabil. Fata aceea era complet mioapă. Brusc, își aminti că-i dăduse o întâlnire. Îl cuprinse panica, deoarece uitase complet locul și ora. Sandra.... da, se numea Sandra. Îi afirmase că nu asistase niciodată la vreun curs al său, totuși era convins.... în acea clipă fețele se șterseră ca niște desene de cretă spălate de ploaie.

Greg se spală pe dinți, se bărbieri și făcu un duș. Apoi îmbrăcă

un tricou, niște blugi curați și se duse în bucătărie pentru a-și prepara micul dejun. Nu reușea să reconstituie conversația din ajun cu Andrew Bertram. Din puzzle lipseau niște piese. Bău un pahar mare cu suc de portocale și formă numărul lui Al.

– Liniștește-mă, bătrâne. Spune-mi că n-am făcut ieri cea mai mare prostie din viața mea.

Al râse ușor, obosit.

– Presupun că vrei să vorbești de pariu.

Greg fixă receptorul între umăr și bărbie și-și turnă un al doilea pahar plin ochi cu suc de fructe, pe care-l bău cu înghițituri mici. Arsurile din stomacul greu încercat de alcool se simțiră din nou, în timp ce, treptat, memoria îi revenea.

– Vorbește-mi de miză, mormăi cu o voce gătuită de neliniște.

– Ai dat asigurări că vei găsi o mină pierdută din Colorado în două săptămâni, contra zece mii de dolari provenind din buzunarul lui Andrew și a celor doi colegi ai săi. Dacă nu, te-ai angajat să-i recomanzi pentru “Programele de avangardă.”

– Nu se poate.

– Oh, ba da, sunt martor.

– Dumnezeu!

– Fă-ți rugăciunea, Gregory Fisher, și pornește la drum. Studenții tăi s-au arătat foarte generoși acordându-ți două zile în plus pentru întoarcerea de la acel capăt al lumii, unde se ascund acele misterioase galerii, dar numărătoarea inversă începe chiar de astăzi.

– Ascultă, cu siguranță au uitat deja această poveste idioată. Nu? Nu crezi?

– Tipii aceia? Glumești. Nu-ți face griji, vor avea grijă să-ți amintească angajamentele tale în timp util. Pe de altă parte, cum intenționezi să-ți plătești datoriile? În definitiv, este vorba de un

mijloc ca oricare altul pentru a-ți rezolva problemele.

Greg căscă și-și frecă stomacul.

– Nu este o prostie. Știi că banca refuză să-mi avanseze un nou credit?

– Este de înțeles.

Greg rămase tăcut câteva clipe.

– La urma urmei, nu este vorba decât de o mică și nevinovată goană după comoară, declară în cele din urmă.

– Evident.

– Un joc de copii.

– Iată.

– Nu-mi mai rămâne decât să fac puțină cercetare, să cumpăr o hartă bună și.....

Al izbucni în râs.

– Ascultă, Greg, mi-ar face plăcere să discut toate acestea amănunțit cu tine, dar am un curs într-o jumătate de oră, iar dacă sperî să mă îmbarc cu tine în această aventură, te înșeli. Voi întrerupe telefonul în timpul viitoarelor două săptămâni.

– Al, ești într-adevăr un camarad prețios.

– Am apărut întotdeauna cultul prieteniei. Și acum, distracție plăcută. Să nu cazi în vreo groapă, fii atent la grohotiș, mă voi gândi la tine.

Al închise. Cincisprezece zile. Cincisprezece zile pentru a găsi acea mină blestemată care dispăruse cu totul. Mina "Gaura din cer". Un loc complet pierdut, căruia mulți istorici îi negau existența. Fără să pună la socoteală o criză de ficat, o întâlnire cu o necunoscută la o oră necunoscută și într-un loc misterios și un ulcer la stomac în perspectivă.

Hotărât lucru, nu-i plăcea vara.

Capitolul 2

Anne aranjă câteva flori de câmp într-o vază și o puse pe masa de camping pe care o scosese din rulotă. Cea mai mare parte a timpului rezista în general cu succes unor asemenea accese de estetism sentimental. Pentru oricare altă femeie, acest gest ar fi părut natural, dar nu pentru Anne. Dar în acea zi, aerul parfumat, soarele fierbinte, transparența atmosferei, ierburile înalte care se unduiau sub briză, i se urcaseră la cap. Se simțea ușoară, fericită, cuprinsă de o nostalgie foarte plăcută, căreia nu reușea să-i alunge efectele.

Își luase corespondența de la paznicul forestier aflat la câțiva kilometri și se hotărî acum să arunce o privire peste ea. Găsi o scrisoare de la mama sa. Înainte de a o citi, încălzi apă pe aragazul de voiaj pentru a-și prepara o ceașcă de ceai și mușcă dintr-un măr pe care-l alese dintr-o cutie: un cadou al paznicului. Apoi se instală confortabil într-un hamac legat între doi copaci și ascultă zgomotul cascadei pe care o forma un pârâu fermecător care curgea în mijlocul pajiștei. În sfârșit, deschise scrisoarea.

Ca toate misivile de la Ruth Holdenfield, aceasta era plină de vești despre familie. Mătușa Bers, care tocmai împlinise șaptezeci și

cinci de ani, ținuse să-și sărbătorească aniversarea dând o serată cu focuri de artificii, bal și o cină cu șampanie. Arthur Holdenfield, tatăl Annei, termina o carte despre "Concepția de libertate în Statele Unite ale Americii". Ruth tuna și fulgera împotriva acestui bărbat afurisit, pe care-l așteptase ani de zile să iasă la pensie. Acum, își făcea inimă rea în timpul orelor pe care el i le fura, închizându-se în birou și redactându-și studiul filozofic.

"Mama, vechile sale obiceiuri sunt cele mai greu de schimbat", se gândi Anne, oftând. Alungă un țânțar care aterizase pe piciorul său și închise ochii câteva secunde, foarte bucuroasă să asculte ciripitul păsărilor din copaci și să simtă mângâierea vântului pe pielea goală. Apoi își relua lectura. Ajunsese acum la capătul întrebărilor neliștitoare. "Când crede că-i va vizita?"

– Poate la toamnă, mamă, știi cât de greu îmi este să prevăd dinainte ce voi face.

"Și cum merg cercetările?"

– Bine. Mult mai bine decât previziunile.

Descoperise mai multe specii de plante noi, iar cerbul și elanul al căror comportament îl urmărea, pășteau în văile din împrejurimi.

"Universitatea a decis să-ți prelungească bursa pentru încă un an?"

– Sper. Ce s-ar întâmpla cu mine dacă va trebui să înfrunt o clasă în fiecare dimineață, în loc să contemp lu acest peisaj minunat?

"Dă-mi vești despre acel tânăr bărbat fermecător pe care ni l-ai adus de Crăciun".

Ca de obicei, această relație fusese sortită eșecului. Se numea James Overland. Povestea durase șase săptămâni. O legătură lipsită de pasiune. Se întâlniseră în timpul unui cocteil care reunise candidații la doctorat de la departamentul de biologie. De ce o

alesese, nu știa. Fără îndoială, se bazase pe ea pentru a-și pansa rănilile pe care i le făcuse alta. Aflase mai târziu că soția îl părăsise și Anne se plictisise repede să-i servească drept consolare.

În ce privea relațiile cu bărbații, părea să acumuleze dezastre. Căsătoria cu Frank se soldase cu un eșec. Rămăseseră în relații bune, dar despărțirea era ireparabilă. Apoi îl întâlnise pe Michael, care-și pregătea doctoratul în matematică. O apreciasse pentru un singur motiv, care n-avea de-a face cu inteligența sa. Apoi urmase Bernard, care descoperise că era homosexual, și o aventură cu un bărbat căsătorit. Detesta complicațiile și simțul său moral o împiedicase să distrugă un cuplu care părea să funcționeze destul de bine și a căror căsătorie fusese binecuvântată cu doi copii încă mici.

În cele din urmă hotărâse că destinul îi sortise să fie singură. Nu regreta nimic: cunoscuse fericirea, aici sus, în munte. Nimeni n-o distrăgea de la munca sa și se putea concentra asupra cercetărilor care o pasionau. Nimic, absolut nimic nu se interpunea între ea, flori, animale și cerul albastru. Sensibilitatea, emoțiile, susceptibilitatea nu-i erau niciodată jignite, se simțea extrem de protejată, eliberată de orice relație sentimentală și dureroasă, liberă.

"Îmi fac griji pentru tine, draga mea".

Anne lăsa scrisoarea pe genunchi și se legăna ușor în hamac, cu un braț îndoit peste ochi.

— Știi mamă, știu. Și eu.

Câteva clipe mai târziu, împături cu grijă scrisoarea și o vârî în plic. Pentru prima dată de foarte, foarte mult timp, inima i se strânse și un sentiment de singurătate o cuprinse. Luna viitoare se va opri la casa paznicului forestier și-i va înmâna o scrisoare pentru mama sa, plină cu vești bune. Îi va vorbi despre plantele pe care le descoperise, de Solomon, berbecul singuratic, de verdele văilor, de

albastrul, rozul și galbenul florilor care acopereau coastele munților, de pârâul care sălta nu departe de rulotă și se arunca într-un râu la un kilometru de acolo, lustruind stâncile de granit cu apa sa pură și clară.

Poate Anne îi va promite că-i va vizita toamna. Îi lipseau părinții săi. Trăiau în armonie și pasiune domolită. Plăcerea pe care o găseau unul în compania celuilalt îi bucura și își purtau o afecțiune desăvârșită care o liniștea. Ridică nasul spre bucata de cer pe care o observa în vârful pinilor care parfumau aerul. Aceste mici observații deveniseră rațiunea sa de a trăi.

Cercetările lui Greg nu avură succes. După ce culesese câteva informații de ici și de colo, se izbise de un zid de tăcere. Parvis Johnson – poreclit "chip de piatră" – folosisese din plin filonul înainte de a da naștere legendei minei "Gaura din cer". În sfârșit, când va ajunge în Colorado, se va grăbi în biblioteci și va găsi până la urmă acolo ce căuta, altfel nu se va descurca să-și plătească datoriile care se adunaseră și cu obligația de a face trei tineri studenți, nu foarte străluciți, să intre în "Programele de avangardă".

Obținuse totuși numele unui bărbat care să fie eventual de acord să-i servească drept ghid. Se numea Willard Hopkins. Se definea ca un îndrăgostit de natură, un excelent cățărător și un expert al terenului care-l interesa pe Greg. Închise cartea deschisă în fața lui și-și mușcă stiloul privind anunțul "Fumatul interzis". Curând erau cinci ore de când lucra fără întrerupere. Princeton avea una din cele mai cunoscute biblioteci din Statele Unite și-i era ciudă gândindu-se că undeva, într-o carte modestă, se ascundea o hartă care să indice locul exact al minei și referiri indispensabile reușitei planului său. Din nefericire, să cerceteze temeinic documentația din Princeton i-ar lua prea mult timp și prima zi trecuse deja.

Greg deschise o nouă carte. Oare cum făcuse de se afla în acest infern? I se explicase de multe ori că se comporta ca un adolescent întârziat și că nu atinsese încă dimensiunea de adult. Dar o va descoperi într-o zi? Dacă hotărâse să predea, era pentru că nu reușise să se desprindă de viața de student. Colegiul, pasiunile, raporturile instabile cu femeile și serile alcoolizate din plin, îi umpleau cea mai mare parte a timpului. Își iubea elevii, prospețimea, entuziasmul lor și-i venea greu să înțeleagă că nu mai aparținea acestei lumi.

Cât despre Sarah, Debora sau Jennifer, le atrăgea ca magnetul pilitura de fier. Sex-appealul, latura sa strălucitoare, folosirea teoriilor și paradoxurilor ca un prestidigitator de talent, îmbinate cu o solidă reputație de petrecăreț și fustangiu, îl făceau irezistibil. Nu se plângea, dar uneori îl copleșea un vag sentiment de vinovăție și conștiința îi șoptea că era puțin prea ușor să profite de avantajele pe care i le oferea poziția sa. Oare când se va confrunta cu o femeie de vârsta sa, care va ști să-i ghicească jocul și strălucitele scamatorii. Fără îndoială, niciodată. Va rămâne copilul mare seducător și fermecător, care va continua să încânte generații de tineri.

Oftă, se adânci într-un articol despre drumurile din Munții Stâncoși și încercă să se concentreze, când observă că nu era singur. O fată se așezase la masa sa. Îi zâmbea cu un aer angelic. Bluza larg deschisă descoperea locul de formare al unui piept superb, unde strălucea o medalie din aur a sfântului Christophe. Șuvițe lungi de păr blond venețian îi cădeau pe umeri și-i mângâiau pielea aurie. Greg era gata să se înece și înghiți cu greu când îi întâlni privirea luminoasă.

– Iertați-mă că vă deranjez, doctore Fisher, începu aceasta cu o voce exagerat de melodioasă, dar voiam numai să vă întreb....

Își rezemă coatele pe masă și bărbia în mâini într-o atitudine care-i pune în evidență rotunjimea sânilor. Într-o tresărire de voință, Greg se străduie să-o privească în ochi.

– Vă rog. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Puțin încurcat, se scărpină pe gât și așteaptă.

– Este vorba.... iată. Mi-ar plăcea atât de mult să asist la cursurile dumneavoastră despre America Colonială, dar din nefericire, această opțiune este rezervată pentru anul al treilea, dacă nu obțin o autorizație specială din partea dumneavoastră. Într-adevăr, aș face..... orice pentru a obține această derogare, doctore Fisher. Am citit ultima dumneavoastră carte despre "Ideologia și conceptele raselor". Este una din cele mai strălucite din acești ultimi ani.

Plecă ochii cu o timiditate studiată și Greg își spuse imediat că ar ucide pentru a-i fi permis să asiste la cursurile sale.... și pentru a o aduce în patul său. Astăzi. În această după-amiază. Chiar acum.

Trânți cartea pe care o ținea în mâini, dar privirea îi căzu pe calendarul din fața lui. Era unsprezece iunie, prima zi a pariului. Îi adresă un zâmbet curajos tinerei persoane care nu-l scăpa din ochi.

– Scrieți-mi numele dumneavoastră pe o foaie de hârtie.....

Își înfrână dorința de a adăuga: de asemenea, adresa și numărul de telefon.

– Și voi vedea dacă pot aranja asta.

Tânăra oftă sfâșietor.

– Mulțumesc, doctore Fisher. Dacă-mi veți permite vreodată.... aș fi atât de fericită.

Greg remarcă atunci două studențe care-i observau cu ironie și bătu ușor mâna tinerei fete, cu un zâmbet distant.

– Iertați-mă, dar sunt puțin depășit și trebuie să termin de studiat această documentație înainte de a se însera.

Dezamăgită, studenta își scrisese în grabă numele pe o bucată de hârtie și i-o întinse cu o ultimă clipire din gene, înainte de a dispărea din viața lui Greg.... pentru două săptămâni cel puțin. Acesta se întoarse nemulțumit la hărțile sale și la documentația despre Munții Stâncoși care se îngrămădeau în fața lui.

Anne tremura în impermeabilul gri și avea grijă să nu alunece pe mantia de ace de pini care-i trosnea sub cizme. La această altitudine, îndată ce soarele dispărea, frigul devenea pătrunzător.

Ieși din pădure și urcă pe o platformă care se întindea pe vreo patruzeci de metri, înainte de a se înclina în pantă destul de abruptă spre vale. Solul alunecos făcea înaintarea periculoasă, dar era hotărâtă să-l găsească pe Solomon. Erau două zile de când îi dăduse de urmă; îl urmărise ore întregi. Instinctul o avertiza că va descoperi într-o zi un secret minunat. Dar care? Comportamentul acestui animal îi puneă o enigmă. Reușise să se convingă că interesul pe care i-l purta avea rădăcini în curiozitatea sa științifică și că femeia de știință din ea va descoperi soluția problemei.

Solomon nu se alăturase celorlalți berbeci. Străbătea singur munții, însărcinat cu o misiune personală. Căuta cu botul cei mai fragezi muguri și își oferea mese bune din iarba verde, apoi urca puțin mai sus și reîncepea căutarea. Anne făcea în așa fel încât să se afle întotdeauna deasupra lui, sau măcar la același nivel, ținându-se la o distanță rezonabilă.

Oile se duseseră într-o parte cu mieii, în timp ce masculii, se regroupaseră lăsând femelele să fete. O oaie cu burta umflată se retrăsese pe un promontoriu stâncos, protejat de elementele naturii. Era vorba de un comportament observat și vara trecută, când Anne își petrecuse cea mai mare parte a timpului cu femelele. Acum, se interesa în special de masculi și Solomon se îndepărtase de turmă

pentru a ocupa un nou teritoriu, ceea ce contrazicea tot ce observase până acum. În cazul în care căuta ceva, nu știa de unde să înceapă și nu părea deloc să se fi pierdut. În ce măsură se deosebea acest berbec de ceilalți masculi? Antrenată de o forță care o depășea, Anne îl urmărea neobosită de zile întregi.

O ocazie ca aceasta nu se prezenta decât o dată în viață: să descoperi ceva nou, diferit, ce nu prevăzuse nimeni. Renunțase la ideea de a tot căuta în viața sa particulară, dar îi rămânea munca.

Își strânse impermeabilul pe ea și înaintă spre faleză, urmărind urma lui Solomon.

Când avionul lui Greg ateriză la Gunnison, ploua. Acest potop era de prost augur pentru sosirea sa în Colorado. Fusese crescut la oraș. Tatăl fiind ofițer, familia îl urmăse în cele patru colțuri ale Statelor Unite, până când Greg intrase la universitate. Dar un lucru era sigur: nu cunoștea nimic despre viața de la țară. Când puse piciorul pe solul acestui ținut străin, observă că-i era greu să respire. Alitudinea, cu siguranță.

"Fără panică, bătrâne Greg", își repetă în minte, "ai nevoie de acești bani, iată motivul călătoriei tale". Resemnat în fața sarcinii grele care-i revenea, își făcu datoria să caute o cameră într-un motel. În ciuda începutului verii, găsi destul de repede. Chiar de a doua zi va începe sejurul în aer liber. Numai gândindu-se la asta, inima începu să-i bată mai tare: hotărât lucru, ascensiunea nu-i spunea nimic bun.

La ora patru după-amiază, se duse la biblioteca municipală din Gunnison pentru a-și umple acolo câteva lacune în cunoștințele despre teren, apoi se înarmă cu niște hărți suplimentare înainte de a intra până la urmă într-un magazin de sport pentru a-și cumpăra articolele de primă necesitate. Acum, se pregătea să intre în

restaurantul în care avea întâlnire cu cel care trebuia să-i servească de ghid în imensitatea de gheață în care se hotărâse să se avânte fără să se gândească.

În clipa în care apăru în sala mare, un bărbat îi făcu semn cu mâna și Greg se apropie de el.

– Willard Hopkins?

– Exact. Sunteți Fisher?

– Întocmai.

Greg se așeză, comandă o bere și-și aprinse o țigară. Estimă vârsta lui Willard la aproximativ șaiszeci de ani. Avea o înfățișare mândră, arbora o coamă bogată căruntă și un nas aplatizat de boxer. Riduri profunde îi brăzdau fața nobilă de bărbat bătrân, care cunoscuse cu siguranță și bune și rele în viață. Purta niște blugi prespălați, o vestă din catifea peste o cămașă ecosez din bumbac și o pereche de cizme de cowboy, argintii, care miroseau a cal. Pe masă, se afla o pălărie texană.

– Când v-am văzut intrând, mi-am spus, iată-l pe omul nostru din est, exclamă Willard.

Greg izbucni în râs.

– Se vede chiar așa de bine?

– Mi-e teamă că da.

– Este prima dată când vin aici.

– Țara lui Dumnezeu.... în ce mă privește, nu voi merge mai sus. Sunt ateu. Dar dumneavoastră?

Greg bău cu recunoștință jumătate din halba sa de bere. Dacă s-ar afla vreodată în paradis, cum afirma bătrânul, n-ar ieși din motel.

– Oh, eu..... bombăni pe un ton arogant.

Willard dădu ușor din cap.

– Înțeleg. Sunteți pregătit?

– M-am dus la bibliotecă în această dimineață și n-am descoperit mare lucru pe care să nu-l știu deja.

– Da. Mina aceea.... mai bine cauți un ac într-un car cu fân.

– Vorbiți-mi de Pervis Johnson.

Willard se lăsă pe spate.

– Aici îl numim simplu "Chip de Piatră". I se potrivea perfect. Când a sosit din est, a pretins că fusese medic și că i se interzisese să practice. Dar n-am nicio dovadă despre ce afirm.

– A pus piciorul aici în o mie opt sute optzeci, nu-i așa?

– Cu siguranță, fiule, cu siguranță. Singura dată pe care mi-o amintesc este cea a nașterii mele. Șaisprezece sau șaptesprezece martie o mie nouă sute douăzeci și..... în sfârșit, pe scurt, ce importanță are? Așadar, s-a stabilit aici cu o indiană, apoi a plecat spre munți, pentru a căuta aur.

– Din hărți, domnule Hopkins, n-am reținut decât două sau trei locuri care ar corespunde descrierii.

– Spune-mi Willard, fiule, doar pastorul și receptorul mă numesc Hopkins și nu-i apreciez în mod special.

– De acord.

Întinse o hartă pe masă, pe care Willard o examină superficial, cu un aer de supremă indiferență.

– Acest loc trebuie să fie situat.... pe aici.

– Poate, fiule, dar să știi, nu ești primul care visează la această mină dispărută. Și toată lumea a dat-o în bară. Canioanele ascund multe capcane și unele lanțuri de munți n-au fost străbătute niciodată, excepție făcând indienii.

– Da, dar nimeni n-a avut niciodată asemenea motive, ca mine.

– De ce?

– Hm.... vreau să spun că sunt profesor de istorie și.... am

pregătit un curs care se intitulează "Goana spre vest". Tratează secolul al XIX-lea, în Munții Stâncoși, citează frontierele, febra aurului, cucerirea teritoriului în detrimentul indienilor. Studenții mei adoră asta.

În mod vizibil, Willard nu credea o vorbă din ce-i spunea, dar spre marea ușurare a lui Greg, nu încearcă să-l contrazică.

– Ei bine, când vei găsi această mină, vei avea niște lucruri de povestit elevilor dumitale. Până atunci, vei suferi enorm și vei urca atât de sus, încât vei avea impresia că-ți vor exploda plămânii.

Îi adresează un zâmbet larg.

– Dar nu vei regreta. De asta îmi pare rău că nu te pot însoți.

Greg își strivi țigara în scrumieră și râse nervos.

– Ce vrei să spui? Te-am angajat ca ghid.

Willard își șterse gura cu dosul mâinii după ce-și goli halba.

– Îmi pare rău, dar ginerele meu a fost internat în spitalul "Grand Junction" și fiica mea trece să mă ia mâine, să mă ducă lângă el.

Greg respiră profund.

– Nu cunosc deloc această regiune, Willard. Mi-e greu să mă văd plimbându-mă singur pe culmi.

– Înțeleg, dar Lucy a mea are nevoie de mine. Imposibil s-o las baltă.

Greg își făcu rapid un calcul în minte. Era a doua zi a pariului său. Până acum, totul se desfășura bine și trebuia să nu cedeze. Scoase o hârtie din servietă.

– Iată lista ghizilor, care mi-a fost înmănată de biroul de informații al poliției. Ești primul pe listă, iată de ce te-am contactat. Vorbește-mi de ceilalți.

Willard scoase un creion din buzunarul interior și tăie primele două nume.

– Aștia doi s-au mutat.

Făcu o cruce în fața celui de-al treilea.

– Pe asta, lasă-l baltă. N-ar deosebi un măr de o șurubelniță. Harst a plecat în Sawatch cu niște clienți și Simpson la Cochetopa. Åsta este zero, iar Reeves a fost îngropat acum șase luni la Marble..

Îi întinse hârtia lui Greg.

– Iată, fiule. Lista este închisă.

– Imposibil. Găsește-mi pe cineva, voi plăti prețul care va trebui.

– Pe cei rămași, nu i-aș lăsa nici măcar să mă ajute să traversez strada și cei mai buni sunt deja luați. Acum, dacă mă aștepti câteva zile....

– Nu! exclamă Greg, înainte de a-și putea stăpâni iritarea. Timpul meu este cronometrat și trebuie să-mi respect neapărat programarea.

– Foarte bine, bombăni Willard privindu-l cu un aer ciudat. Și pentru că eu sunt cauza necazurilor tale, voi face totuși ceva pentru tine, fiule. Te voi duce din Ohio Creek la Mill Creek. N-aș fi început de aici, dar asta îți va permite s-o întâlnești pe Anne Holdenfield. Îți va fi suficient să mergi doi sau trei kilometri.

– Cine este Anne Holdenfield?

– Om de știință. Își petrece toate verile într-o rulotă veche, în vârful muntelui. Studiază turmele de oi, animalele cu coarne și le urmărește prin munți și văi. Te-ar putea ajuta.

– O neună care aleargă după mufloni și capre de munte? Mi-e greu să-mi închipui....

– Cunoaște regiunea mai bine decât oricine. Este a patra vară pe care o petrece urmărind aceste animale sălbatice pe cele mai neobișnuite cărări. Pentru ea, stâncile n-au niciun secret.

Cu ajutorul lui Willard, Greg reperă drumul din Mill Creek pe

harta din fața lui. Se afla mai la sud decât își imaginase, dar dacă această fată se hotăra să-l ajute....

– Crezi într-adevăr că-mi va da o mână de ajutor?

Willard ridică din umeri.

– Greu de prevăzut. Este o fată ciudată. Ar putea la fel de bine să te amenințe cu pușca și să-ți ordone să te întorci de unde ai venit. Dar nu costă nimic să încerci.

– Ei bine, să sperăm că nu va trage înaintea de a-mi pune câteva întrebări, bombăni Greg, care începuse să se enerveze.

Willard îi aruncă o privire amuzată.

– Un universitar seducător ca tine, sosit direct de la Princeton, n-ar trebui să aibă nicio dificultate în a toci ghearele unei fermecătoare persoane izolată de lume ca Anne Holdenfield. Contez pe tine, doctore Fisher.

Capitolul 3

Greg se trezi în zori. Timpul era minunat. Îmbracă hainele de sport nou-nouțe pe care le cumpărase de la Princeton înainte de a lua avionul și se alătură lui Willard Hopkins. Acesta îl aștepta la ușa motelului în jeepul său, datând cu certitudine din ultimul război, cu o bere în mână și cu cealaltă pusă neglijent pe volan.

– La naiba, fiule, te-ai crede ieșit dintr-un magazin, învelit în hârtie glasă. Te vei cățăra în acest echipament?

Greg izbucni în râs și-și privi noua ținută.

– Ți-am explicat deja că nu cunoșteam deloc această regiune. M-am lăsat prosteste convins de vânzătorul care m-a asigurat că știa mai bine decât mine de ce aveam nevoie.

Willard purta aceleași haine ca în ajun. Dădu cu palma peste o pată de pe haina din catifea.

– Trebuie să fiu într-un totu demodat. Haide, urcă, suntem în întârziere.

Greg se instalează pe scaunul prăfuit. Se gândise la toată această poveste de aseară. Până acum, reușise să obțină tot ce dorea de la femei și-i va veni de hac acelei mici biologie. Îi era suficient să

privească cu aer gânditor o fată, pentru ca aceasta să-i cadă în brațe. Totul se va desfășura bine, acum era pe deplin liniștit.

Goniră prin micul oraș Gunnison, o luară pe drumul spre Chio Creek și de acolo, drept spre munții din West Elk. Peisajul splendid și aerul plăcut îl încântară pe Greg, care nu mai fusese la munte de ani de zile. Admiră văile verzi, care aparțineau în mare parte proprietarilor de ferme. Trecură prin fața unor câmpuri de secară sălbatică, în care creșteau margarete, vargă-de-aur și scaieți albaștri.

– Dacă informațiile mele sunt exacte, întrebă Greg, acest loc se numără printre cele mai celebre în timpul goanei după aur?

– S-a descoperit aici mai ales cărbune. La Baldwin, Castleton....

– Dar aur?

– Doar Pervis Johnson a afirmat că a găsit ceva. Zăcămintele de metal prețios se situează mai la est, pe coasta de la Taylor Park.

– Dar "Chip de Piatră" a adus pepite....

– Muntele își păstrează bine secretele, fiule. Curând, vom ajunge. Drumul începe să fie impracticabil.

Willard își pilota jeepul cu abilitatea unui șofer militar, obișnuit să circule pe un câmp cu mine. Atacă o coastă foarte abruptă. Fiecare sunet răsună în aerul pur, parcă amplificat de cristalul de stâncă. Câteva clipe mai târziu, Willard trase frâna de mână.

– Asta este.

Greg privi cu un aer de îndoială cărarea plină de noroi, care dispărea în vegetația din marginea pădurii.

– N-ai decât să urmezi drumul unu sau doi kilometri. Treci de crâng și puțin mai departe vei da de o pajiște. Acolo o vei lua la stânga, adică drept spre vest. Vei mai merge cinci sute de metri. În acest loc staționează rulota.

Willard citi panica pe fața lui Greg.

– Și dacă mă rătăcesc?

Willard mormăi, ușor disprețuitor.

– Nu spune prostii, fiule. Este suficient să urmezi calea, care este bine trasată.

– Ești sigur că este delimitată distinct?

Willard își frecă bărbia.

– Din cauza ploilor, poate s-a șters puțin, dar o vei găsi cu ușurință. Te vei îndrepta spre nord, apoi spre vest, nord-vest și din nou spre vest. Ai o busolă?

Greg scoase instrumentul din buzunarul blugilor și verifică direcția.

– Așadar, dacă suntem cu fața....

– O ții invers, fiule.

– Ah, da.

Greg se grăbi să-și corecteze greșeala.

– Iată nordul.

– Ba nu, nord-estul. La naiba, n-ai învățat niciodată să citești o busolă?

Greg puse grăbit obiectul de unde-l scosese și își luă bagajul din spatele mașinii.

– Să nu-ți faci griji pentru mine.

– Suie cărarea, fiule și vei da peste mica Holdenfield.

Fluieră printre dinții înnegriți de tutun. Greg se întoarce.

– Și nu uita să ai grijă de ea. Poate suferă de singurătate, și ajutorul tău îi va fi prețios.

Greg își aranjă cureaua rucsacului, aruncându-i o privire iritată lui Willard. Îndesase acolo tot ce-l sfătuisese acesta din urmă. Un sac de dormit, un cort din nailon, carne slabă și câteva conserve, o lanternă, chibrituri în cutii de plastic, o pătură cu un strat fin de

amiantă, o ploscă pentru apă și haine de schimb. Adăugase de asemenea câteva articole suplimentare: un aparat de fotografiat, batoane de ciocolată, un cartuș de țigări și o sticlă de whisky.

Greg oftă. Nu se simțea bine cu acest echipament pe umeri: dacă se apleca puțin, se rostogolea direct până în josul pantei. Își aprinse o țigară și trase un fum.

– Mulțumesc că m-ai adus până aici, Willard.

– Pentru puțin, băiete. Regret că nu te însoțesc, sunt sigur că voi rata o frumoasă parte a distracției.

Greg îi aruncă o privire întrebătoare. Nu știa cum să ia această ultimă parte a replicii, dar Willard își curăța deja dinții cu un briceag și privea orizontul cu un aer impenetrabil.

– Bun, ei bine, te voi vedea la întoarcerea mea, oftă Greg.

– În regulă!

Bătrânul bărbat își pilotă jeepul cu o mână de maestru și dispăru într-un nor de praf, după un ultim semn din mână, lăsându-l în pustiu. Greg își strivi mukul țigării cu vârful încălțării și observă că alesese niște cizme mai mici cu jumătate de număr. Picioarele îl dureau, mai ales stângul. Începea bine.

"La naiba, Fisher, oare ce faci aici? Ești prea bătrân pentru asemenea aventuri", se dojeni ridicând din umeri pentru a-și așeza rucsacul și porni la drum. Făcea câțiva metri și se oprea, cu respirația tăiată, pentru a se odihni la rădăcina unui copac. Gândindu-se bine, ar fi trebuit să-i trimită la plimbare pe acei studenți proști și pariul lor stupid. Un castor țâșni de sub picioarele sale și Greg tresări. Evident, nu era făcut pentru viața în aer liber.

După o oră, încă nu găsise pajiștea de care îi vorbise Willard. Se așeză pe o buturugă și se întreabă pentru a nu știu câta oară ce făcea aici el, hedonistul amator de carne bună, de vin, de femei și de

muzică de jazz. Mai fumă o țigară și se ridică spunându-și că era masochist, un biet nebun și un jucător înveterat, ceea ce-l va duce cu siguranță la pieire.

Câteva minute mai târziu, dădea în pajiștea pe care i-o semnalase Willard. Era străbătută la mijloc de un pârau care o transforma într-o mlaștină îmbibată cu apă, unde înflorea floare-broștească și gălbenele care străluceau în soare. Curând, cizmele lui Greg fură complet ude. Se gândi cu înțelepciune că asta le-ar ajuta poate să se lărgească. Se îndreptă direct spre pini înalți. Elani și cerbi își trasaseră propriile cărări, ceea ce o încurcau destul de mult pe a sa. Reveni de mai multe ori înapoi pentru a verifica dacă se afla pe drumul cel bun.

În sfârșit, epuizat de eforturi, se așază pe malul pârauului și se hotărî să se hrănească. Cu mare poftă mănă sandvișurile cu jambon de la motel, struguri și o tabletă de ciocolată cu alune. Apoi își cufundă picioarele în apa rece, pentru a se recompensa pentru eforturi. La un moment dat închise ochii, rezemat cu spatele de un copac. Când îi redeschise, observă că norii se adunau pe cer.

— Formidabil, gemu cu o voce surdă, asta mai lipsea.

Se ridică, își încărcă din nou pe umeri povara grea și se strădui să găsească drumul.

Anne puse picioarele pe patul din interiorul rulotei și reciti ce tocmai consemnase în jurnalul său.

Treisprezece iunie.

Vreme frumoasă astăzi, cu excepția unei vijelii aproape de prânz. În această dimineață, am urcat pe "Piscul lui Edgar" și am fotografiat niște marmote. În timp ce mâncam, am remarcat un dihor care fura ouă dintr-un cuib de potârniche albă, când femela lipsea.

Apoi am ajuns la locul în care s-a refugiat berbecul în aceste

ultime două zile. A rămas foarte liniștit, hrănindu-se cu muguri și mlădițe uscate, dar încă nu s-a alăturat restului turmei.

Măine dimineată voi pleca în expediție, îl voi părăsi pe Solomon timp de o zi sau două. Mi-a remarcat prezența și nu vreau să-i influențez comportamentul.

Anne închise jurnalul și-și lăsă cizmele să cadă pe jos, apoi luă o ceașcă goală și deschise ușa. Scurta aversă redeșteptase mirosurile pământului și inspiră cu aviditate aerul saturat de parfumul de flori, de pini, de rășină și iarbă proaspătă. Ciubotica-cucului și irișii își răspândeau parfumul. Încântată de atâta delicatete și frumusețe, își repetă încă o dată că pentru ea relațiile sentimentale nu mai aveau niciun interes. Ritmurile trupului său se identificaseră cu cele ale naturii și orice pasiune n-ar face decât să-i tulbure această armonie divină.

Înaintă spre masa de camping unde o aștepta un vas cu cafea fierbinte. Se opri brusc. În fața ei se afla un bărbat. Fuma o țigară și o privea cu un aer nehotărât. Îl privi fără să spună un cuvânt, cu cafetiera în mână. Mai primise vizita unor persoane care făceau camping și care reușiseră uneori să-și târască bicicletele până aici. Dar acesta părea indecis, întrebându-se ce cale să urmeze. Când bărbatul să hotărî în cele din urmă să înainteze, Anne se duse să-și ia pușca și-l așteptă gata de apărare.

Era ora trei după-amiază când Greg își atinse în sfârșit ținta. Mica rulotă era acolo, în mijlocul pajiștei, ca o jucărie de copil abandonată. O înconjură și un delicios miros de cafea îi gădilă nările. Atunci remarcase niște bluze și lenjerie intimă feminină care se uscau pe tufe. Admiră dantela delicată și întoarse brusc capul spre ușa rulotei. Anne înaintase spre reșou și-l privea acum drept în ochi, cu o pușcă pe umăr.

– Bună ziua, exclamă Greg după o ultimă privire spre lenjeria de un alb-strălucitor, întinsă la aer.

Tânăra femeie își turnă o ceașcă de cafea fără să răspundă și-l examinează cu atenție. Părea un câine ud, care-și găsea cu greu respirația. Încă un disperat care căuta să scape de problemele sale, se gândi Anne fără amabilitate. Apoi roși prosteste, observând că-și uitase slipurile și sutienele în desiş. Asta o va învăța minte să mai cedeze slăbiciunii sale pentru lenjeria luxoasă. Se încordă și-i adresă lui Greg o privire exagerat de severă.

Acesta scoase o țigară din buzunar, dar era udă și o sfărâmă în degete. O lăsa să cadă pe jos. Înțelegând că asta displăcea mult gazdei sale, se aplecă, deși greutatea rucsacului îi tăia umerii, pentru a aduna chiștocul care murdărea acel templu al naturii. Apoi își adăposti ochii de soare cu mâna, pentru a o examina pe tânăra femeie. Avea o siluetă fină și subțire, dar nu foarte înaltă. Părul și ochii păreau de aceeași nuanță: un maro cald cu puncte aurii pentru ochii care-l priveau cu intensitate.

În ciuda blugilor, a cămășii de cowboy și a părului legat într-o simplă coadă de cal, care pune în evidență o față lipsită de orice machiaj, degaja o aură autentic feminină. Nu era lipsită de farmec. Greg arboră un zâmbet arogant: datorită bătrânului Willard, cunoștea drumul de urmat. Oare nu era suficient să apară bătrânul Greg, pentru ca femeile să-i cadă în brațe? De ce ar fi aceasta o excepție de la regulă?

– Anne Holdenfield? o întreabă cu cea mai suavă voce a sa.

Aceasta bău o înghițitură de cafea, ascunzându-și cu grijă surprinderea și oferindu-i străinului un chip destins și fără expresie.

– Da, de ce?

Zâmbetul lui Greg se lărgi, transformându-se într-o grimasă de

durere, deoarece încă nu-și recăpătase respirația, gâfâind ca un cal epuizat. Apoi înaintă câțiva pași.

– Mă numesc Greg Fisher.

– Formidabil. Voi anunța mijloacele de informare.

Niciun mușchi de pe față nu i se clintise. Greg râse, ușor jenat.

– Am impresia că vom petrece câteva zile împreună.

Anne își turnă o altă ceașcă de cafea, o puse pe masă și duse arma la umăr, în poziție de tragere. Greg auzi cu groază zgomotul unei arme care se încarcă.

"Greg, sărmame prieten, n-ai știut să-ți alegi cuvintele. Continuă pe acest ton și această față îți va zbura creierii". Dacă n-o oprea, această vrăjitoare a zăpezilor era în stare să tragă mai întâi și apoi să pună întrebări. Transpirația îi șiroia pe spate. Cămașa îi era udă. Zece mii de dolari. Intrase în această blestemată belea pentru zece mii de dolari, în loc să țină o serie de conferințe în Europa, unde în câteva state îndepărtate era lipsă de universitari străluciți. Se încheia a treia zi, și unde ajunsese în această aventură prostească? Se afla singur cu o nebună în Munții Stâncoși, la kilometri de orice locuință.

Dar unde dispăruse oare farmecul său irezistibil? "Haide, Fisher, mai energic", se admonestă în tăcere. Trebuia să iasă rapid din acest impas.

– Chiar aveți un glonț pe care scrie numele meu pe țeava aceea de oțel?

– Depinde.

– De ce?

– De atitudinea dumitale. Să nu te miști.

– Nu pot rămâne la nesfârșit fără să fac un gest.

– Nu sunt grăbită.

– Dragă doamnă, sunt frânt de oboseală, am mers îndelung, sunt

ud, aş vrea să mă așez și să beau o ceașcă din acea cafea delicioasă pe care ai pregătit-o cu dragoste. Și liniștește-te: nu-ți fac niciun rău. Sunt prea epuizat pentru asta.

Anne citi oboseala în adâncul ochilor albaștri.

– Așază-te.

Greg rămase nemișcat.

– Așadar, îmi dai voie să mă mișc?

Tânăra femeie îi arată un buștean.

– Acolo.

Greg se îndreaptă spre locul pe care-l alesese Anne și se împiedică, deoarece n-o scăpa din ochi. Evident, n-avea încredere într-o femeie care ținea un asemenea instrument. În sfârșit, se debarasă de rucsac și luă loc unde i se indicase. Anne puse patul puștii în pământ și se rezemă de masă.

– Foarte bine, articulă cu o voce indiferentă, îți las exact cinci minute înainte să dispari.

Greg își sprijini bărbia în căușul palmei și o privi cu stupoare.

– Nu știam că Munții Stâncoși îți aparțin.

Tânăra femeie îi aruncă o privire furioasă.

– Patru minute și patruzeci de secunde.

– Nu m-am deplasat până aici pentru a mă odihni cinci minute. Am venit să-ți vorbesc.

– Și despre ce subiect?

Greg se strâmbă, cu un aer dezgustat.

– Sunt măgulit că te interesează motivele intervenției mele. Te-ar deranja mult să-mi oferi o ceașcă din băutura delicioasă preparată cu dragoste de mâinile dumitale albe?

Anne ezită o clipă și-i umplu o ceașcă pe care o puse pe masă, apoi se întoarce și se rezemă de rulotă.

– Hmm.... ce fericire, murmură Greg, bând o înghițitură din lichidul care dădea putere și-i răspândi în tot trupul o căldură binefăcătoare. Mulțumesc.

Cum Anne nu răspunse, o făcu el în locul său.

– Ești binevenit, Greg. Întoarce-te când dorești.

Tânăra femeie îi ignoră umorul sarcastic.

– Așadar, te-ai plimbat până aici pentru a mă întâlni?

– Exact.

– De ce?

– Am nevoie de ajutorul dumitale.

– Dar mai întâi, cine ești?

– Mă numesc Greg Fisher.

– Asta nu-mi spune nimic.

– Cu siguranță, dar mama dădea multă importanță acestui lucru.

– De unde vii?

– Din Princeton, New Jersey. Așteptă întrebarea inevitabilă, dar cum nu sosi, lansă totuși replica obișnuită.

– Predau la universitate.

Simți că tânăra femeie se destinde și hotărî să profite de ocazie.

– Am trecut un doctorat în istorie și mi s-a încredințat o catedră de istorie contemporană. Îmi.... petrec vacanța în această regiune îndepărtată în căutarea unei mine legendare: "Gaura din cer". Ai auzit vorbindu-se de ea?

– Nu.

Greg își duse bolul la buze și o observă cu atenție. Evident seducătoare, dar foarte puțin vorbărească și la fel de încruntată ca Mona Barker. Și-o imagina perfect în rolul unei femei pionier. Nu era chiar genul său, dar avea mult farmec.

– Explică-mi acum adevăratul motiv al vizitei dumitale, îi ordonă

Anne pe un ton tăios.

Bărbatul izbucni într-un râs nervos.

– Vorbesc despre descoperirea unui sit uitat. Sincer, n-am nimic altceva de adăugat.

– Atunci, cum se face că nu te cred?

Greg arboră cea mai nevinovată mină a sa.

– Asta nu știu. Până acum, am fost întotdeauna crezut, după aspectul meu.

Îi adresează cel mai seducător zâmbet al său, o combinație savantă de student fermecător și de bărbat cu experiență.

– Și dumneata?

– Ce-i cu mine?

Greg se scărpină pe gât.

– Ce faci în viață?

Ochii Annei se mijiră până nu mai fură decât niște liniuțe. Dacă-și imagina că va ceda manevrelor sale savante, se înșela. Învățase să nu aibă încredere în bărbați, iar acesta îi părea la fel de demn de încredere ca un lup infometat, deghizat în Scufița Roșie.

Îl observă îndelung, conștientă de neliniștea care o cuprindea. Avea părul blond-cenușiu și cei mai albaștri ochi de pe pământ, limpezi ca cerul, cu ceva sălbatic, ca zambilele care creșteau pe pajiste, la capătul acelor tije lungi, drepte și fără frunze. Era mai înalt decât ea, cu câțiva ani mai în vârstă și înțelese cu o strângere de inimă că era unul din cei mai seducători bărbați pe care-i întâlnise vreodată.

Se strădui să alunge aceste idei nesăbuite care-i tulburau liniștea și încercă să facă apel la cinismul său obișnuit față de sexul tare. "Desigur, este seducător, Anne, dar te vei lăsa oare impresionată de numărul său depășit de donjuan? Privește-l, seamănă cu un pește

scos din frumosul său borcan din Princeton". Îi va dovedi acestui cocoș înfumurat că intrase în curtea de pășări greșită.

Greg se lansă din nou.

– Predai, sau scrii?....

– Mă ocup de științele naturale.

– Adevărat? Ții cursuri la o universitate?

– Nu. Acum, ce vrei exact? Sunt în întârziere cu lucrul.

– Ți-am explicat deja. Caut o mină.

– Nimeni nu te reține.

– M-am gândit că poate mă vei ajuta.

Se ridică, dar când Anne se întoarse spre pușcă, se reaseză.

– Ghidul meu a fost împiedicat să mă însoțească în ultima clipă și m-a asigurat că dumneata cunoști regiunea mai bine decât oricine.

– Nu te-a înșelat. Cunosc acest loc ca pe buzunarul meu.

– În acest caz, repet întrebarea. Ai fi gata să mă ajuți?

Anne nu se putu stăpâni să izbucnească în râs. Greg forma un tablou neașteptat în cadrul acesta din înălțimea munților, ud și încrezut, vulnerabil și pierdut și totuși atât de egoist, sigur de el, convins că până la urmă tânăra femeie îi va ceda. Scutură din cap.

– Nu. Bărbatul își șterse fruntea cu dosul mâinii.

– Nu?

– Nu.

– De ce?

– N-am timp de pierdut, iată. Mi s-a acordat o bursă, orele îmi sunt socotite și subiectul meu n-are nimic de-a face cu minele dispărute: studiez animalele cu coarne.

– Asta nu ți-ar lua decât câteva zile, interveni Greg pe un ton rugător.

Tânăra femeie simți o notă de deznădejde în rugămintea sa, ceea

ce nu corespundea cu adevărat personajului.

– Ce te fascinează oare la această mină?

– Este vorba de un sit istoric de extremă importanță.

– Și ce vei face, după ce o vei descoperi? Vei invita turiștii s-o studieze și vei vinde bilete la intrare? Sau ai intenția să deschizi un MacDonald?

– Voi publica un articol într-o revistă. Știi, aș putea să-ți pun aceeași întrebare. Ce faci cu animalele cu coarne?

– Este altceva. Înțelegând comportamentul animalelor, înveți multe lucruri despre tine însuși.

– Ce prostie, mormăi Greg, iritat. Să aprofundezi istoria noastră poate părea la fel de important. Viața progresează prin cicluri care se repetă sub forme de-abia deosebite. Nu suntem decât rezultatul trecutului și istoriei noastre.

– Răspunsul este nu, Fisher.

– Voi plăti un preț bun, continuă acesta, făcându-și rapid un calcul în minte.

Dacă folosea opt mii de dolari să-și plătească datoriile, îi rămâneau....

– Două mii de dolari, îți convine? Anne tresări.

– Două mii de dolari? Ești nebun.

– Îmi mențin propunerea. Este vorba de o sumă frumoasă, domnișoară Holdenfield.

Tânăra femeie îi aruncă o privire acuzatoare.

– M-ai mințit. Nu ești aici pentru munca dumitale.

Greg ridică din umeri.

– În regulă, ai câștigat. Am făcut un pariu cu niște colegi. Miza este de zece mii de dolari și aș aprecia dacă m-ai ajuta să ies din acest bucluc.

Anne se îndreptă și inspiră profund.

– Ascultă Fisher, puțin îmi pasă de micile duminici afaceri personale. Îmi este complet indiferent dacă pierzi sau câștigi. Găsește pe altcineva să te ajute să-ți încasezi banii.

– Foarte bine.

– Și acum, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să-mi prepar cina și să mă întorc la munca mea. Greg dădu încet din cap, se ridică, își puse ceașca pe masă și-și încărcă rucsacul pe umeri.

– Mulțumesc pentru cafea.

Anne se încruntă. Această supunere bruscă voinței sale o ului. Nu părea genul să renunțe atât de ușor.

– Bună seara, adăugă bărbatul înainte de a face cale-ntoarsă.

Se opri cincizeci de metri mai departe și Anne îl privi, mută de uimire, scoțându-și materialul de camping.

O cuprinse brusc furia și surprinderea care o paralizase mai întâi o făcu să se repeadă în josul pantei, unde Greg încerca fără rezultat să facă să stea în picioare un cort albastru ca cerul, care se încăpățâna să se prăbușească.

– Îți interzic....

– Oh, bună ziua. Sper să înțeleg cum funcționează acest lucru, înainte de a se înnopta.

– Șterge-o imediat!

– Ce se întâmplă? Am strivit oare vreo suprafață cu flori extrem de rare în acest climat și despre care aveai intenția să scrii un articol?

– Rulota mea se află exact la cincizeci de metri.

– Da, văd. N-are rost să-ți tipi așa.

– Ai tot muntele să-ți plantezi ridicola pânză de nailon.

Îi adresează un zâmbet larg.

– Prezența duminici mă liniștește.

- Pe mine nu.
- Ce trist. Unul dintre noi doi va fi deranjat.
- De ce naiba m-ai ales să-mi tulburi singurătatea?
- Din instinct. Pentru că îmi placi enorm.
- Bădăranule.

– Haide, domnișoară Holdenfield, relaxează-te. Îmi imaginez perfect cum stăm așezați în jurul unui foc de tabără, prăjind frigărui, cântând balade vechi și spunând povești cu fantome, care-ți fac părul măciucă.... Pleci deja? Își mușcă buza pentru a nu izbucni în râs, observând-o urcând panta cu pași mari și închizându-se în rulotă, după ce trântise cu furie ușa.

Anne refuza să se lase invadată de acest înfumurat nepofit. În plus, exercita asupra ei o putere de atracție primejdioasă, care o tulbura până în adâncul ființei sale și n-avea încredere în reacțiile sale. În prezența lui, nu-și mai controla nervii. Pentru siguranța și liniștea sa sufletească, trebuia neapărat să se ferească de orice emoție și înțelegea vag că acest bărbat amenința însăși temelia existenței sale.

Zgomotul ușii trântite se repercută îndelung printre stânci și timbrul vocii bărbătești a lui Greg îi răsună în minte până târziu în noapte.

După obiceiul său, Anne se trezi în zori. Urcă mai întâi pe creasta de nord pentru a verifica dacă Solomon nu-și părăsise pășunea și pe drumul de întoarcere fotografie lacul Seagler. Primele raze de soare luminaseră culmele cu o lumină roz și o ceață fină aluneca peste pajiștile adormite. Singurul punct negru în această divină armonie a dimineții, era cortul pe jumătate prăbușit al numitului Greg Fisher, la cincizeci de metri de rulota sa.

"Sper că va îngheța în somn" se gândi cu o totală lipsă de

compasiune, "și că o cârțiță va săpa un tunel sub sacul de dormit, iar un castor îi va fura proviziile"....

Apoi își încarcă materialul și se îndepărtă cu pași mari.

Greg tremura în sacul de dormit. Petrecuse o noapte îngrozitoare, tremurând de frig și teamă, prins în capcana acelei pânze de nailon, care se ondula periculos sub rafalele de vânt, tresărind la intervale regulate din cauza zgomotelor ciudate, piuituri, zumzete, capcane extrem de reale sau inventate care se amestecau cu visele sale într-o simfonie dezordonată. Până la urmă, o ciocănitore care ciugulea neobosită dintr-un trunchi vecin, îl trezise în zori. Rămăsese nemișcat o jumătate de oră, observând venirile și plecările vecinei sale. Spre marea sa dezamăgire, ieșise complet îmbrăcată din rulotă și hanoracul nu lăsa nimic să se ghicească din fermecătoarea sa siluetă. Își preparase un mic dejun copios, cafea și ouă cu bacon, pe reșou, înainte de a dispărea. Greg bombăni furios și adormi imediat.

În acea după-amiază, când Anne se întoarse din lunga sa plimbare, cortul cocoșat nu se mișcase nici măcar cu un deget. Greg nici nu încercase să-l îndrepte și cânta cât îl ținea gura, mergând încolo și-ncoace pe pajiște. Tânăra femeie se hotărî să-l ignore și începu să-și prepare ceva pentru cină. Cântecul vorbea despre o femeie fatală din Șanghai, care se numea Lily și-și câștiga existența dansând mambo la "Dragonul negru", iubise un marinar care o părăsise fără milă, pentru o femeie de lume, o falsă blondă.

Greg n-avea talent la muzică, cânta fals și asta îi dădea Annei dorința de a-și astupa urechile și de a urla. Și era mai rău să-l privească gătind cu stângăcie ceva de nemâncat pe un foc care amenința în fiecare clipă să se întindă.

De obicei, tânăra femeie stătea îndelung să se încălzească lângă

foc, contemplând stelele, înainte de a intra în rulotă, dar în acea seară se refugie acolo imediat după masă, își puse vată în urechi și încercă în zadar să citească un roman polițist a cărui intrigă i se păru din clipă în clipă tot mai stupidă.

Ziua următoare, lucrurile nu se îmbunătățiră. Greg era tot acolo când tânăra femeie se trezi. Nu umblă de colo-colo și o jumătate de oră mai târziu dispăruse deja. Din nefericire, la întoarcere se confruntă cu aceeași problemă. De data aceasta, cânta o arie din Traviata și când răsturnă cratița cu ravioli, Anne hotărî că această situație nu mai putea dura. Își șterse mâinile cu o cârpă și înaintă în fugă spre el. Greg încerca să aprindă un foc și o văzu în picioare în fața sa, roșie de mânie.

– Oh, salut! Îți lipsește zahărul? Sarea? Sau dorești puțin ulei?

Anne își puse mâinile în șolduri și-l fulgeră cu privirea. Hotărât lucru, era tot la fel de frumos ca ultima dată când îl examinase de aproape.

– Oare când ai intenția să pleci?

Bărbatul se ridică liniștit și puse piciorul pe o piatră mare, ațintind asupra ei ochii de un albastru amețitor.

– Aștept să mă conduci la mină.

– Dacă accept, mă vei lăsa în pace și vei dispărea din viața mea și de pe această pajiște care se potrivește perfect cu gustul meu pentru singurătate?

– Da.

– În acest caz, ne întâlnim mâine dimineață în zori. Te previn, nu te voi aștepta. Apoi se întoarse, urcă panta și trânti ușa rulotei. Greg zâmbi. Câștigase. În timp ce-și savura triumful, se simți cuprins de un sentiment de admirație. Tânăra femeie avea un mod de a trata afacerile care obliga la respect.

Capitolul 4

O lovitură de picior în coaste îl trezi din somn.

– Au....

Se îndreptă brusc și privi fără să înțeleagă silueta care-l domina cu toată înălțimea sa.

– Te apucă des?

Anne înclină capul și-l observă cu un aer zeflemitor.

– Este ora de plecare.

– Soarele nici n-a răsărit încă, mormăi Greg cu o voce răgușită. În sfârșit, aproape nu, acceptă zărind razele aurii care se vedeau printre pinii înalți.

Anne reuși cu mare greutate să-și ascundă un zâmbet. Părul în dezordine îi căzuse pe frunte și trebui să se stăpânească să nu i-l dea spre spate cu vârful degetelor. La trezire, semăna cu un copil pierdut și părea pe jumătate mort de frig. Își controlează elanul de simpatie, care o îndemna irezistibil spre el.

– Haide, în picioare.

Greg desfăcu fermoarul sacului de dormit și se ridică în capul oaselor, complet îmbrăcat. Purta două perechi de șosete, colanți,

blugi, lenjerie de corp din lână, un pulover și hanorac. Anne făcu ochii mari.

– Nu știi că se doarme gol în sacul de dormit?

– Gol?

O privi ca și când înnebunise.

– Cu toată îmbrăcămintea asta ridicolă, sunt complet înghețat.

– Evident. Puful de gâscă nu te va încălzi decât dacă se află în contact cu pielea. Așa îți izolează trupul și păstrează căldura. Întreabă-i pe eschimoși.

Râsul său argintiu răsună din nou în urechile lui Greg.

– Încearcă noaptea următoare și vei vedea.

Greg începu să-și strângă lucrurile cu un aer posomorât, sub privirea ironică a tinerei femei.

– De fapt, nici măcar nu mi-ai indicat locul în care se ascunde prețioasa dumitale mină.

Greg scoase o hartă pe care o întinse pe pământ.

– Este situată undeva pe aici.

– Este vag.

– Și aici intervii dumneata, cu remarcabilele cunoștințe din regiune. Mă mulțumesc să te citez, domnișoară Holdenfield.

– Să nu crezi că primesc provocarea, doctore Fisher, jocul nu mă privește. Dar cu cât mai curând vom găsi mina dumitale detestabilă, cu atât mai curând voi scăpa de dumneata.

– Îți apreciez amabilitatea, domnișoară Holdenfield. Îmi acorzi o ceașcă de cafea înainte să plecăm în această fermecătoare plimbare?

– Servește-te, îi strigă Anne, îndepărtându-se spre rulotă. Mă întorc imediat cu aparatul de fotografiat.

– Pentru ce-ți trebuie?

– Pentru că voi profita să fac câteva fotografii pentru munca mea,

dacă nu te deranjează prea mult.

– Va dura mult?

– Ești grăbit, Fisher?

– Da.

– În acest caz, riști să-ți pierzi cei zece mii de dolari.

Cu această ultimă replică, dispăru. Într-adevăr, această femeie se comporta întru totul neplăcut. În asemenea măsură, încât se întrebă dacă n-avea interesul să se lanseze singur în această aventură. Perspectiva de a petrece mai multe zile în compania acestei scorpii nu-l prea seducea. Își adună lucrurile și se îndreptă cu pași lenți spre rulotă. Anne înaintă. Purta niște blugi, o bluză din etamină de lână ecru și o vestă ecosez cu franjuri. Nu-i mai lipsea decât căruța acoperită și caii pentru a filma într-un western, gândi Greg. Și când te gândești că fără acest pariu stupid, și-ar petrece zilele în compania unei tinere fete pierdute de admirație la fiecare cuvânt al său. În locul acestora, servea de escortă lui Calamity Jane.

Tânăra femeie îi întinse un pachet.

– Ține, cară asta. Ești gata?

Pentru prima dată, Greg remarcă blândețea vocii, care nu corespundea deloc cu imaginea sa, un timbru de alto, cald și vibrant, nu destul de agresiv pentru cineva atât de dominator.

Își termină ceașca de cafea și o lăsă în grabă.

– Da. Iată.

– Perfect. Să mai aruncăm o privire pe hartă.

Se apleacă peste înălțuirea de lacuri, munți și izvoare.

– Mai întâi, ne vom îndrepta spre North Baldy și vom traversa Storm Pass. Acolo, vom lua o hotărâre.

– Va lua mult timp?

– Depinde.

– De ce?

– De oile și de berbecul meu și de direcția pe care o vor alege.

Greg era gata să se sufoce.

– Domnișoară Holdenfield.... Trebuie să fiu înapoi la Princeton fix în nouă zile.

– Este problema dumatăle. Cu puțin noroc, vom reuși. Îți atrag atenția, oile sunt capricioase.... berbecul complet imprevizibil și cercetările mele mă interesează categoric mai mult decât josnicele dumatăle probleme materiale, Fisher. Acum, dacă nu-ți convine, întoarce-te de unde ai venit.

Greg o privi în tăcere.

– Există niște cuvinte pentru femeile care detestă în asemenea măsură bărbații, domnișoară Holdenfield, articulă în cele din urmă, cu o voce fără înflexiuni.

– Frustrate? Isterice?

– Să spunem incomplete, cu lacune, lipsite de echilibru.

Atinsă în amorul-propriu, Anne întoarse capul.

– La ce bun să discutăm, Fisher? Cunoștințele dumatăle despre femei îți depășesc cu siguranță cunoștințele istorice. Mă înclin cu umilință în fața unui specialist ca dumneata. Și acum, am pierdut destul timp.

Se îndepărtă cu pași mari.

O jumătate de oră mai târziu, Greg se trânti la rădăcina unui copac. Îi părea că pieptul era gata să-i explodeze, articulațiile îl dureau, mâinile și picioarele rămăseseră cu încăpățănare înțepenite. Când Anne observă că n-o mai urma, se întoarse din drum.

– Ce s-a întâmplat?

Bărbatul lupta pentru a-și recăpăta respirația.

– Oare cum te descurci să respiri la asemenea altitudine?

Anne se așează alături și-l măsoară cu un aer disprețuitor.

– Nu prea ești în formă, doctore Fisher.

– N-am avut niciodată vreo problemă de sănătate, articulă el cu greu.

Tânăra femeie își deschise rucsacul și-i oferi un pahar cu suc de fructe, pe care Greg îl acceptă cu recunoștință.

– Ce sport practici?

– Sport? gemu bărbatul cu groază.

– Da, tenis, jogging, natație?

– Nimic din toate astea, nu fac bine la inimă.

Cu aceste cuvinte, scoase un pachet de țigări din buzunar și răsturnă jumătate din el pe jos. Le adună în grabă și-și aprinse una, spre marele dezgust al Annei.

– Nu-i de mirare că plămânii dumitale sunt distruși. Nu arunca pe jos chibritul.

Greg îl vârî în buzunar cu un oftat exasperat.

– Explică-mi cum îți petreci timpul, dacă nu faci niciun exercițiu fizic.

Bărbatul dădu capul pe spate cu un zâmbet neplăcut, privind norii care alergau pe cer.

– Joc pocher și bacara. Beau.... destul de mult și agăț femeii în baruri. Fumez de asemenea foarte mult și iau plăcerea din viață. Mulțumită?

Anne se ridică și porni din nou la drum, fără cel mai mic comentariu. Dezamăgit, Greg se ridică, își aruncă țigara în spatele unei stânci și accelără pentru a i se alătura. Un timp, meraseră alături fără o vorbă. Iepurii le fugeau de sub picioare și deasupra capetelor lor se certau o pereche de păsări negre ca smoala, cu cioc galben. Solul era presărat cu ace și conuri de pin. Lui Greg i se părea că

pădurea nu se va termina niciodată. Dar ajunseră curând la o trecătoare și Anne îi arată un punct pe munte.

– Vom traversa pe acolo și vom coborî pe flancul celălalt.

– Și apoi vom urca pe același drum?

– Exact.

Tânăra femeie ridică nasul spre piscurile înzăpezite.

– Natura, care evident este plină de rea-voință, nu s-a gândit să-ți desfășoare sub picioare o autostradă cu patru benzi, pentru a-ți cruța picioarele fragile.

Nu dădu atenție înjurăturilor înăbușite ale lui Greg și porni pe cărare. Se întrebă ce demon o îndemna oare să-l chinuiască astfel. În definitiv, ar fi trebuit să mulțumească Cerului că i-a trimis un însoțitor care corespundea mediului său social și intelectual, și seducător fizic. Din nefericire, înfumurarea sa față de femei îl făcea insuportabil. Pentru Anne, care petrecuse ani întregi înăbușindu-și orice feminitate pentru a se concentra asupra rațiunilor științifice, constatărilor obiective, rapoartelor cu planuri detaliate care nu lăsau niciun loc improvizăției, Greg îi perturba izolarea, îi tulbura apărarea, o făcea din nou vulnerabilă, îi trezea dorința, capriciile neraționale, reacțiile nervoase, dorința de a plăcea.

Dar va lupta pas cu pas și nu-l va lăsa să distrugă ce clădise în atât de mult timp.

Se întoarce și-l privi înaintând până în vârful coastei unde se oprise ea. Era bine clădit, mersul îi era suplu și regulat, știa din instinct să-și folosească mușchii și avea grația naturală a animalelor sălbatice. Dar evident îi lipseau suflul și antrenamentul și îndată ce i se va alătura, cu siguranță se va plânde de o mie și una de chestiuni fără importanță: cizmele îi erau prea mici, îl înțepase un țânțar, îi era foame, sete, sau îl durea capul. Nu se putu împiedica să zâmbească.

Îndată ce Greg ajunse în dreptul său, începu litania plângerilor, dar Anne se prefăcu că nu-i aude bombănelile. În acea clipă, un singur lucru avea importanță, să-l regăsească pe Solomon. După previziunile sale, trebuia să se afle în spatele stâncilor.

Greg o văzu suind spre culmi cu agilitatea unei capre de munte.

– Fata asta mă va înnebuni, bombăni Greg împiedicându-se de o piatră pe care o făcu să zboare lovind-o furios cu piciorul.

Ceva îl irita profund la ea. Acel mod în care își ridica bărbia sau suia pantele abrupte, ca și când el nu exista. Purta blugi strânși, care îi puneau în valoare trupul superb. Putea oare să nu știe că-i atâta dorința când o urma ca un idiot, gâfâind ore întregi în încercarea zadarnică de a o ajunge?

Acel mod în care își repeta neîncetat că nu aștepta decât un singur lucru: plecarea sa. Oare chiar asta gândea? Nu știa, și exasperarea îi creștea cu fiecare minut.

Oare cine era? La ce se gândea? Visase deja la el? Nu știa că femeile erau în mod judicios ființe blânde, amabile, materne, împăciuitoare...? Ea își bătea joc cu patimă de toate astea, da. Era vorba despre un specimen de feministă retras pe înălțimi, care milita atrăgând imbecili ca el în tabăra sa. Apoi îi ducea într-o plimbare și-i abandona în mijlocul pustiului. Și când erau găsiți, era prea târziu.

Se opri pentru a-și recăpăta respirația. Această biologă afurisită îi va provoca până la urmă un atac cardiac. Dar când ajunse la capătul drumului care domina valea, fu cuprins de un asemenea sentiment de mândrie, încât trebui să se stăpânească să-și strige bucuria, sau să hăulească în stil tirolez. Din nefericire, nu cunoștea tehnica. Și înainte să poată articula ceva, Anne îi atrase atenția cu un gest autoritar.

– Sst!

Îi făcu semn să se apropie.

– Lasă-te în jos, murmură Anne cu o voce iritată. Bărbatul aruncă o privire peste faleza la capătul căreia se așezase tânăra femeie. Tufișurile care creșteau printre pietre îi adăposteau de priviri. Da, dar care era interesul în acest loc pustiu? se gândi Greg cu iritare.

– Ce se întâmplă?

Anne își scoase aparatul de fotografiat din rucsac.

– Solomon. Stai liniștit.

– Cine este Solomon?

– Berbecul meu.

– Berbecul dumitale? Este vorba de un animal familiar? L-ai îmblânzit? Nostim lucru.

Anne ridică din umeri.

– Solomon este într-un totu salbatic.

– Atunci, de ce l-ai botezat?

– Dau nume tuturor animalelor pe care le observ. Asta-mi ușurează munca atunci când notez observațiile în carnet.

Greg scoase o țigară, dar înainte de a avea timp s-o aprindă, Anne îi confiscase cutia cu chibrituri. Încercă să-i comunice dezaprobarea în fața unui asemenea act de violență, dar era atât de absorbită în contemplarea sa, încât înțelese că n-ar folosi la nimic. Își încrucișă brațele în spatele capului și-și oferii fața razelor soarelui, fericit că în sfârșit se odihnea.

Când își revenii, Anne era în aceeași poziție, așezată pe călcăie, cu privirea ațintită în aparatul de fotografiat.

– Și ce face acest bătrân Solomon? o întrebă privindu-i formele pe rând, cu evidentă plăcere.

Anne puse mâna pe carnet și începu să scrie cu frenezie. Evident,

nici măcar nu auzise întrebarea. Greg profită de acea clipă de liniște pentru a-și pune imaginația erotică la încercare, fără știrea principalei interesate care, dacă ar fi bănuț filmul foarte special care trecea prin capul vecinului său, ar fi lăsat baltă stiloul, caietul și aparatul de fotografiat.

După câteva clipe, Greg începu să se plictisească.

– Plecăm? o întrebă, căscând de-i trosneau fălcile.

– Sst....

Anne agită exasperată mâna în direcția sa.

– Într-o clipă!

– Ce ai descoperit la berbecul dumitale?

– De obicei, un asemenea animal nu se plimbă niciodată singur, ci în grup de patru sau cinci masculi.

– Viață de holtei: exact ca cea care-mi place mie.

– Necazul este că are un comportament tipic sezonului de împerechere, care este în noiembrie.

– Și din ce ai remarcat asta?

– Din nervozitatea sa, modul în care scurmă solul cu copita și sonoritățile șuierătoare pe care le lasă să-i scape. În plus, într-o zi a lovit puternic cu coarnele în stânci, ceea ce-i accelerează secreția anumitor glande și-l ajută să-și marcheze teritoriul. Cu siguranță, funcționează în mod nepotrivit.

Greg se strâmbă cu dispreț.

– Berbecul dumitale este bolnav, atâta tot.

– Nu cred, șopti Anne, caută ceva în afara turmei de femele pe care a urmat-o toată iarna.

– Ce caută oare?

– Nu știu, dar îți jur că voi descoperi foarte curând.

Greg oftă.

– Și dacă nu se va îndrepta în aceeași direcție cu noi?

– Ei bine, vom face un mic ocol, pentru a-l urmări.

– Dar mina....

Anne îi adresează acel zâmbet superior care-l exaspera atât de mult.

– Nu-ți rămâne decât să te rogi la Dumnezeuul berbecilor să devieze mersul lui Solomon în direcția care să-ți convină. Oh, privește!

Întinse degetul în direcția unui fel de veveriță enormă, brun-închis, care se încălzea la soare.

– Ce este? Nu este prea atrăgătoare.

– O marmotă.

– Minunat, bombăni Greg scoțând o țigară din buzunar.

Anne îi prinse strâns pumnul.

– Nu!

– De ce nu?

– Dacă fumezi, o vei speria.

– Ah, la naiba, exclamă cu o voce puternică și micul animal dispăru sub o stâncă.

– Privește. Dumneata și crizele dumitale de fumat.

– Nu te amesteca în treburile mele. Voi fuma dacă doresc.

– Nu atâta timp cât voi studia fauna acestei regiuni. Aici, eu comand.

Fața lui Greg se afla acum la cinci centimetri de a sa. Spre marea sa surprindere, acesta inspiră un parfum de liliac, care-i tulbură mânia.

– Îți revoc puterile, spuse printre dinți. Tocmai mă revolt și iau conducerea expediției. Ce spui de asta?

Anne ridică bărbia pentru a se opune ascendentului irezistibil pe care-l exercita asupra sa.

– Serios? Și dacă te las să regăsești singur drumul până la locul de campament?

– Îți interzic.

– Fie încetezi să fumezi, fie.....

– Taci.

Tânăra femeie se strădui să-și înăsprească privirea și să strângă buzele. Se observă în tăcere câteva lungi secunde.

– Și acum, cine comandă? întrebă cu voce dulce.

Greg ezită între a o strânge lângă el și a o arunca peste faleză.

– Nu-i de mirare că trăiești ca o pustnică, frumoaso, îi susură la ureche, reprezinti un adevărat pericol social.

În acea noapte, dormiră pe o manta groasă de ace de pin, sub copaci. Restul după-amiezii se desfășurase într-o ambianță mai degrabă rece. Tentativa de revoltă a lui Greg încărcase atmosfera. Continuase să fumeze, dar se abținuse cu prudență de fiecare dată când Anne fotografia un animal, ceea ce îl făcu să filozofeze cu amărăciune despre tirania femeilor când li se dădea puterea.

În ce o privea pe Anne, aceasta nu înceta să-și repete în ce măsură reprezenta bărbatul pentru ea o povară. Făcea să trosnească rămurelele și frunzele uscate cu cizmele lui mari, sperind păsările. Fuma ca un turc, se plângea fără oprire, mânca batoane de ciocolată tot timpul. De ce oare nu se întorcea la universitatea sa de intelectuali pretențioși, care se credeau centrul universului?

La căderea nopții, Greg, care era o fire vorbăreată, suferea clar de lipsă de comunicare. După cină, în timp ce se așezaseră amândoi lângă foc și el se încălzea cu sticla de whisky, se hotărî să vorbească primul.

– Și dacă am încerca să facem pace? Să semnăm un armistițiu, sau ceva asemănător.

Anne oftă adânc.

– Dacă nu te-ai comporta atât de.... brutal.

– Brutal? Eu? Să vorbim puțin despre blândețea dumitale. Cu plantele și animalele poate, dar cu bărbații....

Anne ignoră această ultimă remarcă.

– Sperii marmotele, arunci mucuri de țigări oriunde, nu respecti nimic, glumești în legătură cu orice, mănânci neîncetat dulciuri. Ar trebui să fii obez.

Greg se bătu peste stomacul care nu arăta niciun pic de grăsime, cu un râs satisfăcut.

– Am un metabolism foarte bun.

– Niciodată nu iei ceva în serios.

– Ba da. Pariul meu și cei zece mii de dolari. Altfel, crezi că aș străbate munții în compania unui tiran? Cât despre simțul meu al umorului, extrem de dezvoltat, unele persoane îl apreciază. Apropo de asta, aș putea remarca oare că nu mi-ai adresat nici măcar un zâmbet sincer de când ne-am întâlnit? Fără îndoială, te temi de riduri? După părerea mea, suferi de un afurisit complex de superioritate. Ei bine, semeni cu un pui de căprioară.... un Bambi de oțel, deoarece în anumite privințe nu-ți lipsește farmecul. Anne, ai cunoscut uneori frica?

Aceasta privea încremenită focul, fără să îndrăznească să-l privească. Descrierea pe care i-o făcea corespundea oare cu adevărat imaginii pe care o oferea? Dacă el ar ști măcar.... Mai întâi se căsătorise cu Frank, un om de știință ca ea, care-i reproșase că era prea activă sexual și afirma că pentru o femeie de un anumit nivel intelectual "aceste lucruri" nu aveau mare importanță. Desigur, pentru lumea exterioară reprezenta soțul perfect și când se hotărâse să divorțeze, un mare număr din prietenii săi n-o înțeleseseră.

Apoi venise Mamdouh, care o antrenase în direcția opusă. Și tot timpul, mintea și trupul său nu reușiseră să se împace vreodată cu cuplurile pe care le formase cu bărbații pe care-i întâlnise.

Cunoscuse oare teama? Oh, da și de fiecare dată când era în joc feminitatea sa, trecea prin infern. Ridică ochii spre Greg, așezat lângă ea. Lumina focului se juca în părul său blond-cenușiu și pe fața cu trăsături bărbătești, care atrăgeau imediat simpatia. Spre deosebire de ea, probabil închisă și ascunsă, pentru că în toate relațiile se încrezuse întru totul, Greg era un seducător înăscut, care schimba femeile, sentimentele și aventurile cu mare poftă. Dar în fond, ce-i rămânea din toată această agitație? Întoarse capul.

Greg îi citise pe față o gamă de emoții, care mergeau de la confuzie până la suferință, trecând prin orgoliu.... și teamă. Fără să pună la socoteală o licărire ciudată care semăna într-atât, încât se putea confunda cu dorința. Dar aici, cu siguranță se înșelase.

– Sunt speriată de mai multe lucruri decât îți imaginezi.

Această neașteptată vulnerabilitate îl descumpăni. Ar fi vrut să se apropie de ea, să-i pună mai multe întrebări, dar faptul că-i purta pică îl împiedică, mai ales că trebuia să lupte împotriva înclinației pentru ea.

– De ce nu ești căsătorită? mormăi fără să vrea.

Anne scutură din cap.

– N-a mers.

– Mă întreb de ce.

– Ce spui?

– Oh, nimic. Dar pentru o femeie care apreciază atât de mult să se certe, ca dumneata, cred că singurătatea trebuie să fie greu de suportat. Ar trebui să frecventezi mai multă lume.

– Dar aici am totuși impresia că mă măsoar cu ce este esențial. Mă

confrunt în fiecare zi cu un mediu înconjurător ostil. Îmi place modul în care corpul meu reacționează la provocările naturii. Devin mai puternică, imaginația îmi lucrează asupra problemelor practice, respir mai bine și cum spunea Thoreau: "Aș prefera să mă așez pe un bostan care-mi aparține decât pe o pernă din catifea, asaltată de curioși".

– Un bostan, nu? Ca Cenușăreasa, remarcă Greg cu un râs scurt.

– Îmi place liniștea. Mă ajută să gândesc și să-mi găsesc locul în univers. Și ador animalele, modul în care trăiesc influențându-ne reciproc cu mediul înconjurător și se adaptează în ciuda tuturor.

În sinea sa, Greg acceptă în cele din urmă că era gelos pe independența Annei și pe raporturile armonioase pe care le întreținea cu fauna și flora acestei țări. Chiar dacă relațiile cu oamenii erau punctul său slab, descoperise în ea însăși resurse neexplorate și o invidia pentru asta.

– Studiezi de mult animalele cu coarne?

– De trei ani. Anul trecut am urmărit femelele.

Brusc, începu să râdă.

– Oare ce te amuză?

– Oh, mi-am amintit câteva personalități din turmă, într-adevăr remarcabile.

– Le-ai botezat și pe ele?

– Bineînțeles. De exemplu, doamna Peabody. Era portretul tipic al bunicii autoritare, care-și conducea însoțitoarele pe cele mai bune pășuni, dar nu suporta nici cea mai mică lipsă din respectul care i se datora.

Greg o privi întinzându-și picioarele și frecându-le energic pentru a se încălzi.

– Singurele mele cunoștințe referitoare la oi se limitează la

publicitatea pentru "Woolmark", care se face la televiziune. Știi, cei doi berbeci care se izbesc cu coarneau.

– Am lipsit la asta, murmură Anne cu un râs ușor, dar l-am observat în realitate. Este un spectacol magnific, care se desfășoară în general sub ochii femeiei pentru care se luptă.

– Ce vei face când se va termina vara? întrebă Greg.

– Îmi voi termina teza și voi lucra probabil cu apele, pădurile, asupra suprafeței ocupate de animale și plante în natură.

– Nu vrei să predai?

– Nu, n-am vocație. Răbdarea mea cu oamenii este foarte limitată.

Greg privi micile flăcări aurii care străluceau în ochii ei căprui-deschis și-l pătrunseră până în inimă, antrenându-i prin vene focul dorinței.

– Nu te simți niciodată singură?

Anne îi aruncă o privire piezișă.

– Vrei să știi dacă nu-mi lipsesc ceilalți?

– Nu ceilalți. Un bărbat.

Tânăra femeie rămase tăcută. Oare cum să-i explice că nu mai pretindea nimic de la viață? Că depășise toate astea? Stătea nemișcată în curentul vieții, mulțumindu-se cu ce-i aducea valul. Cât despre pasiune, aceasta era cheia care deschidea ușa durerii și terminase cu suferința din dragoste și gelozie, cu așteptarea interminabilă și niciodată satisfăcută care o însoțea, cu cortegiul de fantasma mereu nepotolit. Va rămâne acum pentru totdeauna cu lucrurile frumoase și va fugi de agitația sufletească și de inimă care îi tulburau o tihnă cucerită cu greu.

Totuși, acest tânăr bărbat seducător și energic, care-i pune a asemenea întrebare, o tulbura profund. Oare îi va înțelege

răspunsul? Nu, va râde de ea.

– Ai amuțit? Întrebă Greg.

Anne se ridică și-și scutură pantalonii cu palma.

– Lasă-mă în pace, Fisher, sunt prea obosită în seara asta pentru a mă lansa cu dumneata în discuții filozofice care nu ne duc nicăieri, deoarece cu siguranță nu vom cădea de acord.

– Aș prefera să-mi spui Greg.

– De ce?

– Pentru că acesta este numele meu. Dar dacă preferi Ralph, Fred sau Ciumă, nu te jena. Orice, în afară de Fisher. Modul special în care rostești Fisher, îmi dă neplăcuta impresie că sunt un om de știință infirm, care se agață de poalele dumatăle și pe care-l suporti din pură bunătate sufletească.

Anne izbucni în râs. De ce oare trebuia să fie atât de irezistibil?

– De acord, Ciumă. Și acum, în pat. Măine ne așteaptă o zi grea.

Greg o privi drept în ochi.

– Îți stă bine veselă. Ești încântătoare.

Anne roși și se întoarse cu spatele, brusc foarte absorbită să scotocească prin lucrurile sale. Puse mâna pe un prosop, un săpun și niște haine de schimb.

– Unde naiba te duci?

– Să fac o baie.

– Acum?

– Da.

– În plină noapte?

– Imaginează-ți că prefer întunericul pentru a-mi face toaleta.

Astfel, evit privitorii.

– Nu uita animalele sălbatice cu ochii lor roșii și injectați de sânge, ascunse în tufișuri.

– Fisher, ai avut lecturi ciudate.

– Rămâi aici, ai să răcești.

– Nu-ți face griji.

– Să te însoțesc?

– Nu, mulțumesc. Mă scald singură de la vârsta de cinci ani. Doar dacă nu te tentează apa rece ca gheața? Dacă mă însoțești, să nu sperii că vei rămâne liniștit pe mal, mă voi ocupa de dumneata.

– În acest caz, permite-mi să mă retrag în sacul de dormit.

– Cum dorești.

Își aruncă prosopul pe umăr și se îndepărtă cu pași mari. Greg văzu în depărtare o siluetă feminină, vagă și scăldată în lumina lunii, care se dezbracă pe malul apei și plonjă în râul rece ca gheața. Atunci, ea dispăru.

Oftă de frustrare și se vârî în sacul de dormit, pe care-l instalase alături de al Annei. Dar în zadar închise ochii, somnul nu venea. Se adânci în contemplarea cerului înstelat, reperă Perseu și Casiopeea, la est; Ursa Mare și Steaua Nordului erau ascunse de munte, dar zări Andromeda la vest.

Se întoarce spre râul în care se scălda Anne. Și-o imagina asemenea Andromedei, înlănțuită de un monstru invizibil și imediat se confundă cu Perseu, salvând-o de la un destin mai rău decât moartea. Zâmbi la divagațiile sale romantice. Eroina din povestea sa nu părea să sufere peste măsură că trăiește fără un bărbat. Da, dar oare pentru cât timp? Adormi cu acest gând liniștit.

Apa foarte rece cuprinse trupul Annei. Înotă energic și treptat, legăturile care se înfășurau în jurul său slăbiră. Părul lung îi mângâia umerii și frigul mușcător îndepărtă dorința puternică pe care o simțea pentru bărbatul care se odihnea sub copaci. Șamponul și săpunul îi curgeau pe piele. Oare Greg Fisher o găsea frumoasă?

Plonjă în apă pentru a se clăti și îndepărtă gândurile necurate care i se învârtteau neîncetat în cap. Apoi se frecă îndelung cu prosopul flaușat pentru a încerca fără succes să-l îndepărteze pe zeul Eros, care nu înceta s-o chinuie.

Pentru a doua oară, pe Greg îl trezi o lovitură de picior bine plasată în coaste.

– La naiba! Doar n-o să repeți această fermecătoare ceremonie în fiecare dimineată? Nu mă miră că n-a rezistat căsnicia dumitale.... bombăni Greg sărind afară din sacul de dormit, pentru a se întoarce imediat înapoi, îndată ce evaluează temperatura atmosferei înconjurătoare.

Anne îi aruncă hainele în față.

– În picioare, eschimosule Nonooock. Plecăm.

– Îndurare....

– Într-un sfert de oră strâng bagajele.... cu sau fără dumneata.

– Ce caracter fermecător.

Se strecură afară din sacul de dormit și Anne își ascunse emoția la vederea trupului gol și musculos, pregătind ouă cu bacon. Din nefericire, Greg îi interceptă privirea și-i adresează un zâmbet complice, ridicând fermoarul blugilor. Imediat, își făcu de lucru deasupra tigăii, cu obraji arzând.

Spre marea sa ușurare, Greg luă un prosop și un săpun și se îndreptă cu pas grăbit spre râu.

– Mă pregătesc să lansez o provocare divinității acestei ape curgătoare. Indianco, păstrează-mi micul dejun până mă întorc.

– La dispoziția ta, Kimo Sabe, murmură tânăra femeie privindu-l îndepărtându-se.

Câteva minute mai târziu, auzi un urlat. Greg își respectase pariul și se aruncase în apa rece ca gheața.

Când se întoarse în tabără, Anne împachetase deja lucrurile sale și pregătise itinerarul. Lui Greg îi clănțăneau dinții.

– Te previn că este prima și ultima dată când mă spăl în această călătorie, articolă cu greu.

– Ia loc lângă foc și încălzește-te, spuse tânăra femeie izbucnind în râs. Într-o clipă, te vei simți proaspăt și bine dispus ca un nou-născut.

Îi susținu privirea o clipă în plus. De ce oare nu-și acoperea bustul splendid, se gândi cu mânie. O făcea intenționat, deoarece înțelesese că o atrăgea irezistibil. Dar îi va arăta că această mică sedință de strip-tease n-o impresiona deloc.

– Vorbește-mi despre mina aceea, Fisher, nu mi-ai dat foarte multe informații, rosti cu o voce calmă.

Astfel, va înțelege că nu era câtuși de puțin afectată de bărbații vanitoși, care profitau de fizicul lor avantajos.

Greg îmbracă o cămașă și întinse înfrigurat mâinile spre foc. Bucle aurii îi cădeau pe ceafă și tremura. Dacă înțelesese manevra Annei, deoarece era departe de a fi prost, nu arăta nimic.

– Acum câteva luni, la unul din cursurile mele, am vorbit despre "Olandezul zburător", despre mina "Gaura din cer", despre Shlieman, neamțul care a descoperit orașul Troia....

Înclină capul pentru a-și încheia îmbrăcămintea, cu un aer jenat.

– În sfârșit, pe scurt.... am făcut greșeala de a declara public că, pentru a găsi această mină, sunt suficiente niște cercetări bine conduse și că personal, aș fi în stare să găsesc orice.

– Și cineva te-a luat în serios?

– Da, trei studenți, care nu știu ce să mai inventeze pentru a mă pune în dificultate.

– Ai pariat zece mii de dolari cu trei studenți?

– Da, niște feciori de bani gata.

– Îmi închipui, murmură Anne, cu o notă de dezaprobare în glas. Ține, mănâncă.

Îi întinse o farfurie.

– M-am săturat s-o țin.

Greg înghiți cu greu o îmbucătură. Amintirea situației imposibile în care se vârâse, îi tăiase pofta de mâncare.

– Și de ce ți-ai asumat un asemenea risc? continuă Anne pe un ton nerăbdător.

– Aveam nevoie de bani.

– Ce să faci cu ei?

Greg lăsa furculița și o măsură cu mânie. În acea dimineață era încântătoare. Proaspătă, roz și plină de energie.

– Pui prea multe întrebări.

Anne ridică din umeri.

– Sunt o fire curioasă.

– Ei bine, imaginează-ți că am datorii.

– Dar de ce ai pornit într-o aventură care îți scapă complet? La naiba, Fisher, nu ești în stare nici măcar să citești o busolă. Ai trecut cel puțin pe la cercetași?

Greg mestecă îndelung înaintea de a înghiți.

– M-au dat afară.

Anne ridică mâinile spre cer și le lăsa să cadă pe genunchi.

– Pentru ce motiv?

– M-am strecurat în cortul fetelor într-o noapte cu lună plină.

– Înțeleg.

Îl privi mâncând, cu nasul în farfurie și i-o luă imediat ce termină, pentru a o spăla în râu.

– De ce ești atât de grăbită? strigă în spatele ei.

- Am întâlnire cu Solomon.
- Îmi este greu să-mi imaginez ce găsești la acest stupid animal cu coarne care-și petrece timpul lovindu-se cu capul de pereți. După părerea mea, are nevoie doar de....
 - De ce? Întrebă Anne cu un aer amenințător, revenind spre el.
 - Era gata să exprim în termeni oarecum cruzi ideea că-i lipsește afecțiunea.
 - Atât de simplu este pentru tine?
 - Evident. Doar dacă n-ai alege diagnosticul de nebunie furioasă. După toate aparențele, nu l-ai ales. După părerea mea, îți pierzi timpul cu un bolnav mintal.
 - Fisher?
 - Da.
 - Ți s-a mai explicat cât ești de insuportabil?
 - Uneori.
 - Așadar, ne-am înțeles o dată pentru totdeauna. La drum.

Capitolul 5

Iarba sclipea de rouă. Păsări zburau din copac în copac și cei doi tineri urcau tot mai sus pe drumuri abrupte care mergeau de-a lungul prăpăstiilor impresionante. Respirând tot mai greu, Greg încetase să fumeze: îi lipsea oxigenul și asta îi făcea capul să se învârtă. La un moment dat, în timp ce mergea privindu-și picioarele, se lovi de Anne, care se oprise. Aceasta se încruntă, cu un aer agasat.

– Dar de ce ne-am oprit? se lamentă bărbatul.

– Sst!

În locul pe care i-l arătă, ierburile înalte fremătau.

– Ce este?

– Un iepure alb.

Anne își scoase încet aparatul de fotografiat.

– Dar este brun.

– Așa se numește, dar își schimbă blana doar începând din luna septembrie.

Făcu câteva fotografii.

– Este primul pe care-l întâlnesc în vara asta. În, general nu ies decât noaptea. Acesta n-are mai mult de opt săptămâni. Referitor la

altceva, tot nu mi-ai vorbit despre mina aceea.

Greg ridică ochii spre ea și când privirile li se întâlniră o străbătu un fulger.

– Ce dorești să știi?

– Mai întâi, numele. De unde vine?

– Așa au botezat-o locuitorii din Castleton și Baldwin. Niciunul dintre ei n-a vizitat-o vreodată.

– Dar cine a săpat-o?

– Un tip pe nume Pervis Johnson, poreclit "Chip de Piatră". A sosit în regiune cu aproximație în o mie opt sute optzeci și s-a căsătorit cu o indiană. Unii pretind că odinioară practicase medicina și că i se retrăsese licența.

Făcu o pauză.

– Am citit chiar undeva că era fratele lui Alfred Packer, cel care s-a rătăcit în timpul unei furtuni de zăpadă și și-a mâncat cei șapte însoțitori tocați mărunț, nu departe de aici.

– Îți place să povestești deseori întâmplări atât de groaznice?

– Studenții mei le adoră. Tu nu?

Îl privi dând capul pe spate și izbucnind într-un râs în hohote care trezi în el o dorință puternică, ce-l surprinse. Hotărât lucru, această femeie îl înnebunea. Își dresе vocea.

– Așadar, se povestește că Pervis Johnson a descoperit această mină în o mie opt sute optzeci și doi. Intra în cârciuma din Castleton și ordona calm să se servească un rând pentru toată lumea. Îți imaginezi reacția locuitorilor din regiune. Dar când era întrebat despre locul exact al carierei, răspundea: am adulmecat singur drumul până la comoară și nu vă bazați pe mine să vă vând secretul.

Anne făcu ochii mari.

– Ai inventat acest ultim discurs, nu-i așa?

– Bravo. Și acum, povestește-mi pentru ce te interesează toată această poveste?

– Puțin îmi pasă de ea. Mă străduiesc să fiu politicoasă, atâta tot.

Schiță o mișcare pentru a porni iar la drum, dar Greg o prinse de braț, obligând-o să se întoarcă brusc.

– Recunoaște că ți-am atârnat curiozitatea, sau nu-ți voi mai da drumul.

Îi mângâie ușor umărul. Respirând brusc greu, Anne deschise gura pentru a-și recăpăta respirația normală, dar mâna lui Greg îi înconjură gâtul și degetul său mare se plimba liniștit pe buzele întredeschise și înainte ca ea să aibă timp să articuleze vreo vorbă, o trase spre el. Își rezemă capul pe pieptul său pentru a evita tentația unui sărut, dar brațele sale îi înconjură deja talia și se simți cedând.

Recunosc în sinea sa că o intriga, o fascina chiar. Încercă să spună ceva pentru a înlătura acel farmec puternic, dar în ciuda tuturor eforturilor, nu reuși să scoată un cuvânt. Ridică fața spre Greg și-i simți respirația pe piele și gura lângă a sa, atât de caldă și de persuasivă, provocându-i o dureroasă așteptare. Degetele boțeau bumbacul bluzei.

– În ritmul acesta, nu vom ajunge niciodată la mina ta, reuși să murmure în cele din urmă.

– Gândindu-mă mai bine, poate ar merita să ratez pariul ăsta, îi șopti Greg la ureche.

– Vei regreta. Sunt sigură că te-aș dezamăgi.

– Voi judeca singur.

Ar fi vrut să se lase în voia brațelor celui bărbat, să se abandoneze dorinței sale, să regăsească femeia ascunsă adânc în ea, să restabilească legătura cu emoțiile.... Dar se dădu cu un pas înapoi.

– Crede-mă pe cuvânt, Fisher, murmură cu o voce foarte înceată. Mi-ar.... plăcea să-l regăsesc pe Solomon înainte de sfârșitul dimineții.

Greg îi dădu drumul cu regret, dar se încruntă când tânăra femeie se avântă pe drum, în pas foarte rapid. De ce oare se străduia să ridice bariere între ei? Ce însemna acest mod de a se subestima? Și cel mai important, chiar simțea ceva față de el? Nu era tocmai tipul de femeie care-l atrăgea cu prioritate, dar n-avea pe nimeni altcineva asupra căruia să-și exercite puterea de seducție.... cel puțin asta era scuza pe care o găsea gestului său negândit. Dar admitea acum că îi plăcea pentru alte motive, pe care nu reușea să le analizeze bine. Nu era cu adevărat frumoasă, dar în unele clipe, prinsă în jocuri de lumină, sau absorbită în contemplarea naturii, se dovedea mai mult decât atât: extraordinar de vie și de radioasă.

Dar era de asemenea și foarte independentă. Prea mult. Într-un cuplu, se presupunea că bărbatul își domină partenera. El reprezenta forța, puterea, comanda, agresiunea, cucerirea. Anne îl descumpănea și nu mai știa ce atitudine să adopte. Răsturna toate regulile.

– Nu ți-ai terminat povestirea, exclamă Anne cu o voce timidă.

– Unde rămăsesem? o întrebă fără entuziasm.

– Pervis Johnson refuza să-i conducă pe locuitorii orașului la mină.

Îi adresă un zâmbet timid, care-l încântă pe Greg. La urma urmei, fata aceasta nu era întru totul lipsită de feminitate. Nu știa regulile jocului care regizau legăturile amoroase, dar poate va fi capabil s-o învețe? Inspiră profund și pieptul i se umflă de mulțumire. La urma urmei, dobândise o anumită reputație de pedagog la Princeton și Anne Holdenfield putea conta pe el.

– Așadar, bătrânul Pervis refuza să-și destăinuie secretul, reluă Greg cu un nou elan și prietenii săi se hotărâră să-l urmărească fără să știe.

– Și ce-i cu asta?

– Aici devine greu de deosebit ficțiunea de realitate. Un grup de bărbați începu să-l urmărească pe "Chip de Piatră". Urcară până la marginea pădurii, dar Pervis își continuă cursa, tot mai repede și tot mai sus, cu un mers la fel de rapid și la fel de sigur ca cel al legendarei Anne Holdenfield.

Aceasta acceptă complimentul cu un zâmbet jenat.

– Dar în timp ce Pervis se afla direct în câmpul lor vizual....

Greg își lăasă fraza în suspensie pentru a produce un efect mai bun. Anne îi sorbea cuvintele, captivată de povestire și de talentele sale actorești.

– Și din spusele unuia dintre martorii acestei scene extraordinare, "Cerul s-a deschis și l-a înghițit pe bătrânul Johnson". Se afla la circa trei sute de metri de micul grup de urmăritori și deodată.... puf ... nu mai era nimeni. Se obosiseră de pomană.

– Oare asta au povestit?

– Jur.

– Și nicio altă tentativă de a pătrunde secretul lui "Chip de Piatră" n-a fost încununată de succes?

– Niciuna. Timp de patru ani, Pervis apără și dispără după bunul său plac. Ultima dată a fost văzut în o mie opt sute optzeci și șapte. A coborât cu regularitate la Castleton pentru a-și vinde pepitele, până într-o zi în care a încetat să se mai prezinte la așezământul bancar al aurului. S-a presupus că murise sau se mutase. Nimeni n-a mai auzit vreodată vorbindu-se de el.

– Și crezi că vei reuși acolo unde toată lumea a dat greș?

– Exact. Cu ajutorul prietenei mele Anne.

Prietenă nu era cel mai potrivit termen, se gândi tânăra femeie, sentimentele pe care i le inspira n-aveau mare lucru de-a face cu prietenia. Și modul în care propriul trup răspundea la chemarea sa, confirma întru totul diagnosticul de puternică atracție reciprocă. Dacă doreau să-și atingă scopul fără neazuri, aveau interesul să-și înfrâneze înflăcărrile. Astfel riscau să se piardă pe drum în complicații inutile. Aruncă o privire spre o pajistă verde, presărată cu flori de câmp și se imaginea întinsă la soare, în compania lui Greg.... dar scutură din cap pentru a alunga această imagine de prost augur pentru expediția lor.

Din când în când, Anne se oprea pentru a fotografia un animal sau o plantă, și să noteze ceva. Se opriră să prânzească pe malul unui pârâu, unde Anne își deschise din nou carnetul. Asta îl exaspera pe Greg. Cercetările pe care le făcea fără el, acele observații pe care le consemna în caiet, o îndepărtau de el, îi permiteau să se retragă într-o lume în care n-o mai putea ajunge. Și aștepta bunăvoința sa ca un servitor atent să nu-i tulbure concentrarea. Acest rol de subaltern îi displăcea profund. Pe de altă parte, nu-și putea arăta deloc proasta dispoziție, sub amenințarea de a părea prost crescut și puțin respectuos față de munca aproapelui.

Îi puse atunci câteva întrebări pentru a atrage atenția asupra sa și a încerca s-o destabilizeze pe această femeie care cădea întotdeauna în picioare refugiindu-se în biologie și botanică, temple inviolabile în care era preoteasă.

Anne se lansă în explicații dogmatice și plictisitoare asupra radiațiilor solare, reacțiilor dintre molecule de căldură și problemelor de deshidratare. Greg o asculta distrat, întrerupând-o din când în când cu întrebări provocatoare, admirându-i în tăcere

linia gâtului, cufundându-se în sonoritățile plăcute ale vocii calde, grave, cu timbru curat, care transmitea entuziasm celui mai sceptic dintre ascultători.

– Îți place ce faci, nu-i așa?

– Bineînțeles. Ție nu?

Greg ridică din umeri.

– Privesc altfel serviciul meu la Princeton. Nu mă absoarbe atât de mult ca cercetările tale.

Scoase o țigară pe care n-o fumă și căreia îi mușca filtrul. Anne nu reușea să-și ia ochii de la el. Pur și simplu o fascina. Fiecare gest, fiecare sunet venit de la el o tulbura profund și trezea în ea senzații uitate de mult.

Văzu flacăra strălucind între degetele sale. Greg aruncă pe jos chibritul, fără ca tânăra femeie să protesteze și se lăsa observată printr-un văl ușor de fum albastru. Secunde treceau una după alta.

– Mi-ai găsit un loc undeva, Anne?

Aceasta îl privi tăcută, clipind din pleoape.

– Ce vrei să spui?

Nu-și recunosc sunetul propriei voci, răgușită și întretăiată.

– Undeva în jurnalul tău.

Anne înghiți în sec și se desprinse cu greu de zâmbetul său ironic, înainte de a aranja lucrurile de la prânz.

– Nu-ți bate joc de mine, mi s-a cerut la universitate să-mi consemnez zilnic observațiile pe hârtie. Sunt ascultătoare, atâta tot.

Greg mai trase de câteva ori din țigară și o strivi de o piatră. La această altitudine, tutunul îi lăsa un gust neplăcut în gură.

– Ești sigură că nu omiți anumite amănunte în rapoartele tale? Că nu înlături unii martori? Oare nu ești tentată să pretinzi că niște evenimente n-au existat niciodată?

– Nu trișez niciodată, răspunse prompt Anne.

Bărbatul ridică din umeri.

– Onestitatea intelectuală, pe plan științific sau în viața particulară, este o înfăptuire dificilă. Te minți neîncetat pe tine însuși, fără să-ți dai seama.

Anne se ridică dintr-o săritură. Refuza să mai discute. Greg atingea zone ale conștiinței sale pe care prefera să nu le exploreze, sub amenințarea de a se găsi confruntată cu dificultăți mai mult decât complicate.

Timp de două ore meraseră în tăcere, oprindu-se din când în când pentru a-și recăpăta respirația. Când se apropiară de locul în care Anne bănuia că se refugiasse Solomon, aceasta îi pretinse lui Greg discreție deplină. Se deplasară cu viclenia indienilor de-a lungul râpelor, în spatele stâncilor tăiate, agățându-se de arbuștii bătuți de vânturi.

Când Anne reperă berbecul, se întoarse spre Greg cu o strălucire de fericire în ochii arămii. Bărbatul fu frapat de frumusețea sa și i se pără brusc mai seducătoare decât orice star de la Hollywood. Scânteia ascunsă în ea ardea acum ca un foc clar și luminos.

Își scoase aparatul de fotografiat din rucsac, dar în timp ce-i acorda atenție, simți că Greg îi urmărea fiecare mișcare. Vecinătatea trupului său, după-amiaza caldă care invita la o visare leneșă, o făcea ciudat de nervoasă. Se cambră când Greg îi atinse ușor spatele pentru a lua binoclul pe care și-l pusese alături. Îl duse la ochi și cercetă platoul deasupra căruia erau. Brusc, prinse încheietura mâinii Annei.

– Ce este asta oare? îi murmură la ureche.

– Ce anume?

– Jos. Lângă tufiș, la stânga.

Tânăra femeie își ținu respirația observând o oaie cu o pată neagră pe o parte, care înainta în direcția lui Solomon.

– Privește, șopti tânăra femeie cu o voce tremurând de emoție, punând mâna pe piciorul său.

Berbecul scoase un șuierat suflând pe nări și lovi solul cu copita. Femela îi răspunse printr-un fel de scheunat și se opri. Inima lui Greg începu să bată mai puternic în piept, contemplând scena care se desfășura sub ochii săi. Prinse mâna Annei în a sa, încremenit de emoție.

Oaia se dădu brusc înapoi și berbecul înaintă mai mult. Apoi își răsfrânse buza superioară, descoperindu-și dinții și inspirând treptat aerul. În sfârșit, se frecă de ea, înghesuind-o ușor. Femela făcu un pas într-o parte și behăi cu hotărâre. Se jucară câteva clipe. Greg duse la buze mâna Annei, sărutându-i ușor fiecare deget. Apoi, cu aceeași blândețe palma, în timp ce Anne, amețită, rămase nemișcată, hipnotizată de ritualul amoros care se desfășura sub ochii săi. Parcă sub puterea unei vrăji, îl observau pe Solomon antrenându-și treptat partenera pe care și-o alesese pe pajiște.

În sfârșit, Anne întoarse capul și se cufundă în privirea la fel de albastră ca cerul verii.

– Ce ți-am spus? murmură Greg cu o voce seducătoare. Berbecul tău a căutat mult pentru a găsi ființa visurilor sale.

– Totuși, este sezonul în care femelele fată.

Greg îi cuprinse gâtul, apoi îi luă bărbia între degetul mare și cel arătător. Văzu în ochii ei chemarea la voluptate.

– Lasă teoriile tale, Anne. Pentru unele specii, sezonul dragostei este mereu.

Tânăra femeie se înfioră. La ce bun să rezști dorinței, când te cuprinde cu o asemenea intensitate? Știa acum că pierduse și că se

va supune voinței lui Greg și acelei legi misterioase care guverna universul. Se oferă cu umilință acelei suferințe încântătoare și ridică spre el fața extaziată. Buzele li se întâlneau într-un sărut blând, care o aprinse cu totul.

Se înnoptase, iar focul trosnea și șuiera sub stele. Anne termină de consemnat notițele în carnet. Îl închise cu un zgomot sec și se ridică, în mână cu lanterna. Întins pe sacul de dormit, Greg contempla stelele. Inspiră scurt și se hotără să vorbească.

– Mă duc să mă plimb. Mă voi întoarce într-o jumătate de oră.

Bărbatul întoarce capul și o privește fără să răspundă. Anne mergea pe sub pomii înalți și se afundă în întuneric pentru a încerca să scape de Greg, a cărui prezență obsedantă o chinuia chiar și când era singură. Era pradă unei lupte pe care o știa pierdută dinainte. Când o sărutase în această după-amiază, i se oferise și totuși el o respinsese. Refuzase să-i cedeze într-o clipă de nebunie, dar aștepta să decidă de bunăvoie să-l aleagă pe acest bărbat și nu altul.

Confuză și contrariată, se lăsa să alunece pe sol, la marginea unui luminiș. Lângă un hățiș des, culese o frunză mare a unui plop-tremurător, care era perforată de o gaură rotundă. De marginile acestei scobituri părea atârnat un ciucure de culoare verde-închis, care observat mai de aproape, se dovedi format dintr-un rând de omizi minuscule, care se cramponau cu mandibulele de pulpa frunzei. Probabil apăruseră recent din ouăle de fluture și mulțimea de pui se răspândise pe solul care-i hrănea.

Melancolică, Anne medită îndelung asupra vieții și a morții, a ciclurilor naturale, a durerii și a plăcerii. Frunza și omizile nu cunoșteau suferința, își îndeplineau orbește misiunea, dar pentru ființele omenești cărora li se acordase conștiință, problemele se puneau foarte diferit. Ciuli urechea; auzi un zgomot în desă.

Fâșâituri, foșnituri, creaturi misterioase se strecurau, se aflau, fugeau, se ascundeau. O pasăre de noapte apăru brusc pe ramurile unui copac, lăsându-și coada să atârne asemenea unei trene. Când ridică ușor capul spre lună, gâtul îi străluci în lumină ca un lapislazuli.

Pentru prima dată, aceste întâlniri îi provocară Annei o teamă, un fel de ameteală, cea pe care o simți în imediata vecinătate a tainelor vieții. Uneori, animalele ne arată simțurile noastre cu o abilitate ascunsă, insesizabilă, niște apariții magice. S-ar spune că fiecărui animal îi corespunde un semn în adâncul inimii noastre. Legăturile care au totuși aici țesătura lor sunt de o natură foarte tainică. Cel ce se plimbă cufundat în această atmosferă este ca într-un cerc de tămâie, deoarece pinii de pe munte, cu lemn parfumat ard în vatra lor. Mergem și semnele ne înconjoară, asemenea unui limbaj cunoscut doar de noi.

Greg o privi pe Anne intrând în pădure și se întrebă dacă trebuia s-o urmeze. Dar îi era teamă că se va rătăci. În ce o privea, problema aceasta nu părea s-o afecteze prea mult. Aparent, nimic n-o impresiona și ar putea fi în stare să regăsească drumul în mijlocul pustiului. Se dezbracă, intră în sacul de dormit și-și încrucișă brațele sub cap. Privi îndelung o insuliță stâncoasă al cărei versant abrupt se ridica la câțiva pași, dar Anne nu se întorcea. Femeia aceasta avea nevoie disperată de un bărbat și în același timp era foarte independentă. Și cu siguranță, nu era ușor să împaci contrastele. Era gata să adoarmă când Anne apăru alături, la fel de tăcută ca o indiană, fiind complet goală și purtându-și sacul de dormit în jurul gâtului. Era gata să se frece la ochi. Această nimfă a nopții semăna cu o pictură de Cranach, trecând sub reflectorul lunii cu părul lung răspândit pe umeri, șoldurile înguste, sânii în vânt și abdomenul

rotunjit încântător. Atunci remarcă pumnul care strângea pătura, ca simbol al independenței sale.

Anne plecă ochii asupra lui. Nemișcat, Greg se gândi la toate acele femei care-l atrăseseră ca un magnet. În acest sens, Anne nu se deosebea de celelalte. Și totuși, știuse încă din prima zi în care o întâlnise că era ușa unei lumi în care nu avusese niciodată acces.

– Bună seara, murmură când tânăra femeie se întinse lângă el. Sunt fericit că ai găsit în sfârșit drumul până la mine, începuse să-mi fie frig.

– Vei vorbi oare fără oprire, ca de fiecare dată când interpretezi ceva?

– Dacă dorești să tac, voi asculta ordinul.

De ce oare îl preocupă îndoielile mele? se întrebă Anne. De ce nu-mi răspunde sincer la întrebare? Aștepta ca el să-i confirme o dată pentru totdeauna prejudecățile. Considera femeile drept prada piratului, le trata ca pe o anexă a bărbatului. În dragoste, ca și în rest, își va asuma primul rol și va culege aplauzele și beneficiile. Știa asta, atunci de ce nu trecea la fapte? oftă resemnată.

– Ai oare idei de efectul pe care-l produci asupra mea? șopti pe un ton care-i trăda dorința și un anume dezgust de sine.

Greg trase trupul mic și ferm lângă el și-și puse mâinile pe spatelul său gol.

– Dacă am învățat ceva în aceste ultime zile, este că reacțiile și gândurile Annei Holdenfield nu pot fi câtuși de puțin prevăzute. Te ascult, vorbește-mi de efectul pe care-l am asupra ta.

– Ți-ar plăcea, nu-i așa? Te aștepti la tot felul de complimente și începi să-ți dai aere în mintea ta. Așa sunt toți bărbații.

Greg zâmbi.

– Nu aștept de la tine o lungă enumerare a calităților mele, dar

dacă mă detestai, presupun că nu te-ai fi strecurat lângă mine în această ținută.

Arătătorul său se plimba pe linia coloanei vertebrale.

– Ei, nu lua acest aer tragic. Dragostea nu este neapărat o problemă de viață sau de moarte. Gândește-te la natură, la țărâncile sănătoase care se răstoarnă în fânul moale.

Îi sărută ușor buzele umede.

– O faci intenționat, nu-i așa? șopti Anne, gata să plângă.

– Ce anume?

– Nu te grăbești, în timp ce eu aștept cu nerăbdare mângâierile tale.

– Ce se întâmplă? Ai oare întâlnire la miezul nopții cu un crin de pădure? Sau o fi cu vreo bufniță? De ce vrei să mă grăbesc?

Făcu o pauză.

– Ah, am ghicit! Ți-ar plăcea să termin cât mai repede pentru că-ți este rușine să te afli aici, cu mine, în sacul meu de dormit. O consideri ca pe o slăbiciune. Cauți cu toate puterile să dovedești că relația noastră este banală și lipsită de interes.

– Nu, doar fizică.

– În acest caz, ai cel puțin eleganța de a admite dorința ta fizică, fără să mi-o iei în nume de rău. Natura are legile ei și nu sunt răspunzător de ele. Semenii cu o fetiță îmbufnată, mormăi Greg. Oare care este problema? Nici unul nici celălalt nu vrea să se angajeze într-o relație pe termen lung. Ce importanță are?

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, găsi că sunau fals.... Anne nu semăna celorlalte femei de care se străduia să se distanțeze imediat. Ritualul pe care se pregătea să-l înfăptuiască putea să-l ducă mult mai departe decât își imagina.

– În acest caz, ce așteptăm? îl întrebă Anne pe un ton ironic. Să

încercăm să ne distrăm: noaptea va fi scurtă.

– N-am spus asta, protestă Greg cu vehemență. Pari diferită de celelalte, aparții unei specii necunoscute, căreia nu-i cunosc reacțiile.

– Să crezi tu. Te vei mulțumi să-mi adaugi numele pe lista cuceririlor tale.

– Geloasă?

– Nu, dar nu-mi place mulțimea.

– Să știi că te consider un capitol întru totul nou.

Sărutări ușoare ca niște fluturi îi acoperiră pleoapele, fața, baza gâtului.

– De ce oare am venit să te caut? murmură Anne cu o voce plângătoare.

– Încetează să gândești. Ți doreai la nebunie să mi te alături, atâta tot.

Tânăra femeie își simți trupul cuprins de flăcări și-i căzu în brațe. Deasupra ei, copacii înalți se învârtteau.

– Ești dulce și răcoroasă, șopti Greg în părul său și ai un gust de măr verde.

– Mulțumesc, replică tânăra femeie, fără să aibă idee de ce spunea.

Greg se opri o clipă și-și adânci privirea în ochii săi întunecați.

– Pentru nimic, îi șopti, înainte ca o ploaie de săruturi fierbinți să cadă asupra pieptului ei.

Un freamăt lent urcă din ea. Măinile lui Greg îi abordau trupul ca pe o plajă oferită soarelui. Anne le primi cu suspine și gemete care se îmbinau cu zgomotele vântului și ale pădurii și se abandonă pasiunii care-i cuprindea pe amantii mistuiți de dorință.

Primele raze ale soarelui împrăstiau o lumină roz pe culmile

piscurilor înalte. Anne se odihnea în brațele lui Greg și privea ziua care alunga întunericul. Întoarse capul și-l privi atent pe bărbatul întins alături. O barbă de două zile îi întuneca obrajii și părul ciufulit îi cădea pe frunte. Somnul și dragostea îi îmblânziseră trăsăturile. Părea atât de inofensiv și totuși, se gândi Anne, nu trebuia să aibă încredere în el. Cu aerul său nevinovat și cu acest dezinteres enervant, reușea să obțină întotdeauna ce voia. N-o antrenase oare, pentru început, în căutarea acelei mine și nu-i căzuse până la urmă în brațe? În plus, reprezenta pentru el liniștea perfectă a oșteanului.... Și când te gândești că-și imaginase că această călătorie o va scăpa mai repede de el!

Evident, stratagema nu funcționase. Și nici previziunile sale despre noaptea care tocmai trecuse. Se temuse ca el să nu se comporte în dragoste ca un copil foarte răsfățat, care nu asculta decât de plăcerea sa; ei bine, se înșelase. Desfășurase comori de tandrețe, de răbdare și de senzualitate. Și asta îi dădea planurile peste cap. În timp ce se gândea că potolindu-și dorința cu el, va pune capăt obsesiilor care-i amenințau libertatea, Greg făcuse să izbucnească în ea surse noi de bucurie, pe care acum va avea toate greutățile din lume să le stăvilească.

Dumnezeule, oare de ce se angajase într-o asemenea aventură? Orizontul său atât de luminos se întunecase, totul se complica și o teamă ascunsă tulbura această dimineată strălucitoare.

Se strecură afară din sacul de dormit, luând mii de precauții pentru a nu-l trezi, apoi se îmbracă în grabă înainte de a alerga spre izvor, pentru a-și spăla fața cu multă apă. Aprinse focul și prepară cafeaua. Apoi reveni lângă bărbatul adormit. Se pregătea să-i dea o lovitură ușoară cu piciorul în coaste, pentru a nu renunța la bunele sale obiceiuri când, devansându-i gestul, Greg o prinse de gleznă.

Dezechilibrată, căzu peste el. Imediat, bărbatul o făcu să se rostogolească pe spate și-i prinse încheieturile mâinilor.

– Ah, da! Te-am prins, brută, articolă cu o voce întretăiată de eforturile Annei, care căuta prin orice mijloace să-i scape.

– Încetează, îi strigă respingându-l cu putere, dar se străduia în zadar să-l respingă.

– Sunt seva copacilor tineri, leul din savană, regele animalelor. Eu sunt stăpânul, domnișoară Holdenfield și înțeleg să plătești cu propria persoană, dacă ai intenția să-ți recapăți libertatea.

Anne se opri și bărbatul profită pentru a pune mâna pe toate comorile pe care le ascunsese cu atâta grabă sub veșminte. Imediat, o cuprinse o încântătoare slăbiciune și se întinse spre el, cambrându-se, gâfâind ca un animal tânăr sufocat de joc. Greg avea darul să-i ațâțe dorința, fără s-o transforme însă într-o sclavă supusă. Pentru prima dată se afla pe picior de egalitate cu un bărbat și plăcerea nu mai era neapărat sinonimă cu obligația.

– Ce voi face cu tine, Greg Fisher? murmură lângă gura sa fierbinte și plină de viață.

– Oh, o mulțime de lucruri, unele mai încântătoare decât altele. Vrei să ți le descriu dinainte?

Anne se îmbujoră și izbucni în râs.

– Nu-mi vine să cred. A roșit. Anne Holdenfield a roșit. Asta merită notat în analele reprezentate prin acel carnet de care nu se desparte niciodată.

– Mai întâi, nu roșesc deloc.

– Ah da?

– M-am sufocat, pentru că mă înăbuși. Și nu protesta, este o explicație științifică.

– În acest caz....

Greg se rostogoli pe spate și tânăra femeie se află întinsă deasupra.

– Și acum, te simți mai bine?

Anne reuși în sfârșit să scape din îmbrățișarea sa și sări în picioare.

– Greg Fisher, te porți ca ultimul bărbat.

Acesta se rezemă într-un cot.

– Câtuși de puțin. O observ pe Anne Holdenfield și mă întreb ce așteaptă de la mine.

Tânăra femeie îi adresă un zâmbet stânjenit.

– Dacă va descoperi vreodată, vei fi primul informat.

– Ei bine, un bărbat pus în gardă face cât doi. Ți mulțumesc.

– Pentru puțin.

– Și intenționez să descopăr în tine acel filon bogat în pepite pe care niciun alt miner nu l-a scos vreodată la lumină.

– Ah, da!

Fața lui Greg se întunecă.

– Crede că glumesc. Greg, bătrâne, lasă baltă declarațiile de dragoste, nimeni nu te ia în serios.

Capitolul 6

În jur de ora nouă, fură surprinși de o aversă care nu dură mult. Norii alergau pe cer, urmăriți de vânători imaginari și orizontul se luminează din nou. Alternanța de soare și ploaie trezise mirosurile pământului și parfumurile muntelui înmiresmau aerul tare al dimineții de vară.

După o oră de mers, Greg scoase un baton de ciocolată din buzunar și-i oferă jumătate Annei, care-i refuză oferta cu o strâmbătură de dezgust. Asta nu-l deranjează câtuși de puțin și mănâncă acel dulce grețos cu evidentă plăcere.

La un moment dat, ajunseră într-un luminiș unde păștea liniștit un cerb și Greg își exprimă regretul că nu întâlnise încă un elan în drum.

– Crezi oare că vom găsi unul într-o zi? întrebă cu nerăbdare.

– Este mult timp de când nu te-ai plâns de ceva, remarcă Anne, pentru a-l tachina. Învață, dragul meu Greg, că elanul și cerbul nu reacționează în același mod în fața pericolului. Cerbul te va lăsa să te apropii destul de mult, apoi se va îndepărta câțiva metri, se va opri pentru a-ți observa comportamentul și va începe să pască din nou

liniștit. Elanul, îndată ce va considera că reprezintă o amenințare pentru pacea și liniștea sa sufletească, se va retrage ca și când ar avea un diavol pe urme și nu-l vei mai ajunge niciodată.

Pajiștile străluceau și Anne cunoștea numele tuturor florilor pe care le spunea unul după altul, spre marea mirare a lui Greg. Îi prezentă astfel azaleele sălbatice, laba-lupului, gențianele, dinții câinelui și omagul cu flori albastre. Îi arată chiar iarba focului, față de care, se pare, urșii erau foarte pofticioși.

– Oare mai sunt încă grizzli în Munții Stâncoși? întrebă Greg făcând ochii mari.

– Grizzli nu, au dispărut de mult. Dar au mai rămas câțiva urși bruni. Cu puțin noroc, poate vom întâlni vreunul care te va bate pe umăr. Într-o asemenea eventualitate, nu conta pe mine să-ți dau sfaturi: nu cunosc regulile vieții în societate ale acestor animale mari.

Greg părea pe jumătate liniștit.

– Oh, o pasăre– muscă!

O priviră fascinați bățând din aripi cu viteza unei elice de avion, menținându-se la nivelul unei narcise galbene, pentru a-i absorbi nectarul. Apoi traversară un torent, sărind din piatră în piatră și aterizând pe o pajiște plină de "mătura indienilor", flori trecând de la alb la galben-deschis și roșu ca sângele.

– Unde ai crescut? îl întrebă Anne, după vreo oră de tăcere.

Greg o ajunsese din urmă și merse alături.

– Puțin peste tot. Tata era comandant în "Air Force".

– Copil de militar.... Ai trăit și în străinătate?

– Oh, da. Înainte de Germania, am fost mutați în Japonia. Sunt născut la Tokyo. Apoi ne-am oprit la Omaha, San Antonio și chiar în Colorado Springs, dar eram prea mic pentru a-mi aminti.

– Nu te deranjau aceste deplasări permanente? îl întrebă Anne, înțelegând pentru prima dată care era contextul în care își formase personalitatea.

De foarte mic, învățase cu siguranță să-și facă prieteni rapid și să-i părăsească fără regrete, ceea ce explica latura sa specială, aceea seducție ușoară care-l caracteriza.

– Ba da, uneori mă perturbau. N-am avut niciodată, înainte de a intra la liceu, un prieten apropiat.

Pe scurt, înțelesese foarte repede că dragostea și prietenia erau trecătoare.

– Și mama ta, cum era?

– Oh, reprezenta chiar tipul soției de ofițer. Asista la serate, cocteiluri, se ocupa de opere de caritate. La drept vorbind, nu-mi acorda mare atenție și ne înțelegeam destul de rău. Mă considera prea neserios după dorința sa. Dar în societatea în care evoluam, era foarte populară.

Anne tăcu și se gândi cât influența imaginea celor doi părinți, cuplul pe care îl vor forma copiii, fie că îl acceptau sau nu. Greg se închisese într-o tăcere meditativă și Anne hotărî să-l lase în pace. Poate era mai bine să nu mai răscolească unele amintiri.

Noaptea pe care o petrecuseră împreună îi apropiase și pentru prima dată de când se întâlniseră, petrecuseră o dimineață plăcută. Desigur, nu se putea stăpâni uneori să-i demonstreze superioritatea sa fizică și să arate o anumită nerăbdare când Greg rămânea în urmă. În ce-l privea pe el, continua să-și bată joc de subiectele mai serioase, să se plângă de greutatea rucsacului și să comenteze din plin supliciul la care îl supunea încălțăminte. Totuși, atmosfera se încălzise între ei și avură ocazia să abordeze numeroase subiecte de conversație.

– Îmi place meseria mea, îi mărturisii Greg. Dar uneori mă cuprinde descurajarea când cincizeci de perechi de ochi mă privesc cu un aer abătut. Și sunt zile în care știu că i-am pierdut și că nimic din ce aş putea să adaug nu-i va aduce înapoi.

– Dar cunoști și clipe de inspirație, am simțit asta când mi-ai povestit istoria acelei mine.

– În cea mai mare parte a timpului reușesc să-i prind. Și dacă pun întrebări inteligente, mă grăbesc să le dau răspunsuri strălucite.

– Bineînțeles.

– Ce încerc să le predau studenților mei, este că istoria este un proces în permanentă evoluție. Este suficient ca o nouă școală de critică să vadă lumina zilei pentru ca lumina proiectată asupra cutărui sau cutărui moment al actualității să se schimbe complet. Evenimentele de astăzi vor lua loc în istoria de ieri. Istoria se vede și se reinventează zi cu zi. Adevărul absolut nu există, pentru că oamenii sunt cei care creează actualitatea. Îmi oblig întotdeauna studenții să alterneze studiile în bibliotecă și reportajele asupra vieții. I-am obligat, de exemplu, să urmărească turneul vicepreședintelui Statelor Unite, anul trecut.

Anne scoase un strigăt de groază.

– Mi s-a întâmplat să mă aflu în același timp cu Președintele Statelor Unite la Santa Barbara. Ce infern! Mulțime, căldură.... Am crezut că voi leșina. Totuși....

Anne ridică din umeri.

– Înțeleg ce vrei să spui, mult mai bine decât crezi.

Greg o privi pieziș.

– Oare filozofia ta nu este să trăiești clipa prezentă cu maximum de intensitate, pentru că mâine va deveni deja istorie veche?

Bărbatul strânse dinții.

– Îmi interpretezi ciudat cuvintele.

– Dar nu-ți reproșez nimic, continuă Anne pe un ton puțin prea vesel, trebuie să te bucuri de viață cât ai timp.

Îi zâmbi și se strădui să arate o indiferență de femeie liberă. Cum era departe de a fi proastă, știa că fără îndoială nu-l va mai întâlni niciodată după mica lor escapadă și accepta asta fără greutate. Adăpostindu-și ochii de soare pentru a urmări urma unui elan, recunoscu apoi că nu înceta să se mintă. Dimpotrivă, refuza să accepte. Toată ființa sa protesta la gândul că, într-o zi, se va îndepărta de ea.

Pentru a prânzi, se opriă în apropiere de un baraj înălțat de un castor într-un pârâu care șerpuia printr-o pajistă. Mâncară perișoare de carne pe care le preparaseră dimineata și banane uscate.

– Ah, când voi putea mânca în sfârșit un biftec fript? se plânse Greg după obiceiul său. Oare cum poți rezista acestui regim toată vara?

– M-am obișnuit. La rulotă pregătesc niște supe delicioase, este suficient să cunoști plantele. Fără să pun la socoteală zmeura, murele, afinele.... De ce dai din cap?

– Pentru că mă vei surprinde întotdeauna.

– De ce?

– Este neobișnuit pentru o femeie să trăiască asemenea unui pustnic, și-ți invidiez independența. Eu, mă hrănesc cu vorbele și cu compania celorlalți, am fizic nevoie de ele.

– Suntem foarte diferiți, afirmă Anne, pe un ton categoric.

Bărbatul înțelese imediat ce urmărea. Și avea dreptate. Se deosebeau întru totul. Viețile lor urmaseră căi complet diferite și era unul din motivele care-i atrăsese unul spre celălalt, dar acum va trebui să se despartă.

– Oare acesta este motivul pentru care n-a funcționat căsnicia ta? o întrebă observând-o cu atenție, în timp ce Anne ronțăia un biscuit.

Aceasta oftă.

– Nu, în niciun caz. Semănam foarte mult. Frank adora natura și campingul. Lucram în același domeniu. M-a înconjurat cu afecțiune și tandrețe. Era atent, onest....

– Atunci, de ce naiba ai scăpat de el?

Anne smulse nervoasă câteva fire de iarbă.

– Presupun că sunt răspunzătoare de eșecul căsniciei mele.

– Nu te cred. Este nevoie de doi pentru a dansa un tangou.

Anne înalță capul și izbucni în râs.

– Tocmai. Nu-mi amintesc să fi dansat vreodată tangou cu Frank.... tangou, vals, sau rock and roll.

Plecă pleoapele.

– În realitate, nu sunt o femeie cu care este ușor să trăiești.

– Nu? exclamă Greg cu o expresie de surpriză perfect simulată.

– Sunt încăpățânată, nu accept să primesc ordine de la nimeni. Căsătoria noastră semăna mai mult cu o asociație decât cu altceva.

– Ce vrei să spui cu altceva? Nu era un bărbat liber?

– Greg, încetează cu gluma. Am suferit mult în urma acestui eșec. Frank n-a găsit niciodată în mine femeia pe care o dorea.

Făcu o pauză.

– Pretindea că-și căuta o soție care să fie pe picior de egalitate cu el, dar în ciuda profesiei sale de credință, ascundea o mână de fier într-o mânășă de catifea. În fond, bărbații detestă să te plasezi pe același nivel cu ei, nu-i așa, Greg?

– Bărbații sunt bărbați, Anne. Poartă dintotdeauna pălărie și pentru ca o asociație să funcționeze, puterile trebuie să fie repartizate inegal. Cel puțin asta am crezut până acum, cu toate că

în acest domeniu, avem foarte puține certitudini.

Îi aruncă o privire și înțelese că Anne se adâncise într-un abis de incertitudini. Îi citi pe chip teama și ostilitatea. Asta îl blocă și-l împiedică să continue. Se simți cuprins de un sentiment de neputință. Era gata s-o piardă din motive ridicole, cuvintele îl trădaseră și i se puse un nod în gât.

În acea clipă, un vultur zbură din vârful unui copac, se ridică în aer și plană asupra lor, prinzând curenții și alunecând cu vântul, îi observă cu ochii săi pătrunzători, ca și când ghicea secretele din inimile lor.

– Un vultur auriu, murmură Anne, ce splendoare....

Îl privi îndepărtându-se, parcurgând în câteva minute ceea ce lor le va lua zile întregi să străbată.

În acea după-amiază, trecură de pădure și ajunseră la o altitudine unde arborii nu mai creșteau. Vânturi reci suflau în permanență și arbuști piperniciți reușeau cu greu să facă să crească ramurile lor subțiri pe acel sol arid. Dar printre stânci, înfloreau din belșug cele mai rare flori, în cele mai strălucitoare culori, părând că nu le pasă de acel climat aspru. Fâșii înguste de pământ procurau hrana veverițelor, șoarecilor-de-câmp, cerbilor, elanilor și animalelor cu coarne cărora nu le plăcea căldura și își petreceau vara pe culmi.

Anne se opri pentru a-și aranja cureaua rucsacului și a-și trage suflitul, în timp ce Greg lupta să-și găsească echilibrul. Se clătină, cuprins de amețală.

– Te simți bine? îl întrebă tânăra femeie, încruntându-se când văzu că devenise foarte palid.

– Nicio problemă, replică bărbatul pe un ton cam prea vesel, lăsându-se în jos, sub pretextul de a-și aranja șosetele.

– Doar n-ai să te prăbușești? continuă Anne, pe care comedia sa

n-o înșelă.

Greg se ridică încet și inspiră profund.

– Oh, nu, în niciun caz. Acum, totul este în ordine.

– Asta este altitudinea. Mă mir că nu te-a afectat mai curând, adăugă Anne, pentru a-l liniști.

Greg mușcă imediat momeala.

– Ah, vezi, în definitiv, nu mă descurc atât de rău.

Anne se întoarce ascunzându-și un zâmbet și cercetă peisajul cu binoclul.

– Nicio veste de la Solomon?

Tânăra femeie scutură din cap și pe chip i se citi dezamăgirea. Întâlniseră o turmă de oi la începutul după-amiezii, dar nicio urmă de protejatul Annei sau de partenera sa.

– Să ne îndreptăm spre sud, hotărî Anne. Au plecat spre vest și propun să renunțăm la această urmărire care nu va duce nicăieri.

Greg se opri.

– Îmi pare rău că te-am îndepărtat de la cercetările tale.

Tânăra femeie îl cercetă îndelung și trase concluzia că era sincer. Cu toate acestea, cu siguranță i-ar fi stârnit mânia dacă alegea să-l abandoneze tristei sale sorți pentru a-l urmări pe Solomon. Își reluară mersul și Greg o urmă docil.

– La ce vei folosi banii, în cazul în care câștigi pariul? îl întreabă brusc.

Îi mai pusese întrebarea înainte, dar el rămăsese foarte evaziv. De data aceasta, se hotărî să vorbească.

– Sunt îngropat în datorii până în gât. Te-am prevenit, sunt un jucător înrăit.

– Este fără speranță?

Îl privi cu un aer îngrijorat, care-l puse în încurcătură.

– Nu, deloc.... în sfârșit, nu știu, admise stânjenit.

– Atunci, de ce joci?

Greg rămase câteva secunde tăcut. Evitase întotdeauna cu grijă să-și continue investigațiile în acest domeniu. Refuza să analizeze cum funcționa Greg Fisher. Îi convenea modul său de viață, îi plăcea și nu simțise niciodată nevoia să-l schimbe. La ce bun să se agite să-și modifice defectele, care nu deranjau pe nimeni?

– Din plictiseală, presupun, răspunse spre marea sa surpriză.

Cu siguranță, era vorba de cea mai intimă confidență pe care o făcuse cuiva vreodată, de ani de zile.

– Când am terminat cursurile, dat fiind că nimeni nu mă aștepta și că apartamentul meu care este mai cu seamă funcțional nu mă reține în mod special, ies foarte mult. Jocul reprezintă singura provocare pe care o lansez vieții.

O studie cu atenție pe Anne.

– Citesc dezaprobare în ochii tăi frumoși.

– Serios?

– Și chiar un greu dispreț.

Tânăra femeie ridică din umeri.

– Cu siguranță, nu mi-aș permite să te judec.

– Și totuși, nu te abții. De ce?

Anne întoarse capul.

– Oh, Greg, te rog, cu ce drept....

– Ce-ți displace oare cel mai mult? Alcoolul? Femeile? Jocul de cărți? Ruleta?

Tânăra femeie ridică bărbia, cu un aer ofensat.

– Nu mă interesează niciun subiect de acest gen.

– De ce?

– Pentru că nu mă privește.

Bărbatul o măsură cu o privire furioasă. Avea tupeul să spună că n-o privea, când tocmai își petrecuse noaptea cu el, asta era culmea. Oare nu-și pusese niciodată întrebarea de ce-l găsea mai sexy decât pe dragul de Frank, cu toată bunăvoința sa și gusturile sale ecologiste? Nu înțelegea că existau tot felul de eschivări? De la cursele montane în care riscai să cazi într-o prăpastie, sau să aluneci pe o frunză veștedă și să te afli izolat de toate și în imposibilitate de a merge să cauți ajutor, ajungând la masa verde, unde îți puteai lăsa toată averea și să redevii gol și la fel de sărac ca în ziua nașterii? Fără să fie uitați cei care își ardeau celulele căutând radium sau niște substanțe mai mult sau mai puțin periculoase. Oare nu propriul soț se jucase cu viața și cu moartea sa și încercase să înțeleagă ce făcea pe pământ, într-o căutare disperată? Cu ce drept protectorul naturii și motivațiile sale mai mult sau mai puțin limpezi – de exemplu imposibilitatea de a trăi în mijlocul bărbaților pe care-i considera "răi" în raport cu universul așa-zis "bun" își permitea să judece un jucător, un alcoolic, un cabotin, un saltimbanc, sau un savant nebun?

Domnișoara Holdenfield era foarte naivă dacă își imagina că-l va bate la micul joc periculos care o distra. Erau treizeci și șase de ani de când se dedase acestui gen de exercițiu și trecea drept un maestru în capcanele dragostei. Așa că se întoarse spre Anne cu un zâmbet seducător.

– Ai dreptate, draga mea Anne, acest gen de subiecte nu te privește. Chiar deloc. Așa că îți propun să renunțăm cât mai repede la ele.

– Foarte bine, spuse Anne cu o voce modificată, subiectul este închis.

– Chiar așa. Subiectul este închis.

După cină, Greg spală vasele în pârâu și agăță proviziile într-un copac, pentru a nu le ajunge animalele care dădeau târcoale noaptea. Anne plecase în plimbarea obișnuită și-l lăsase singur să aibă grijă de foc.

Se așezase pe un buștean și răscolea jarul cu un băț. Observă brusc rucsacul Annei. Alături, se afla carnetul de notițe. Îl privi câteva secunde și se aplecă din nou deasupra flăcărilor. Dar privirea îi era atrasă irezistibil de caietul a cărui copertă sclipea în iarbă. Până la urmă, lăsă creanga pe care o ținea în mână și aruncă o privire în jur. Anne dispăruse. Se aplecă, luă jurnalul și se așeză din nou lângă foc. Pe pagina de gardă se aflau instrucțiunile unui anume doctor Willoughby Knight.

"Scopul acestui studiu este ca biologul să pătrundă într-un mediu înconjurător, care va fi ales pentru o perioadă determinată. Se așteaptă de la el să consemneze pe hârtie observațiile zilnice, referitoare la fenomenele naturale și să-și susțină raționamentul în legătură cu propriile reacții în fața unui mediu ostil. În plus, este însărcinat să studieze fenomenele legate de migrația ovinelor în timpul sejurului său".

Greg întoarse pagina.

"Douăzeci și opt mai. Călătoria s-a desfășurat bine. Elicopterul de la "Ape și păduri" m-a lăsat cu proviziile și materialele lângă rulotă și mi-am petrecut ziua organizându-mă. Măine...."

Greg înaintă până în paisprezece iunie, data sosirii sale.

"Astăzi am suit până la Evans Park și am studiat o turmă de berbeci de cinci sau șase capete. Nimic anormal de remarcant".

Trecu rapid peste detaliile studiului său și găsi în sfârșit o referire la prezența sa, la sfârșitul capitolului, ca post scriptum.

"Ieri, am primit o vizită. Și-a plantat cortul la mai puțin de

cincizeci de metri de rulotă și pare să aibă intenția să se instaleze definitiv în peisaj. Dacă îl ignor, poate se va descuraja și-și va strânge bagajele.

Apoi adăugase cu un scris furios.

"Poate nu".

Din acea clipă, Greg selecționează cu grijă pasajele care-l priveau.

"Nepofitul este încă acolo, viciind atmosfera cu țigările și sperțiind animalele, fără a mai pune la socoteală glumele de prost gust. De ar pleca mai repede".

Ziua următoare erau doar câteva rânduri consacrate animalelor cu coarne. În schimb, subiectul Greg Fisher căpătase, foarte evident, importanță.

"Se plânge fără încetare și vorbește întruna, fără să spună nimic. Mă calcă în asemenea măsură pe nervi, încât mă întreb cum îl voi suporta mai mult timp. Totuși nu-i lipsit de farmec și nici de strălucire și se miră de orice. Admit de asemenea că mă face să râd, ceea ce nu mi s-a întâmplat de mult. Dar chiar doresc să-și găsească mina cât mai repede, pentru a mă bucura din nou de liniștea sufletească și de tihna munților. În seara aceasta, m-a numit tiran. Mi-a amintit de unele scene cu Frank. Sper ca somnul nopții să nu-mi fie tulburat de coșmaruri. Sincer, acest bărbat mă deranjează".

Greg citea din ce în ce mai repede. Pe măsură ce dădea paginile, căpăta tot mai multă importanță și animalele cu coarne păreau să treacă pe planul doi.

"Mi-a spus că eram frumoasă când zâmbeam. M-a întrebat dacă nu-mi lipsește prezența unui bărbat. Cum să-i explic oare că am avut nefericirea de a afla pe pielea mea că, dacă nu voiam să fiu deprimată, era mai bine să întrerup orice relație de ordin sexual cu bărbații. Rarele clipe de plenitudine și de fericire, nu le-am cunoscut

niciodată cu ei. M-au rănit teribil, și cred că nu-mi este destinată dragostea. Recunosc totuși că acest profesor de la Princeton, mă tentează teribil".

Ajunse în sfârșit la ultima pagină.

"Șaptesprezece iunie. Am făcut cea mai mare greșală din viața mea. Credeam că petrecând noaptea cu el, voi scăpa de ce consideram a fi o halucinație datorată izolării. Și acum, mă tem de plecarea sa".

Când Anne se întoarse din plimbare, se opri la un metru de Greg. Era așezat pe un buștean, cu fața în mâini și părea trist și încurcat.

La picioarele sale se afla jurnalul.

– Nici măcar n-ai încercat să-ți ascunzi fapta urâtă, nu-i așa?

Vorbea cu o voce joasă și acuzatoare.

– Ai fi putut să încerci măcar să pui caietul la loc și să pretinzi că nu te-ai atins de el.

– Nu mi se potrivește spuse grav Greg. Îmi asum întotdeauna responsabilitatea faptelor mele.

– Să citești documentele personale ale cuiva, este considerat întotdeauna foarte condamnat de morala obișnuită.

– Nu mi-am imaginat să dau peste hârtii atât de.... personale.

Anne își luă carnetul, îl șterse de praf și-l ținu strâns la piept, apoi îl vârî în buzunarul de la spatele rucsacului. Nu văzuse că Greg o urmăse și când se întoarse, o înconjură cu brațele și o strânse lângă el.

– N-am nevoie de tine, murmură tânăra femeie, plângând la pieptul său. Pleacă.

– Știu, îi șopti Greg la ureche.

Mâna îi alunecă în jos și-i desenă șoldurile. Buzele sale întârziară pe gât și urcară până la gura întredeschisă.

– Nu voi respira decât după plecarea ta, șopti tânăra femeie cu o voce întretăiată de suspine, încercând fără rezultat să-i respingă avansurile.

Buzele li se întâlniră în sfârșit după un lung duel, în care plăcerea se îmbina cu suferința.

– Da, știu, rosti bărbatul cu o voce ce de-abia se auzea, obligând-o să se întindă pe sol.

O dezbrăcă repede, cu o îndemnare diabolică, explorându-i pielea cu o îndrăzneală pe care n-ar fi crezut-o niciodată posibilă. Anne se ridică pe aripile pasiunii. Strigătele sale se amestecară cu zgomotele nopții. Greg îi murmură o mulțime de cuvinte răgușite, înainte de a-și afunda fața în părul său. Anne deschise ochii orbiți de stele. Un extaz încântător o duse departe, în timp ce Greg gusta în sfârșit din fructele interzise, aflate până la urmă în puterea sa, dăruindu-se fără rezistență capriciilor sale. Orice gând se topi în plăcere. Se unduia, pierdută în valuri îmbietoare, atât de sus, încât nicio măsură umană n-ar fi putut sonda aceste ameteți inexprimabile. Bărbatul pe care-l iubea nebunește îi satisfăcea cele mai tainice pretenții. Înghițită de un vârtej magic, căzu într-un extaz nesfârșit, ca o ploaie de zăpadă în mijlocul verii.

Se înfioră de frig și de surescitare și Greg o strânse mai tare lângă el.

– Să mergem să facem o baie în torent, îi propuse brusc. Mi-ai dat curajul de a înfrunta elementele naturii.

– Dar ești nebun.

– În niciun caz, sunt îndrăgostit.

Anne zâmbi.

– Cum ți-ai dat seama?

– Ca în colegiu, pe vremurile bune. Vino.

O ajută să se ridice și merseră mână în mână până la apa curgătoare care se repezea în jos din munte.

– Este o baie minunată în curentul natural, exclamă Greg în timp ce înainta cu stângăcie pe pietre.

– Unde este sauna?

– Credeam că apreciezi provocările de acest gen. Viața dură în aer liber, etc., etc.

– Mi-am schimbat părerea.

– Prea târziu.

Căzură amândoi în apa învolburată.

– Nu striga în urechile mele, femeie isterică și-ți interzic să mă urăști.

Anne își înnodă brațele în jurul gâtului său și se jucară în apa curgătoare, ca doi copii care se distrau prea bine pentru a recunoaște că le era frig.

– Ei, exclamă Greg, n-am botezat-o pe noua femeală a lui Solomon.

– M-am gândit la Sheba, replică Anne udând fața lui Greg.

– Solomon și Sheba? Nu-i rău. Nu găsesc nimic mai bun.

– Pentru că ești mai prost decât mine.

– Tânără obraznică.

Îi afundă capul sub apă, dar Anne reuși să i se strecoare printre degete și se repezi spre mal unde urcă în grabă pe o stâncă.

– Unde pleci?

Tânăra femeie îi aruncă o privire ironică peste umăr.

– Voi verifica dacă ești un bărbat curajos. Te abandonez în apa înghețată, în întuneric.... singur.

– Puțin îmi pasă, nu mi-e frică de nimic.

Îi auzi râsul ca un sunet de clopoțel în noapte, în timp ce alerga

spre căldura focului.

Greg înaintă spre mal, tremurând și clănțănind din dinți ca un pisoai ud learcă.

– Dacă-și închipuie că mă impresionează, bombăni printre dinți, se înșală. Îi voi arăta....

În clipa aceea, cel mai îngrozitor zgomot pe care îl auzise vreodată răsună deasupra lui. O trosnătură însoțită de un zgomot groaznic de aripi izbucni în plopi, urlător și întretăiat.

Bărbatul se repezi spre tabără cu viteza unui mare alergător de o sută de metri, bătându-și toate recordurile personale.

– Este un urs, țipă, sau un lup. Nu-ți imaginezi.... este plin de viață și se apropie. Crezi că focul îl va alunga?

Hohotul de râs al Annei se repercută pe stânci, umplând aerul de cascade argintii. Greg stătea în fața ei, șiroind de apă, cu un aer rățăcit.

– Dar Greg.... reuși să spună în sfârșit, este o cucuiea.

Bărbatul o privi, suspicios.

– O cucuiea?

– O cucuiea.

– Oh....

Se aplecă demn spre prosop.

– Nu m-am îndoit nici măcar o clipă.

Apoi se întoarse s-o facă să tacă pe acea copilă insolentă prin mijloacele cele mai suspecte în ochii legilor feministe.

Capitolul 7

Anne compară relația lor cu cele care-i uniseră pe minerii lansați în aventura aurului, în secolul trecut. Îndată ce primiseră ce li se datora, se despărteau pentru a nu se mai vedea niciodată. Cu Greg, legăturile fizice care-i apropiaseră n-ar fi fost suficiente să prelungească viața cuplului efemer pe care-l formaseră. Bănuia că acest bărbat nu stătea locului și nu va înceta să se lanseze în cercetarea unor noi teorii. Dăduse peste ea cum se descoperă un filon bun, dar ca bărbații din vest, nu se gândea că frontierele se ating într-o zi.

Asta n-o împiedica pe Anne să se teamă ca de judecata de apoi de clipa fatală în care vor trebui să se despartă. Cu cât trecea timpul, cu atât neliniștea sa sporea. A doua zi urcară și mai sus, până la fâșia îngustă de tundră, care anunța piscurile înalte și zăpezile veșnice. Străbătură teritorii stâncoase și ajunseră la Continental Divide, acea coloană de apă țâșnitoare, care străpunsese piatra acum șazece și cinci de milioane de ani, când vechile sedimente își croiseră drum, împinse de focul pământului.

Acolo sus, Greg se simți în mod ciudat la fel de puternic ca însuși

Creatorul și la fel de neînsemnat ca brândușele care înfloreau ici și colo.

- Cred că încep să înțeleg, murmură pe un ton plin de respect.
- Ce anume?
- De ce iubești muntele.

Îi trecu un braț în jurul umerilor, într-un gest firesc, ca și când se aflaseră mereu alături. Și Anne îl ținea puternic de talie, ca și când refuza să-l lase să se îndepărteze. Merseră astfel de-a lungul lui Great Divide, știind că la fel cu această apă curgătoare torențială, cu această cădere vertiginoasă, se vor despărți și vor alege direcții diferite.

Construirea unui zid pentru a se proteja de vânt și pregătirea taberei le luă mai multe ore. Când terminară de mâncat, adormiră unul în brațele celuilalt.

În ziua următoare, întâlniră porțiuni de zăpadă. Se opriră des pentru a-și verifica poziția. Anne îl învață pe Greg să folosească în mod corect busola. Se apropiaseră acum de locul marcat pe hartă, dar în zadar se învârtiră în cerc, nu remarcară nici cea mai mică urmă care să indice o mină. Totuși, când începuseră să descurajeze serios, un amănunt atrase atenția Annei.

Ridică nasul spre o creastă și una dintre stânci i se păru că ocupă o poziție ciudată.

– Greg, privește, ajută-mă să mă cațăr, am impresia că acolo sus este ceva care ne-ar putea interesa.

Se cocoțară de bine de rău în locul indicat, pietrele rostogolindu-se sub picioarele lor. Și atunci, au descoperit o crăpătură. Măsura aproximativ cincizeci de metri, pe o pantă de patruzeci și cinci de grade și era ascunsă de o vegetație pipernicită, care creștea la nivelul solului. Dacă Annei nu i-ar fi atras atenția

forma stâncii, ar fi putut petrece ore întregi urcând pe toate promontoriile stâncoase din zonă, fără a remarca vreodată acea deschidere misterioasă. Priviră crevasa cu un aer uluit, apoi se îndreptară, uitându-se unul la altul fără o vorbă.

– Am găsit-o, Anne, spuse în sfârșit Greg, cu o voce gătită de emoție.

– Asta ar explica de ce Pervis Johnson a dispărut fără să se înțeleagă cum.

– "În cer".

Anne îl prinse de braț.

– Știi ce? Am impresia că-ți vei încasa cele zece mii de dolari.

Un fulger de bucurie străluci în ochii lui Greg și o strânse lângă el.

– Ți dai seama ce înseamnă asta? În afară de datorii. Voi fi din nou un om liber ca pasărea cerului, gata pentru noi aventuri.

O mare oboseală o copleși pe Anne. Nu reușea să se bucure cu el.

– Fără a mai pune la socoteală, continuă bărbatul, că-mi va rămâne un pachet frumos de bancnote verzi. Și nu uita că ți-am promis două mii de dolari.

Fără niciun motiv logic, Anne primi această declarație ca pe o palmă. Pe scurt, îi plătea drumul și scăpa de ea pentru un preț rezonabil.

– Astfel, te vei putea întoarce la partidele tale de pocher și la cuceririle ușoare.

Rostise aceste ultime cuvinte pe un ton degajat, dar Greg nu se lăsă înșelat. Se încruntă câteva secunde înainte de a înlătura orice problemă care nu privea fantastica lor descoperire. Se va gândi mai târziu la complicațiile care vor decurge din asta.

– Să încercăm să coborâm, de acord?

– De acord.

Anne își înghiți lacrimile și zâmbi cu curaj. Când Greg îi puse mâna pe braț, se întoarse spre el. Ochii săi mari albaștri strălucind de entuziasm, se adânciră în ai ei. Îi mângâie ușor umărul și picioarele tinerei femei se muieră. Rezistă dorinței de a i se arunca în brațe.

– Aș vrea să-ți mulțumesc, Anne, chiar dacă nu vom găsi mina. Ți-ai sacrificat liniștea pentru mine, te-am sustras de la munca ta, am speriat animalele pădurii.... ai renunțat la multe lucruri pentru mine.

"Dacă ai ști cât m-a costat această experiență", se gândi Anne, dar preferă să tacă și să ascundă în ea secretul rănii pe care i-o făcuse.

– Vreau să câștig pariul, Greg.

Era sinceră. În ciuda resentimentelor și a durerii, dorea ca el să reușească.

– Și nu uita că-ți voi da partea ta.

– Nu se pune problema. Ți-am mai spus. Țineam doar să mă asigur că vei ajunge la "Gaura din cer" teafăr și nevătămat. Nicio miză nu merită să-ți sacrifici viața.

Greg o trase de limbă.

– Și acum, recunoaște că în prima zi în care m-ai întâlnit mureai de dorința de a mă arunca de pe cea mai abruptă faleză.

Anne izbucni în râs.

– N-ai greșit. Nu întâlnisem niciodată un tip atât de nesuferit în toată viața mea.

– Și acum?

I se tăie respirația și își înăbuși mărturisirea care-i venise pe buze.

– Și acum, vom aborda această gaură neagră.

Greg oftă, jumătate ușurat, jumătate cu regret.

– Dacă insiști.

Începură să-și croiască drum printre arbuștii piperniciți, care ascundeau intrarea aceluia loc misterios și pietrele se rostogoliră sub pașii lor în timp ce coborau de-a lungul unei falii de granit. Înaintară încet și se opriră mereu, să se prindă cu mâinile de perete, pentru a nu aluneca pe pietre.

Greg deschidea drumul. Le luă aproape o oră pentru a înainta abia cincizeci de metri. Când ajunse la celălalt capăt al crevasei, bărbatul rămase încremenit de uimire. Anne i se alătură și nu-și crezu ochilor.

Era un loc uitat de vreme, a cărui atmosferă arăta o epocă trecută. Crezură că visează când pătrunseră într-un sanctuar natural. La picioarele lor se întindea o zonă protejată de vânt. Iarbă verde și parfumată creștea în acest luminiș, în mijlocul unor construcții de lemn, pe jumătate ruinate. La dreapta se înălța o cabană din trunchiuri de copaci, izolată de frig cu noroi uscat și peste tot înfloreau zambile sălbatice, gențiene, brumărele și piciorul-ciocârliei.

– Ne-am înșelat, murmură Greg, Johnson n-ar fi putut construi niciodată toate astea singur.

Încercară să facă un inventar al materialului care zăcea pe pământ și supraviețuise uzurii timpului.

– Au săpat galerii sub această creastă, remarcă Anne.

Greg îi verifică indicațiile, reperând metri întregi de cablu destinat plonjării unor găleți din lemn în tunele și a le aduce la suprafață. Pereții fuseseră sprijiniți cu bulumaci de dimensiuni mari. Apropiindu-se, observară că de-a lungul pereților șiroia apa. Un căruț ruginit se odihnea pe o parte la intrarea uneia din galerii. La mijlocul scândurilor, descoperiră o farfurie de tablă, o cizmă veche

și o sită pentru spălat pepitele, păstrată în mod miraculos.

– Nu-mi vine să cred! exclamă Anne.

În acest timp, Greg scoase aparatul de fotografiat din rucsac, privind obiectele ca și când erau gata să-i dispară sub ochi.

– Cu siguranță, nu este vorba de mina lui Pervis, dar spectacolul mă emoționează profund.

Se puse pe treabă, făcând poze unor pioleți, unor cuie pe jumătate ruginite, unor punți făcute din scânduri, care nu duceau nicăieri. Se aplecă brusc și ridică un obiect ascuns în mijlocul florilor de un albastru atât de intens, încât bătea în violet.

– Dar este o pilă, constată Anne îngenunchind lângă el.

Greg aprobă din cap.

– Va trebui să ne resemnăm: nu suntem primii vizitatori ai acestui loc.

– Privește....

Anne îi arătă cu degetul.

– Căruciorul acela este relativ nou și cu siguranță nu datează din secolul al XIX-lea.

Greg oftă, frustrat.

– Măi să fie, sunt teribil de decepționat.

Se îndepărtă, dând cu piciorul într-un obiect neidentificat, dădu colțul cabanei pe jumătate ruinată, tăie prin mijlocul cabanelor aproape dărâmate și se află în fața unui grilaj îngust.

– Anne! o strigă, vino să vezi.

Aceasta i se alătură imediat, evitând cu grijă bucățile de lemn putrezit. Avu nevoie de câteva secunde pentru a înțelege că intrau în incinta unui cimitir. Un rând de cruci ce se ridica printre mușcate și fragi sălbatici, demonstau că aici munciseră și muriseră oameni necunoscuți.

Împreună, Greg și Anne se apleacă asupra primei inscripții gravate pe stejar. O eliberare de pământul și de polenul care o făceau de necitit.

– Pare în chinezește.

– Oricum, este vorba cu siguranță de o limbă orientală.

Celelalte morminte prezentau același tip de inscripție. Numărare vreodată. Unul dintre ele se afla la o parte de celelalte și avea un text diferit. Se îndreptară, amețiți de descoperire.

– Mulți chinezi au muncit în mine în acea perioadă, remarcă Greg.

Anne se încruntă.

– Totuși, acest loc nu poate fi considerat ca un oraș. Nu văd nici hotel, nici școală....

– Dar mina și aceste case de lemn....

Exact în acea clipă, un glonț le șuieră pe la ureche, trezind ecoul și repercutându-se în munții din jur. Mai întâi nu le veni să creadă că se trăgea asupra lor. În acest decor, părea de necrezut. Dar când răsună a doua împușcătură, înțelesesă că cineva, undeva, în acest loc ireal, se ascundea cu o pușcă și-i alesese drept țintă.

– La naiba, dar nu este posibil....

Detunăturile se succedară și praful zbura în jurul lor, ridicat de loviturile gloanțelor. Anne țipă și Greg se grăbi spre ea. Atunci, simți o durere vie în umărul stâng și duse acolo mâna dreaptă.

– Ești rănit! țipă Anne.

Fără să-și ia timp să verifice informația, Greg o prinse de braț și se repeziri spre ieșirea din acel loc blestemat, căzând pe pietriș, ridicându-se cu genunchii juliți, călcând în picioare în fuga lor florile care luaseră în posesia lor acel sanctuar neatins.

Greg simți sângele care-i curgea printre degete.

– Grăbește-te.

O împinse pe Anne în fața lui și când ajunseră la creasta bătută de vânturi, continuă să alerge până când zgomotul împușcăturilor se stinse și nu mai semăna decât cu un vis urât. Gâfâind, Anne se întoarse spre Greg.

– Cum te simți?

Dar acesta o obligă să-și continue cursa nebună câteva minute încă, de teamă ca atacatorul să nu fi pornit în urmărirea lor.

Când se opriră în sfârșit, erau livizi. Respirând greu, își priviră mâinile zgâriate și hainele rupte. Anne vorbi prima.

– Oare ce s-a întâmplat? Cine s-a distrat împușcându-ne ca pe niște iepuri într-un asemenea loc?

Greg scutură din cap, prea sufocat pentru a putea articula vreun cuvânt. N-avea oxigen, și-l cuprindea amețea.

– Lasă-mă să-ți examinez rana.

Bărbatul îndepărtă cu precauție degetele care opriseră sângele să curgă, începând să se usuce. Anne îi rupse cămașa pe câțiva centimetri, pentru a examina prejudiciile.

– Ai pierdut destul de mult sânge, Greg, dar s-ar spune că este mai bine. Te simți foarte rău?

– Nu, nu chiar. Să plecăm imediat, încă nu suntem în siguranță.

Tânăra femeie observă norii care se adunau deasupra capetelor lor și înțelese că erau amenințați de o furtună foarte apropiată.

– Ești sigur că poți continua?

– Cred, spuse Greg, ridicându-se cu greutate.

Își reluară mersul spre pădurea care-i va proteja de priviri și le va oferi refugiu pe un strat de stânci adăpostit de frig și de vânt. Înaintară încet și Greg strângea din dinți, deoarece îl dureau umărul. Tunetul începu să bubuie și fulgerele luminau culmile.

Ajunseră în cele din urmă pe un platou care le păru propice pentru a-și instala tabăra pentru noapte. Din fericire, descoperiră o grotă deschisă în faleză, exact în spatele unui promontoriu de pământ, care-i va proteja de elementele dezlănțuite.

– Mulțumesc, Doamne, murmură Anne, ajutându-l pe Greg să pătrundă în refugiul binecuvântat.

Ajunsa în interior, Anne începu să tremure din toate încheieturile. O reacție normală după șocul nervos care tocmai le fusese impus. Greg se întinse pe pământ. Toată partea sa stângă părea amorțită. Anne se apropie de el și îngenunche, cu fața gravă.

– Nu-ți face griji, Anne, este vorba de o rană superficială.

– Dar ai pierdut destul de mult sânge.

– Câteva picături. Te asigur că mă simt foarte bine.

– Încetează să faci pe bărbatul superior și să te consideri John Wayne în O.K. Corral.

– Cum, oare nu m-ai recunoscut? Dar sunt John Wayne în O.K. Corral. Ce crezi despre asta, infirmieră Jane?

Tânăra femeie pocni nervoasă din limbă. Oare cum putea să glumească în asemenea moment?

– Nu mă pricep deloc la medicină. Crezi că glonțul a rămas înăuntru?

– În niciun caz. Este o zgârietură. Destul de impresionantă, dar nu gravă.

– Mai întâi, voi face focul și voi căuta apă pentru a o curăța.

Greg aruncă o privire la cămașa ruptă.

– Cu siguranță, nu știi mica avere care m-a costat la Eddie Bauer.

– Puțin îmi pasă de asta.

Bărbatul oftă.

– Ești o femeie foarte dură, Anne Holdenfield, o femeie cu inimă

de piatră.

Se așează și se strâmbă ușor înainte de a verifica dacă niciun mușchi nu era rupt.

– Cred că vei supraviețui acestei aventuri, spuse tânăra femeie, frecându-și nervoasă mâinile.

– Ești dezamăgită?

– Încetează cu glumele tale. Nu avem antibiotice, și asta mă neliniștește.

– N-ai decât să telefonezi la farmacia din colț, murmură Greg închizând ochii și rezemându-se de perete, sunt sigur că ne vor trimite unul.

Anne își luă capul în mâini.

– Te voi duce la pădurar. Locuiește la o jumătate de oră de mers.

– În niciun caz. Refuz.

– Ai să mă ascuți și ai să mă urmezi până la Jack Bennett.

– Ascultă-mă bine, Anne. Nu știu pentru care motiv s-a tras asupra noastră în această după-amiază, dar voi afla adevărul.

– În regulă! Îi vom vorbi lui Jack despre asta și vom reveni la fața locului cu o patrulă.

Fața lui Greg se înăspri.

– Nu vom vorbi nimănui, înțelegeți? Pretind să păstrezi secretul asupra acestei afaceri.

Anne înălță bărbia, cu un aer agresiv.

– Nu face pe războinicul autoritar cu mine, Fisher. Și lasă-mi brațul, mă doare. După părerea mea, este datoria noastră să anunțăm poliția că un ȋicnit se amuză să tragă asupra celor ce se plimbă pe munte. Persoana care face asta reprezintă un pericol public.

– Ai văzut la fel de bine ca mine echipamentul care era depozitat

acolo. Am descoperit o mină datând din secolul al XVIII-lea, dar o mină în stare de funcționare. Cineva muncește acolo.

— În acest caz, Jack Bennett, care are listele, ne va indica numele celui care o exploatează și-l vom face să înceteze.

— Lasă-mă în pace cu Jack Bennett al tău! Imaginează-ți o clipă că este vorba de cariera bătrânului Pervis și că cineva ne-a luat-o înaintea. Această persoană a observat că a rămas aur în vechile filoane...

În acea clipă, păli. Vorbise prea mult și asta îl obosise. Anne se ridică imediat.

— Lasă-mă să fac focul și să curăț rana.

— Pot să aștept.

— Nu.

Când Anne ieși, ploua torențial. Câteva minute mai târziu, se întoarse cu lemne și scoartă de copac pe care o răcâise de pe trunchiurile suficient de uscate. Apoi strânse câteva pietre în fața grotii, în semicerc. În câteva clipe, o flacără luminoasă îi tășni printre degete. Printr-o subtilă combinație de curenți calzi și reci, calculați în raport cu peretele și cu deschiderea grotii, fumul se răspândea în natură, în timp ce căldura rămânea în peșteră. Apoi, puse apă la încălzit și se așeză lângă Greg. Acesta avea ochii închiși și Anne îi puse mâna pe frunte pentru a vedea dacă are febră. Bărbatul deschise ochii și-i aruncă o privire ostilă

— Mă simt foarte bine. N-ai terminat prea repede să te ocupi de treburile domestice? De ce ți-ai luat toate acele precauții pentru a aprinde focul? Vom pleca în curând.

— Exact. Măine dimineață te voi duce drept la pădurar.

— În niciun caz.

— Ba da.

– Oh, nu. Ascultă-mă, încăpățânat....

– Să nu-mi vorbești pe acest ton, Fisher, sau mă voi supăra.

Greg se calmă imediat.

– Iartă-mă, murmură, dar am ceva important să-ți explic.

– Îți acord toată atenția.

– Iată. M-am deplasat de la Princeton, am urcat zile întregi pe drumuri impracticabile, m-am spălat în ape curgătoare reci ca gheața, m-am acomodat cu disprețul tău permanent pentru modestele mele performanțe, și toate acestea pentru a merge să povestesc această întâmplare unui pădurar și a nu mă alege cu niciun beneficiu. Ei bine, refuz. Am venit aici să găsesc "Gaura din cer", să câștig zece mii de dolari și să scriu o carte care-mi va consolida poziția la universitate timp de cel puțin cinci ani. Și acum, frumoasa mea... sau preferi frumoasa mea încăpățânată?

Anne încuviință, fără să zâmbească.

– Foarte bine, acum îți cer să uiți de Jeff Bennett.

– Se numește Jack, nu Jeff.

– Este problema lui. Oricum, ne vom întoarce să cercetăm mina aceea.

Anne luă cratița de pe foc, muie în ea o bucată din cămașa lui Greg cu un băț și așteaptă să se răcorească.

– Și pretinzi că sunt încăpățânată.... tu ești nebun, Greg Fisher, vei termina prin a-ți lăsa pielea în căutarea asta prostească.

– N-am de ales. Ți-am explicat deja ce aș risca dacă m-aș întoarce cu coada între picioare: recomandându-i pe cei trei studenți pentru "Programe de avangardă", îmi tai craca de sub picioare. Această poveste va face înconjurul campusului și pot să renunț la carieră.

– Îți propun un compromis.

– Cu cine?

– Cu mine.

– În legătură cu ce subiect?

Anne aplică pansamentul improvizat pe rană. Bărbatul se strâmbă, în timp ce căldura pătrundea în carnea vătămată.

– Dacă mă urmezi până la pădurar..... încetează să te miști.... ne vom întoarce împreună la mină.

– Și ce-i vom povesti bătrânului Jack, când va întreba cine mi-a găurit pielea?

– Avem timp să ne gândim la asta. Acum, dacă vei decide să nu mă însoțești la Jack, te previn că voi vorbi până îmi voi pierde respirația în toate cafenelele din regiune despre descoperirea noastră. Voi face declarații în presă, la radio și la televiziune.

– Și ea numește asta compromis. De unde vin eu, asemenea cuvinte sunt calificate drept șantaj.

– Nu mă impresionezi deloc. Accepți sau renunți.

Greg o observă îndelung.

– Cum se întâmplă oare că-mi placi chiar când te joci de-a Ivan cel Groaznic, Anne Holdenfield?

Tânăra femeie îi adresează un zâmbet încântător.

– Fără îndoială farmecul meu?

– Cine știe?

Anne scoase o batistă din rucsacul său și o înnodă în jurul brațului lui Greg.

– Și-ți interzic să te amesteci în asta până vom pleca să-l întâlnim.....

– Știu, știu și îți interzic să mai rostești numele acelui tip.

– Gelos?

– Glumești.

O privi punându-și lucrurile la loc și-și mărturisi lui însuși că

suporta foarte rău imaginea acestei pioniere insuportabile, de care se îndrăgostise, în brațele vreun— rival. Această femeie îl înspăimânta cu fiecare zi tot mai mult și trezea în el sentimente cu care nu era deloc obișnuit. Viitorul îi părea din ce în ce mai tulbure, mai încetșosat, mai nesigur. Era mai bine să se gândească la altceva....

— Ți-e foame? întrebă cea care-l obseda neîncetat.

— Aș mânca o pizza.

— Îmi pare rău, dar s-a stins cuptorul. Ce ai spune de jambon cu tăieței?

— Nu, mulțumesc. De ce nu vii să te așezi pe genunchii mei?

Anne ezită o secundă și se așază alături. Greg îi mângâie distrat șoldul și tânăra femeie își puse capul pe umărul său valid.

— Până la urmă, îi mulțumesc lui Dumnezeu că te-a trimis lângă mine în locul lui Willard Hopkins.

— Sunt flatată, dar te-ar deranja să scoți mâna de acolo?

— Da, foarte mult.

— S-ar putea să te doară.

— În niciun caz, ești cel mai bun leac pentru durerile mele, domnișoară Holdenfield.

În zadar încercă Anne să-i reziste. O trase deja spre el, dându-i capul pe spate și punând stăpânire pe gura ei cu o pasiune fierbinte. Era atât de dulce și de caldă: în brațele sale uita mina, rana, cei zece mii de dolari, frigul, ploaia, vântul, focul..... erau singuri pe lume.

Zorii de-abia apăruseră când își adunară lucrurile și porniră la drum spre casa pădurarului. În timpul nopții, Greg suferise mult din cauza umărului și dormise puțin. Acceptă că poate Anne avusese dreptate în legătură cu antibioticele. Și niște calmante îl vor ajuta să depășească această fază grea.

Ploaia se opri. Își aminti poemul lui Robert Browning: "Ziua

începe în zori și anul cu primăvara..." Coborârea le luă aproximativ cinci ore și se opriră trei sferturi de oră pentru prânz. Anne insistă să care rucsacul lui Greg, dar acesta refuză cu încăpățănare. Tânăra femeie începu atunci să flecărească până-și pierdu respirația, pentru a-l împiedica să se gândească la durere. Își amintiră amănuntele celui mai mic incident din aventura lor.

– Ce mă deranjează cel mai mult sunt mormintele, oftă Greg. Oare cine este îngropat acolo? Să fie vorba de muncitori care au lucrat pentru Pervis Johnson? Să fi scris el însuși acele epitafuri în chineză? Și cui poate aparține mormântul singuratic? Ar trebui să mă confirme definitiv pe post, anul viitor, la Princeton. Cu o asemenea descoperire, mă vor ține până la optzeci de ani.

– Și presupun că vei uita să-mi menționezi prezența alături de tine.

– Dimpotrivă. Voi aduce un omagiu cunoștințelor tale asupra terenului și-ți voi dedica de asemenea cartea mea.

Ochii Annei se mijiră până deveniră doar niște liniuțe.

– Nu-mi place prea mult asta.

Greg îi răspunse printr-un zâmbet misterios.

Când ajunseră acasă la pădurar, la începutul după-amiezii, acesta le veni în întâmpinare. Venise din pădure, de unde adunase lemne.

– Salut, Anne. Încântat să te văd, dar nu te așteptam înainte de ziua pentru corespondență.

– Bună ziua, Jack. Ți prezint un prieten, Greg Fisher. Lucrăm împreună asupra animalelor cu coarne. A venit să mi se alăture pentru vreo zece zile.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile și Greg încercă să ignore licărirea malițioasă din privirea Annei. Bărbatul care-i declanșase criza de gelozie subită era scund, dolofan și chel și trebuia să aibă

circa cincizeci de ani.

– Ce-i asta? întrebă el, remarcând pansamentul improvizat de pe umărul lui Greg.

– Iată motivul venirii noastre inoportune, interveni Anne. A căzut în trecătoarea de la Storm Pass și l-a rănit o stâncă.

– Ne-am gândit că aveți un material medical mai bogat decât al nostru și de asemenea niște antibiotice.

– Desigur. Să intrăm, vom rezolva asta.

O luă înainte și Anne se apropie de Greg.

– Ei bine, mai ești gelos?

– Eu? Invenezi.

– Ipocritule.

Ajunși în interior, se așezară în jurul mesei de la bucatărie și Jack le turnă câte o ceașcă de cafea fierbinte. Apoi începu să scoată lenjeria care acoperea rana.

– Oh. Iată o gaură afurisită. O stâncă te-a aranjat în felul acesta?

– Nu știu.

Greg mințea cu o ușurință surprinzătoare.

– Am căzut. Când m-am ridicat, am plecat ochii asupra umărului și iată cum arăta.

Jack puse un ceainic pe foc.

– Foarte bine, vom curăța rana. Sunteți alergic la ceva?

– După câte știu, nu.

– Așteptați-mă, voi aduce trusa.

Anne și Greg rămaseră singuri.

– În sfârșit, o cafea care se poate bea, oftă Greg, nu-mi vine să cred.

– Și ce-i reproșezi celei pe care ți-o servesc eu?

– Nimic. Doar că-ți închipui că a fost dragată pe un petrolier din

largul celor mai poluate coaste ale Statelor Unite.

– Foarte bine, începând de astăzi, o vei prepara tu însuși.

– Cu cea mai mare plăcere.

Anne deschise gura, dar Jack intră în încăpere și își rezervă replica sfichiuitoare pentru mai târziu.

Jack muie o compresă în apa fierbinte și o aplică direct pe plagă. Greg tresări, dar reuși să nu înjure cu voce tare. Apoi aplică o pomadă antiseptică, un pansament subțire, vată, și în sfârșit un bandaj care-l strângea moderat.

– Gata. Veți lua patru cașete de vibramicin pe zi. Într-o săptămână, veți scoate pansamentul și veți opri medicamentele, nu se va mai vedea.

Apoi se întoarse spre Anne.

– Și acum, în ce direcție plecați?

Tânăra femeie făcu o pauză.

– Spre "Castles". Am reperat o turmă în acea regiune și aș vrea să i-o arăt lui Greg.

– În acest caz, de ce nu petreceți noaptea aici? Am făcut o cameră alături de rezerva de lemne. Patul este destul de confortabil.

Anne îi aruncă o privire lui Greg. Părea epuizat.

– Acceptăm cu plăcere, Jack.

Greg oftă, ușurat.

În acea seară, cinară cu pulpă de căprioară și cozonac proaspăt scos din cuptor, cu cremă englezească. Greg se servi de trei ori din fiecare fel.

– Umărul nu i-a afectat pofta de mâncare, constată Jack pe un ton jovial.

– Și nici nu-l supără la mâncare, este dreptaci, ceea ce-i permite să ajungă la ce vrea, fără probleme.

Anne roși, surprinzând privirea grea de subînțeleșuri pe care i-o adresa Greg. Înțelese că acest comentariu se aplica perfect și dorințelor sexuale. Într-adevăr, noaptea trecută, rana nu-l jenase deloc să întindă mâna spre ea, care nu-i știuse rezista. Jack îl privea pe rând și dacă remarcase ceva, nu lăsa nimic să se vadă.

După masă, perechea ieși, pretextând o extremă oboseală. În realitate, nu mai puteau aștepta să ajungă unul în brațele celuilalt.

Camera era mică, dar confortabilă. Se dezbrăcără imediat și se vârară cu încântare în pat.

– Comparată cu acele de pin, această saltea este un lucru nesperat, murmură Anne cu o voce obosită.

Greg o prinse de șolduri și o atrase spre el. Tânăra femeie închise ochii, lăsându-se copleșită de ritmurile obsedante ale dragostei, gemând ușor sub mângâierile înflăcărâte ale lui Greg.

Mult mai târziu, în timp ce se odihneau întinși unul lângă celălalt cu tandrețe, Anne își făcu griji pentru umărul său.

– Te doare?

– Este absolut confortabil.

– La ce te gândești?

– La tine.

Îi desenă profilul feței cu vârful degetelor.

– Încerc să-mi imaginez cum arătai când erai mică.

– Ca un băiețoi.

– Oare nu te-ai jucat niciodată cu păpușile, dându-le de mâncare și alte fleacuri de astea?

– Ba da, puțin. Dar pasiunea mea era colecția de insecte. Aveam cele mai frumoase eșantioane de lăcuste din Adams Street.

– Ce păcat că nu te-am cunoscut atunci. Te-aș fi iubit atât de mult dacă ai fi locuit în casa vecină.

Tânăra femeie îl sărută pe obraz.

– Dar tatăl tău ar fi fost numit în Germania, sau în altă parte și m-ai fi părăsit.

Se lăsa o tăcere profundă. Amândoi înțelesesă implicațiile acelor cuvinte. În două zile o va părăsi și acest gând era îngrozitor de suportat. Cât despre Anne, închise ochii, preferând să-și caute refugiu în somn. Curând, adormiră îmbrățișați.

A doua zi, după un mic dejun copios în compania lui Jack, îi mulțumiră călduros pentru ajutor și la ora opt porniră din nou la drum. Anne se întoarse spre Greg.

– Ești sigur că vrei să ne întoarcem acolo?

– Evident. Dar îți înțeleg reticențele. Dacă dorești să te întorci la rulotă, nu te rețin. Știu că am abuzat deja suficient de timpul tău.

Tânăra femeie îl privi drept în ochi.

– Și nu numai de timpul meu, Greg Fisher. Dar dacă îți imaginezi că te voi lăsa să culegi fără mine laurii acestei aventuri, te înșeli.

Porni la drum înainte ca bărbatul să aibă timp să reacționeze. Greg hotărî să nu aprofundeze ultimele sale cuvinte și o urmă fără să protesteze, concentrându-se asupra minei "Gaură din cer" și a formidabilei descoperiri pe care aceasta o reprezenta, alungând-o din gânduri pe Anne Holdenfield și refuzând să accepte locul imens pe care-l căpătase în viața sa.

Capitolul 8

Ajunseră la mină la căderea nopții și decisă să-și instaleze tabăra la cinci sute de metri, pentru a fi la îndemână a doua zi dimineață. Greg se trezi la prima oră și începu să-și adune lucrurile.

– Iată o mare premieră, spuse Anne, cu o voce somnoroasă.

– Este urgent. Grăbește-te.

– În regulă, sosesc, dar încetează să măsoari platoul acela în lung și-n lat, mă ametești. Ai pregătit micul dejun?

Greg îi întinse imediat o ceașcă de cafea fierbinte și pâine prăjită.

– Ține.

Câteva minute mai târziu, urcară ultimii metri care-i despărteau de faimoasa crevasă care permitea accesul în acel loc fabulos pe care-l găsiseră din întâmplare. Înaintară în tăcere, luând maximum de precauții pentru a nu fi remarcați. Acum, se angajaseră prea departe în această afacere pentru a mai da înapoi. Vor obține cu orice preț informațiile pe care le căutau. Brusc, Greg se opri și se întoarse spre Anne.

– Ești sigură că nu regreti nimic? Mai poți să te întorci din drum, îi șopti la ureche.

Tânăra femeie se ridică pe vârfurile picioarelor și-l sărută pe obraz.

– Nu încerca să scapi de mine Fisher, este în zadar.

Greg o luă în brațe. Albastrul ochilor săi devenise aproape negru și o tensiune neobișnuită i se citea pe față.

– Cred.... că voi avea toate greutatea din lume să mă despart de tine, scumpo.

Inima Annei începu să bată mai puternic și respirația i se acceleră.

– Să nu vorbim de asta deocamdată.

– Trebuie.

Tânăra femeie oftă profund.

– Știi că va fi greu, dar în două sau trei zile va trebui să ne despărțim, Greg, asta este viața.

Bărbatul îi aruncă o privire disperată înainte s-o sărute cu o violență neobișnuită. Cu spatele rezemat de perete, Anne nu putu scăpa și își simți picioarele muindu-se, iar tot trupul se lipi de al său într-un gest instinctiv de posesiune. Când Greg se îndreptă, îi murmură:

– Imediat ce vom lămuri ce se întâmplă aici, țin să am o lungă conversație cu tine, Anne.

– De acord, răspunse aceasta docilă, întrebându-se ce ar mai putea să-și spună, ce să nu știe deja.

După plecarea lui, pentru ea va începe un lung proces care să ducă la vindecarea inimii și sufletului. Se desprinsese din îmbrățișarea sa și-l urmă în adâncurile pământului. Când ajunseră la celălalt capăt al tunelului, se ascunseră în spatele unor stânci și Anne îi întinse binoclul lui Greg.

– Vei supraveghea partea de acolo, și eu cea de aici.

Luminișul semăna acum cu un sat vechi de pionieri, care ar fi fost bombardat acum mult timp, cu buruienile și florile care creșteau printre ruine. Totuși, cablul și căruciorul arătau o prezență foarte reală.

Brusc, auziră un scrâșnet și întoarseră capul în aceeași direcție. Zgomotul creștea cu fiecare secundă. O roată de fier aluneca greu pe o șină și brusc apărură silueta unui bătrân care purta o pălărie pe vârful capului, un lanț de fier legat în jurul taliei și care trăgea un cărucior, centimetru cu centimetru.

Îl priviră fascinați răsturnând pietrișul într-un rezervor udat din plin de un pârâu care cobora din munte. Dedesubt, o sită reținea eventualele particule de aur dintre pietre. Bărbatul scund se agita frenetic, muncind pe brânci.

– Oare ce vârstă are tipul acesta? întrebă Greg în șoaptă.

– Cel puțin optzeci de ani. Este chinez.

– Trebuie să ajungem la el fără să ne observe.

Anne aruncă o privire împrejur.

– Dacă urmăm acest promontoriu, vom ajunge exact deasupra lui, fără să ne vadă. Când se va apleca să-și examineze sita, vom cădea deasupra sa.

– Să mergem.

Porniră cu mii de precauții pe cărarea îngustă și curând ajunseră deasupra ființei ciudate care bântuia aceste locuri magice. Îi examinară cele mai mici amănunte ale salopetei și pălăria uzată, privindu-i mâinile îmbătrânite pătate de pistruie agitându-se peste minereul unui filon cu siguranță epuizat de cel puțin cincizeci de ani. Vorbea singur într-o limbă străină subliniind fiecare gest cu exclamații comice și clipind din ochii negri, mici și migdalați. Anne și Greg fură cuprinși curând de un râs nestăpânit. Brusc, Anne arătă

cu degetul un măgar care stătea liniștit în spatele unui copac și mișca ușor din urechi.

– Pușca. O are pe spate.

– Ascultă, iată cum vom proceda. Te îndrepti spre măgar și pui mâna pe armă.

– Și dacă începe să ragă?

– Asta nu schimbă nimic. În acest timp, eu trec de partea cealaltă și-l temperez pe bătrân, în timp ce iei pușca, de acord?

Anne oftă.

– Oare de ce naiba m-am angajat într-o asemenea aventură? Sunt complet nebună.

Greg o sărută repede pe frunte.

– Dacă ții să scapi de mine, nu vei avea decât să tragi.

– Nu mă tenta, bombăni tânăra femeie, executând ordinele pe care i le dăduse.

Se îndepărtă, aplecată și Greg se repezi în direcția opusă. Ajunse fără greutate la bătrân și-l prinse de mijloc, în timp ce Anne luă pușca. Apoi urcă panta și ținti chinezul în obraz.

– Vă rog, nu mă omorâți, exclamă acesta cu o voce tremurătoare, cu accente copilărești.

– Nu vă temeți, exclamă Greg ținându-l strâns lângă el. Nu vă vom face niciun rău dacă stați liniștit, în regulă?

– În regulă.

– Acum vă voi da drumul, de acord?

Bătrânul dădu afirmativ din cap. Dar de-abia îl eliberă Greg și cu o agilitate care sfida rațiunea, se lăsă la pământ, puse mâna pe un hârleț și-l ridică deasupra capului cu un aer amenințător, asemenea unui cavalier sabia.

Greg oftă, exasperat.

– La naiba, stai liniștit. V-am putea ucide dacă găsim cu cale.
– Cu atât mai bine.
– Nu fiți ridicol.
– Am fost mort toată viața. Toată viața am apărât această mină. Și voi muri apărând-o.

– Nu ne interesează aurul, interveni Anne, cuprinsă de milă pentru bătrân.

Acesta îi examinează pe rând, cu un aer suspicios.

– Atunci, ce faceți aici?

– Ați tras asupra mea, bombăni Greg, amintindu-și rana care se redeschisese la efort. Bătrânul ridică din umeri.

– Nu-i grav.

– Ne-ați fi putut omorî. Acum, aștept să aflu de ce. Explicați-mi ce faceți aici: nu vom pleca înainte.

Chinezul își îndreaptă statura de un metru cincizeci și-l măsoară pe Greg, care-l domina cu un cap.

– Este muntele meu. L-am câștigat și-l apăr împotriva hoților.

– Liniștiți-vă. Nu suntem hoți, ci cercetători științifici.

– De ce fel?

– Prospectăm în împrejurimi pentru a regăsi o mină dispărută misterios: "Gaura din cer". Bărbatul flutura încă hârlețul.

– Nu cunosc.

– A fost descoperită de un anume Pervis Johnson.

Ustensila tremură în mâna bătrânului.

– De ce puneți toate aceste întrebări?

– Caut mina, pentru că foarte multe persoane se îndoiesc că a existat vreodată.

– Și dumneavoastră?

Greg privi cu admirație atitudinea combativă a orientalului ridat

ca un măr, drept ca un I, în ciuda anilor de muncă istovitoare, apoi cercetă luminișul cu construcțiile suprarealiste și reveni la ființa ciudată din fața lui.

– Sunt convins că este vorba de mina lui Pervis Johnson.

Se făcu liniște. Cei doi bărbați se priveau drept în ochi. În cele din urmă bătrânul puse încet hârlețul la loc și se trânti pe pământ. Apoi își scoase pălăria și-și șterse părul alb cu dosul brațului.

– Știam că se va întâmpla într-o zi.

Ridică din umeri.

– Acum, totul s-a sfârșit.

– Ce s-a sfârșit? întrebă Anne lăsând pușca în jos, dar rămânând totuși atentă.

Chinezul se uită ca la soare la pietrișul pe care-l extrăsese.

– Și totuși, simt că filonul secolului se află în vârful hârlețului meu.

– Pervis Johnson pretindea același lucru, remarcă Greg.

Bătrânul scuipă pe pământ.

– Este mult timp de când n-am auzit acest nume, și regret.

– L-ați cunoscut?

– Oh, da.

– Relatați-ne povestea dumneavoastră, ceru Anne, apropiindu-se cu un pas și cu o sclipire de curiozitate în ochii de culoare închisă.

Bătrânul oftă, potrivindu-și din nou pălăria pe cap.

– Veniți.

Le făcu semn să-l urmeze printre scânduri și moloz și-i duse într-o colibă ale cărei balamale erau făcute din fâșii de piele de animale. Cabana cuprindea doar o încăpere, de o curățenie perfectă. Observă mirarea Annei și spuse:

– Niște prieteni ai tatălui și ai bunicului meu s-au îmbolnăvit și

au murit pentru că au trăit în mizerie. Eu am schimbat totul.

Anne și Greg se instalară pe un pat îngust și bătrânul se așeză turcește în fața lor.

– Așadar, căutați noutăți despre Pervis Johnson?

– Da.

– Tata l-a înmormântat.

– A murit aici?

– Bunicul l-a ucis.

Greg înălță brusc capul.

– L-a ucis pe Johnson? De ce?

Bătrânul se legănă ușor înainte și înapoi, cu privirea pierdută pe peretele din trunchiuri de lemn.

– Pervis Johnson nu se comporta ca o ființă omenească, ci ca un animal. A asasinat bărbați și femei.

– Cum asta?

– Bunicul și prietenii săi au muncit aici pentru el. Nu le dădea aproape nimic să mănânce, dormeau îngrămădiți în barăci putrede și le fura femeile. Multe dintre ele au murit de frig și de boli. Lui Johnson nu-i păsa. Pretindea aur, tot mai mult aur. S-a suferit mult.

– Dar cobora destul de des în oraș, interveni Greg. De ce n-ați fugit în lipsa sa?

Chinezul dădu încet din cap.

– Unul dintre prietenii tatălui meu a umblat cu prostii. Îi servea de contraamaistru lui Johnson. Îi supraveghea pe ceilalți când lipsea el. Îi bătea și spunea minciuni.

– Așadar, bunicul dumneavoastră l-a omorât pe "Chip de Piatră?"

– "Chip de Piatră" o ucisese pe soția bunicului. Și de asemenea pe sora tatălui meu. Nu exista altă soluție.

– Mormântul aflat la distanță de celelalte este al lui Johnson?

– Da.

– Ce înseamnă acele inscripții ciudate?

– Sunt blesteme.

Bătrânul stătea complet nemișcat și vocea înceată și monotună răsună în liniște.

– Nu-și va găsi niciodată odihna.

Anne se înfioră și simți cum pielea i se face de găină.

– Ce vârstă avea tatăl dumneavoastră în timpul acestor tragice evenimente?

– Era tânăr, dar nu-mi amintesc exact.

– Și apoi, ce s-a întâmplat?

– Bărbații au continuat să muncească aici timp de mulți ani. Unii au devenit bogați, alții au murit. Și tata a săpat în mină. Când aveam zece ani, am plecat în oraș. M-a trimis la școală, dar când am ajuns la optsprezece ani, m-am întors aici.

– Dar n-ați făcut niciodată avere, interveni Anne, atunci de ce vă încăpățânați?

– N-are importanță. Aparțin acestui loc.

– Nu credeți că aurul s-a epuizat? întrebă timid Greg.

Bătrânul strânse pumnul.

– Este aici, afirmă, mă așteaptă, îl simt.

Când Anne și Greg se ridicară, soarele apunea. Prânziseră cu Li Chung, căci așa se numea, vizitaseră "Gaura din Cer" de sus până jos și făcuseră numeroase fotografii. Când Greg adunase toate dovezile care îi erau necesare pentru a se întoarce la Princeton, hotărî să plece. Se îndreptară toți trei spre crevasa care dădea în exterior. Atitudinea lui Li Chung trăda o anumită tristețe și un stoicism plin de demnitate.

– Nu doresc să vă alung de aici, Li, insistă Greg, ci doar să scriu

ceva despre acest subiect.

Bătrânul scutură din cap cu înțelepciune:

– N-am niciun drept asupra acestei mine. Când vor afla alții de existența sa, mă vor alunga. Atunci, pentru mine va fi timpul să mor.

Cu aceste cuvinte, se întoarse și se alătură măgarului și pietrișului.

Greg și Anne îl priviră îndepărtându-se și-și începură ascensiunea în tăcere. Greg se opri brusc.

– Așteaptă-mă o secundă, mă întorc imediat, îi spuse Annei și coborî din nou panta.

Tânăra femeie îi privi pe cei doi bărbați care discutau cu însuflețire. După câteva minute, își strânseră mâinile cu căldură.

– Ce v-ați povestit? întrebă când Greg i se alătură.

– Oh nimic. Uitasem să-l întreb ceva.

Anne nu insistă, dar își simți inima răvășită de durere și o largă fisură se deschise între ei. Legăturile care-i uniseră atât de strâns în ultimele zile se desfăceau încet.

Examinară îndelung harta și hotărâră să nu urmeze același itinerar pentru a se întoarce la rulotă. Folosind acest nou drum, scuteau o zi de mers. Întoarcerea la punctul de plecare se făcu foarte plăcut. Râseră, glumiră, se jucară ca nebunii și evitară cu grijă orice subiect serios și care ținea de inimă. Și apoi debordară de entuziasm pentru recenta lor descoperire.

– Îți dai seama, Anne, că suntem primii care am pus piciorul în acest loc fantastic, de la epopeea jalnică a lui Pervis Johnson? Și când te gândești că Li Chung a reușit să păstreze secretul timp de atâția ani.... asta mă depășește.

– Regiunea aceasta ascunde numeroase mistere. Aici, unele locuri nu s-au schimbat prea mult din secolul al XIX-lea și legea

junglei este aplicată încă zilnic în aceste colțuri îndepărtate.

– Acest Li Chung.... ce personaj!

– În fond, toată această poveste mă întristează profund.... începuse Anne, apoi își mușcă limba.

Cu ce drept își permitea oare să-i anunțe că prefera ca el să nu vorbească despre această aventură nimănui? Câștigase pariul prin tenacitate și curaj. Iar ei nu-i mai rămânea decât să se încline în fața ciudățeniilor destinului.

Greg îi aruncă o privire cu coada ochiului și tăcu chitic. În acea seară, își făcuseră tabăra lângă un pârau, după obicei, și cinară cu jambon și fructe uscate. Bolta cerească se desfășura deasupra lor în timp ce discutau despre tot felul de lucruri.

În a doua seară, Greg abordă în sfârșit problema care-i frământa.

– Ți amintești că trebuia să vorbim serios?

Anne își strânse genunchii la piept.

– Îmi amintesc.

– Nu este ușor. Ești prima femeie de genul tău pe care am întâlnit-o. Până acum, m-am comportat ca un fluture iresponsabil. N-am reușit să mă angajez vreodată într-o relație durabilă și-mi imaginam dragostea ca pe un joc mai special....

Ridică un băț și răscoli jarul cu un aer gânditor.

– Am greșit, uneori trebuie să iei viața în serios înainte să nu fie prea târziu. Înțelegi oare ce încerc să-ți explic?

– Înțeleg, Greg.

– Ca să mărturisesc totul, n-am reușit să petrec niciodată mai mult de o noapte sau două cu aceeași femeie. Probabil îți par foarte nestatornic. Cu tine....

Anne izbucni într-un râs nervos.

– Cu mine, n-aveai de ales: erai izolat într-un loc pustiu; era

dificil să faci curte florilor de câmp.

– Asta nu reprezintă cu adevărat singura diferență. Mi-ai schimbat modul de a privi relațiile bărbat – femeie.

Scoase o exclamație înăbușită.

– Am adăugat un capitol nou cărții, la fel de important ca toate celelalte. Cu tine, am descoperit prietenia și dragostea reunite într-una și aceeași persoană. La o femeie alegeam fie una, fie cealaltă. În general, preferam plăcerea. Pe scurt, nu doresc să te părăsesc, Anne.

Cu obrazul lipit de blugi, tânăra femeie nu îndrăzni să clipească, de teamă să nu izbucnească în plâns. Oare de ce era viața atât de complicată? De ce îl lăsase să vorbească atât de mult? Inspiră profund și în sfârșit se hotărî să vorbească.

– Nici eu n-am reușit mare lucru în dragoste, Greg. Căsnicia mea s-a sfârșit chiar înainte să fi început cu adevărat. Celelalte aventuri n-au fost niciodată întru totul mulțumitoare și s-au dovedit eșecuri. Îmi imaginam totuși tipul de bărbat care mi s-ar potrivi..... și atunci ai intrat tu în viața mea. Și fără să vreau, m-am îndrăgostit nebunește de tine.

Oftă, fascinată de flăcările albastre în care-și citea viitorul.

– Din nefericire, am hotărât să nu renunț niciodată la cariera mea. Am muncit din greu pentru a ajunge aici și muntele mi-a adus la un moment dat atâta fericire, încât mi-am uitat până și identitatea.... Această regiune face acum parte din mine, fie că vreau sau nu. Desigur, ne-am întâlnit și am fost extrem de atrași unul de celălalt, dar asta nu schimbă cu nimic fondul problemei. Viitorul meu este aici, în Colorado, și al tău în New Jersey. Mă imaginez cu greu venind cu tine la Princeton pentru a juca rolul soției perfecte, care-și însoțește soțul la cocteiluri și dineuri, care să-i folosească în

carieră. N-o lua ca pe un semn de răceală din partea mea, sau ca pe o stupidă declarație feministă. Pur și simplu așa sunt lucrurile. În ce te privește, ești o ființă întru totul socială, apreciezi societatea, femeile, atmosfera din campus..... natura nu te interesează decât de departe.

Ridică ochii spre el.

– Te rog, Greg, înțelege-mă. Nu-mi face aceste clipe și mai grele. Acesta rămase tăcut câteva minute.

– Nu știu soluția problemelor care ne frământă. Până acum, credeam că am răspuns la orice, dar sunt dezorientat.

– Când ne vom relua obiceiurile, lucrurile vor reveni la normal și totul va fi mai ușor.

Știa că mințea, dar încerca în același timp să se convingă pe ocolite cu aceste argumente mincinoase. Greg îi examinează îndelung fața, dar rămase impenetrabilă și întoarse privirea. Un lup urlă în depărtare și ridică amândoi capetele.

– La ce distanță se află? întrebă repede Greg.

– Nu te îngrijora: la mai mulți kilometri. Ecoul îți dă impresia că este mult mai aproape.

Bărbatul îi trecu un braț în jurul umerilor.

– Dacă se apropie, te voi apăra eu de fiara periculoasă.

– Ah bun, m-ai liniștit.

O sărută pe gât și percepu un suspin ușor scăpându-i de pe buze.

– Nu, Greg, nu, asta nu face decât să complice și mai mult lucrurile.

– Nu sunt convins, îi șopti la ureche.

Respirația tinerei femei se accelerează și-și dădu capul pe spate oferindu-și trupul celor mai îndrăznețe mângâieri ale sale. Bărbatul acesta trezea în ea culori pe care nu le știuse vreodată că le avea.

Galbenul aurului și coraiul răsăritului de soare, albastrul cerului de vară și culoarea de smarald a nopților, catifeaua moale a nerăbdării. În timp ce degetele îi alunecau pe pielea sa, știa că nu-i putea refuza nimic. Oftă și se întinse spre el, lăsându-i mâinile s-o încălzească, să-i trezească pasiunea și febra plăcerii permanent nedomolită de nopțile lor nesfârșite. Unde era frig și cenușiu, el făcea să apară căldura și toate culorile irizate ale curcubeului. Lupul urla în depărtare, dar de data aceasta nu-i mai dădura nicio atenție, antrenati în vârtejul dragostei, căutând să uite că se vor despărți curând, pentru a nu se mai vedea niciodată.

Când se treziră, muntele era de o asemenea frumusețe, încât inspira teamă, păsările cântau din tot sufletul și florile înmiresmau aerul. Dar erau puțin sensibili la această desfășurare de splendori. Pentru ei, aerul răsună de apropiata lor despărțire, în vânt auzeau cum își spuneau adio, respirau mirosurile triste pe care le emanau plantele și florile parfumate, când le strivești fără milă.

Le rămăseseră totuși atâtea lucruri să-și spună, atâtea mărturisiri să-și murmure, mână în mână, capetele atingându-se și respirațiile fierbinți amestecându-se. Dar un zid se menținea ridicat între ei. Orice emoție era înăbușită nemilos, de teamă că nu vor reuși să se desprindă unul de altul.

În jurul prânzului, când trecură una din crestele care ducea spre rulotă, Anne observă ceva în depărtare.

– Apleacă-te repede, îi ordonă lui Greg.

Se ghemui alături de ea.

– Ce se întâmplă?

– Solomon.

Își scoase agitată binoclul din rucsac și scrută orizontul.

– Da, el este, îi recunosc urma.

– Și Sheba?

– Așteaptă.... oh, iat-o. O vezi în jurul falezei? Iar el, este în apropiere de pinul înalt.

– Am reușit. Mă întreb ce ne rezervă astăzi acest Casanova. Dar.... oare unde pleacă Sheba?

– Nu știu. Cu siguranță, i se va alătura în câteva clipe.

Așteptară douăzeci de minute, dar Solomon rămase în nesiguranță. În cele din urmă privi în direcția oii care urca spre înălțimi, se întoarse și o luă la fugă spre pădure, departe de partenera pe care și-o alesese. Anne lăsa încet jos binoclul.

– De ce oare se despart? Întrebă cu voce tare.

– Da, de ce oare? reluă ca un ecou Greg.

Se întâlniseră fără sens și acum își relua fiecare drumul său. Ce absurditate. O pasăre cu pene roșii se ridică pe vârful unui plop, observându-i pe Anne și pe Greg care înaintau încet în apropierea terenului mocirlos. Colinele fremătau de mii de piuituri ale păsărilor și de sub pașii lor fugeau veverițe, jderi de pin și dihori.

În acea seară, se stabili între ei o tăcere de s-o tai cu cuțitul. Erau mai rele discuțiile lor banale destinate să ascundă neliniștea care domnea în luminiș. Pentru noapte, Anne îi oferi lui Greg patul său de campanie, dar bărbatul preferă hamacul. De comun acord, dormiră separat.

Soarele răsări ca de obicei. Nimic nu părea schimbat de la plecarea lor și totuși muguri noi se desfăcuseră în copaci, noi specii de flori se deschiseseră pe pajiște, fluturi somptuoși zburau împrejur, un vultur auriu coborâse pe culmi. În fiecare minut, în fiecare secundă, se petrecea un eveniment minunat.

Și totuși, pentru Anne nu exista nimic din toate astea, în timp ce-l privea pe Greg închizându-și rucsacul.

– Ți-au rămas destule batoane de ciocolată? îl întrebă, glumind cu inima grea.

– Doar două, dar cred că-mi vor ajunge până la drumul din Ohio Creek.

– Cunoscându-te, m-ar mira.

Greg își scoase o țigară din buzunar, fără s-o aprindă; o rază de soare îi juca în păr, privirea sa o evita pe a Annei, alunecând spre sol, ridicându-se spre rulotă, cuprinzând peisajul. Anne nu-și putea desprinde privirea de la acele mâini care o atinseseră, o mângâiaseră, scoțând-o împotriva voinței sale din cochilia în care se simțise la adăpost de singurătate și de rănilor din dragoste. Acum, din vina sa, se afla goală și vulnerabilă.... iar el se pregătea s-o părăsească.

– Ei bine, declară Greg cu o voce răgușită, punând țigara înapoi în buzunar, cred că este mai bine să plec. Sper să găsesc un suflet bun pe drum, să mă conducă din Ohio Creek la Gunnison.

– Nu-i nicio problemă.

– Bun. Stăteau față în față și nu mai puteau spune niciun cuvânt. Greg oftă cu tristețe.

– Anne....

– Știu.

– Ești norocoasă. Eu....

– Succes pentru articolele tale, spuse tânăra femeie cu o voce nerăbdătoare. Să-ți aducă noroc.

– Mulțumesc.

– Îmi vei trimite o copie?

– Promit.

Brusc, îndemnată de o forță care o depășea, îi întinse mâna.

– Adio, Greg.

Bărbatul îi privi îndelung fața palidă și încordată și înțelese că dacă o trăgea spre el pentru un ultim sărut, risca să izbucnească în plâns. Ar fi ultimul afront pe care i l-ar face. Anne se străduia din toate puterile să păstreze aparența unei femei mândre, care-și controla destinul și știa să înfrunte necazurile vieții. El trebuia să respecte ceremonia de adio așa cum i-o dicta.

În aceeași clipă, Anne se ruga s-o ia în brațe, să refuze pretextul pe care i-l oferea de a evita orice emoție și a pleca asemenea unui hoț. Înghețată, îl privi întinzând mâna spre a sa.

– La revedere, Anne, rămânem în legătură.

Tânăra femeie dădu încet din cap, incapabilă să rostească o vorbă. Speriată de lucrurile nesăbuite pe care le-ar putea spune, din cauza emoției, a durerii și pentru a-l mai ține o clipă lângă ea.

Degetele li se desprinseră încet. Greg se aplecă să-și ridice rucsacul și se îndreptă. Nu reușea să-și ia privirea de la silueta fermecătoare, de la ochii căprui și de la părul lung șaten-roșcat care-i flutura pe umeri și de la aspectul de căprioară încolțită.

Se întoarce și coborî panta.

În picioare, lângă rulotă, Anne îl privi îndepărtându-se. După o scurtă întâlnire, viețile lor se despărteau din nou. Oare visase mina "Gaura din cer?" Oare existase cu adevărat bărbatul acela de jos, din depărtare? Sau paradisul verde din munții din Colorado se transformase într-un coșmar?

Lacrimi îi curgeau pe obraji. Mult după ce Greg dispăruse, era tot acolo, în picioare, în același loc, nemișcată. Deasupra ei, norii alunecau pe cer, împinși de vântul care se învoluta printre piscurile înalte. Soarele era tot mai sus și din pământ se înălța căldura.

În sfârșit, oftă profund și porni pe cărările înflorite pentru a încerca să-și domolească durerea.

Capitolul 9

Petrecerea era în toi la barul "The Stable", ultimul loc la modă din Princeton. Se auzeau hohote de râs și berea curgea în valuri. Studenții și profesorii se interpelau de la un capăt la celălalt al sălii, într-o atmosferă veselă și destinsă. În mijlocul acestui vacarm, Greg Fisher era așezat singur la o masă și golea metodic halbă după halbă. Zgomotul și veselia pluteau în jurul său fără să-l atingă. Oare ce-l apucase de se simțea subit străin în această atmosferă pe care și-o alesese de cincisprezece ani?

Când prietenul său, Al Kanook, intră în sală, îl remarcă imediat și-și croi drum cu greutate până la el. Se așează la masa sa, dar celălalt nu părea să-i fi observat prezența.

— Înțeleg, concluzionează Al după câteva minute de tăcere, că n-ai găsit mina.

— Exact.

— Totuși, aș fi jurat că, într-un fel sau altul, te vei descurca...

— Și eu.

Al comandă doi țapi de bere.

— N-ai dat peste niciun indiciu care te-ar fi putut duce pe calea

cea bună?

– Niciunul.

Apoi, Greg se lăsa pe spate. Revăzu valea ascunsă, mormintele cu ciudatele lor inscripții, bătrânul străin care săpa așa cum se ruga sau înșira niște perle, știind că cele mai frumoase bogății se aflau la capătul unui efort luat mereu de la început.

– Totuși, nu-i vei ajuta pe cei trei șmecheri să intre în "Programul de avangardă?"

Greg își goli halba pe jumătate.

– Un pariu este un pariu.

– Ești nebun. Dacă se va afla vreodată și unul din acești imbecili se va lăuda cu siguranță cu isprava sa, cariera îți va fi distrusă.

– Ei și? Onoarea înainte de orice, bătrâne.

– Încetează să mai joci până la capăt. Ar fi timpul să deosebești ce este important și ce nu în viață.

Greg izbucni într-un râs amar. Ce glumă. Își strivi țigara în scrumieră. Cu siguranță, Al nu știa că celebrul doctor Fisher își pierduse busola. El, care nu stătea niciodată pe gânduri și se lăsa condus de fler, se trezise pierdut în natură. Nu mai recunoștea nici măcar dreapta de stânga. În acea clipă, două studente încântătoare se îndreptară spre masa lor.

– Bună ziua, doctore Fisher, exclamă una dintre ele, cu un zâmbet provocator. Organizăm diseară o petrecere la Len Tillman. Sunteți invitat. Veți veni?

Greg examină cu o privire critică fața fermecătoare, perfect machiată, cu ochi mari albaștri și bucle blonde a necunoscutei, dar un alt chip se suprapuse peste ea, cu tenul bronzat de viața în aer liber, ochi căprui și părul des și brun strâns în coadă de cal. Dădu afirmativ din cap.

– Voi trece o clipă, îi spuse fetei cu un zâmbet amabil, și îi studie cu atenție mersul în timp ce trecea pe lângă el.

Apoi se întoarse spre Al.

– Chiar ții să știi ce este important pentru mine în această clipă? Mica blondă care tocmai mi-a vorbit. Punct.

Al se încruntă.

– Mi s-a spus că ieri erai în compania unei brunete înalte.

– Este exact, replică Greg, pe un ton agresiv. Și mâine va fi o roșcată.

Își privi dezgustat paharul și se întoarse spre Al, cu un zâmbet angelic.

– Al, se apropie ora "distracțiilor", mă duc să mă pregătesc.

Se ridică și-și lăsa prietenul acolo, uluit.

Sfârșitul toamnei era superb. După-amiezile erau calde și aurii. În acea zi, Anne și mama sa beau o oranjadă, întinse pe șezlonguri, pe terasă. Anne căscă și se întinse leneș.

– Tata nu știe ce pierde.

Ruth Holdenfield scoase o exclamație indignată.

– Mă va ucide datorită scrierii memoriilor. În fiecare zi este același scenariu. Se închide în birou pentru a înnegri pagini întregi. Trebuie să fi început al doisprezecelea volum. Până la urmă, îi voi explica faptul că viața sa nu prezintă atât de mult interes pe cât pretinde.

Dădu din cap cu un aer resemnat.

– Ce mă sfătuiești, Anne?

– Să nu intervii, mamă, n-ar folosi la nimic, este încăpățânat ca un catâr. Se va opri când va considera că această carte este gata să fie publicată.

– Cine știe? Poate mă va anunța imediat că a terminat. Orice se

poate întâmpla: chiar și tu ai coborât din munte. Ce vânt bun te aduce, draga mea?

– A început să ningă și brusc m-a părăsit curajul. M-am săturat să mă joc de-a soldăteii. Am obosit.

– Îmi imaginez cu ușurință. Ți-ai terminat studiul despre animalele cu coarne?

– Oh, nu chiar. Mi-a rămas de studiat migrația elanilor iarna și sezonul dragostei la ovine ar trebui să înceapă curând.

– Așadar, nu vei rămâne mult cu noi?

– Nu, doar câteva zile.

Tăcură câteva clipe, lăsându-se în voia acestei blânde după-amiezi, care le învăluia ca o suflare caldă. În cele din urmă, Ruth rupse tăcerea.

– Și de ce te-ai deplasat până aici, Anne?

Anne tresări.

– Dar.... tu doreai să vin.

– Este prima dată când mă ascuți atât de repede. De obicei, lamentările mele nu te impresionează prea mult.

– Mamă!

– Nu mă plâng. Constat doar. Știu că ai viața ta și o mulțime de planuri de dus la bun sfârșit. La vârsta ta, este greu să-ți găsești timp să vii să-ți vezi părinții și accept întru totul. Și acum, spune-mi ce ți s-a întâmplat, citește în tine ca într-o carte deschisă. Te frământă ceva?

Anne încercă să râdă, cu un aer degajat.

– În niciun caz mamă, sunt sănătoasă tun.

– Bineînțeles, ai avut întotdeauna o sănătate de fier, nu despre asta vorbesc. Chiar și tatăl tău a remarcat că te-ai schimbat. Ești mai calmă și mai tristă.

Anne închise ochii și se recunoscă învinsă.

– În vara aceasta, am întâlnit un bărbat.

Scutură din cap și pufni în râs.

– Dacă l-ai cunoaște, nu ți-ai reveni. Este exact opusul tinerilor cu care m-ai putut vedea.

– Este un pădurar?

– Nu, predă la Princeton.

– Asta este perfect.

Brusc, ochii i se mijiră, până nu mai formară decât niște linii.

– Măcar nu este căsătorit?

Anne scutură din cap.

– Nu, mamă, nu este genul său.

– Nu-i al nimănui, dar poate întotdeauna să devină. De ce afirmi că nu este genul său?

– Oh, bea, fumează, își joacă toți banii la pocher, dă întâlniri studentelor, crede că femeile sunt pe pământ pentru a-i satisface dorințele personale, în sfârșit, pe scurt.... niciun atom din acest bărbat nu este serios. Numai că iată, m-a făcut să râd, cu el am respirat mai bine... și apoi, la naiba, nu reușesc să mi-l scot din minte. Mă gândesc la el zi și noapte, mă înnebunește și nu mai reușesc să mă concentrez la nimic.

– Și unde a dispărut Făt-Frumos?

– La Princeton, bănuiesc.

– Ia un avion.

Anne afișă o expresie șocată.

– Mamă! Mă îndemni să alerg după un bărbat cu care am avut doar o aventură în vara asta, atâta tot.

– Ei și?

– Da, dar.... nu va merge niciodată între noi. El predă pe coasta de est, iar eu lucrez aici. După doctorat voi lua un post la munte, cu

"Ape și păduri". Ca ecologistă, mi-e greu să-mi imaginez ce gen de slujbă aş găsi în New Jersey.

– Iată bărbatul pe care l-ai aşteptat toată viața, Anne Holdenfield. Descumpănită, Anne își observă mama cu atenție.

– Acum, ascultă-mă bine, draga mea, ai pierdut prea mulți ani cu tipi care aveau aproape atâta viață și culoare în ei, ca cimentul acestei terase. Iartă-mă, iubito, dar tânărul cu care te-ai căsătorit avea tot atâta sex-appeal ca un dulap cu pâine.

– Mamă!

Anne era îngrozită de cuvintele lui Ruth.

– Este adevărat, și știi asta. Oh, în public îți zâmbea, își trecea un braț în jurul umerilor și te săruta pe gât, dar nu m-a păcălit niciodată, niciun minut măcar. Frank nu va învăța vreodată să facă dragoste cum trebuie, chiar dacă i-ar depinde viața de asta.

Anne nu-și credea urechilor. Oare Ruth Holdenfield era cea care-i vorbea pe acest ton? Altfel spus, nu se înșelase deloc...

– Ai dreptate, admise Anne, până acum le lipsea ceva bărbaților pe care i-am ales.

– Îți semănau prea mult.

– Încerci să-mi explici că-mi lipsește sex-appealul?

– În niciun caz, dar bărbații te sperie. Îți alegi după criterii care nu țin cont de "exigențele profunde ale lumii". Te regăsești atunci în niște relații abstracte și urci în munți să studiezi animalele cu coarne.

– Ce mă sfătuiești?

– Știi oare de ce o căsnicie rezistă în lupta cu greutatea anilor de zile? Datorită complicității, crizelor de râs, plăcerii. Tatăl tău și cu mine suntem total diferiți, dar n-a încetat niciodată să mă intrige zilnic și să-mi lanseze provocări. Iată de ce îi accept toate maniile. Uneori, îmi vine să-l bat. Mai ales în perioade ca cea de acum, când

se crede Ralph Waldo Emerson, dar nu merită osteneala. I-am iertat problemele, disputele, mâniile, așteptarea.... toate acestea pentru că ne amuzăm întotdeauna grozav și reușim să ne surprindem. Nimic mai plictisitor într-un cuplu decât transparența. Duce la depresie nervoasă.

– De ce oare nu mi-ai explicat asta când aveam cincisprezece ani?

– Pe de-o parte pentru că tatăl tău și cu mine ne amuzam prea bine, iar ție dragostea îți părea mult mai serioasă. Pe de altă parte, ți-ai trăit întotdeauna viața după voia ta, fără să ții cont de ceva. Este și una din cele mai mari calități ale tale, de altfel, care ți-a folosit mult în cercetări și-ți conferă o anumită originalitate. Și acum, recunoaște, te-ai amuzat cu Frank?

– Oh, nu.

– Dar cu acest profesor de la Princeton?

– Oh, da.

– Atunci, grăbește-te, draga mea, nu rămâne aici cu brațele încrucișate.

– Dar refuz să renunț la cariera mea.

– Ți-a cerut asta?

– Nu.

– Anne, uneori ești obositoare.

– Poate m-a uitat?

– S-o uite pe fiica mea? M-ar mira.

Anne privi peluza și se întoarse din nou spre mama sa.

– Plăcerea, asta este.

– Ai înțeles. Și cu P mare.

"De la diversele triburi provenite din aceste grupuri se inspiră sub mai multe aspecte sistemele de cultură ale fermierilor din sud-vest care contribuie la destabilizare".

Greg continua să citească notițele cu voce tare.

"Pueblos trăiau în colectivități strânse, în care fiecare grup avea rolul său, în mod ierarhizat. Individul era format încă de la naștere după pretențiile comunității în care opinia publică avea o importanță preponderentă.... Navahos refuzau o existență organizată după aceste scheme rigide. Ei apreciau libertatea, originalitatea personalităților și și organizau taberele în funcție de aceste criterii".

Greg își înăbuși un căscat. Propria recitare inexpressivă îl cufundase într-o stare de letargie hipnotică. Cât despre fantomele care umpleau sala de curs, dacă trupurile le erau prezente, mințile le rătăceau la kilometri.

– Wilson. Philip Wilson.

Tânărul ridică nasul din caiet.

– Vorbește-mi despre valorile esențiale ale Navahos.

Philip se răsuci pe scaun.

– Hm.... N-am citit până acolo.

Greg îl fulgeră cu privirea. Brusc, atenția îi fu atrasă de o tânără fată din spate, în stânga, care îi pasa un bilet tipului din spatele ei.

– Allison Bellow.

– Da, domnule?

– Vrei să-mi răspunzi la întrebarea pe care am pus-o, te rog?

– Ce întrebare, domnule?

Greg îi observă plictisit pe toți acei tineri care plăteau averi pentru a asista la conferințele acestei universități, dar cărora nu le păsa, pentru că nu ei plăteau factura. Își frecă fruntea cu un aer obosit.

– Ce se întâmplă copiii? La ce vă gândiți?

– Eu, la lucruri indecente, despre care nu voi vorbi în prezența

doamnelor, exclamă un tânăr obraznic.

Un altul preferă adevărul.

– Dacă măcar v-ați detașa puțin de notițe și v-ați adresa direct sălii, poate ne-ați trezi.

Greg privi cu atenție capul roșcat cu ochi căprui care plecase din nou privirea și făcea desene multe pe foaie.

– Doctore Fisher, interveni un al treilea student, am asistat și anul trecut la cursurile dumneavoastră și m-au pasionat. Nu uitați niciodată să legați istoria de actualitate, rosteați păreri, puneți în valoare personajele pe care le preferați. Dar anul acesta....

Greg zâmbi cu un aer arogant și-l întrerupse brutal pe tânăr.

– Lumea din jurul nostru este pe cale să se prăbușească. Pentru ce să optez? De ce aș dori să selecționez, să arbitrez, să cântăresc pro și contra în locul vostru? Descurcați-vă. Iată ultimul meu slogan.

Al Kanook, care stătea în cadrul ușii părea dezolat în fața noii atitudini a prietenului său. Se obișnuise să se strecoare din când în când în amfiteatrul în care conferența Greg. Circulau întotdeauna acolo electricitate, plăcere, curiozitate permanentă și un tumult imaginar, dar nu acum. Era întru totul de acord cu studenții.

– Eu cunosc fondul problemei, remarcă unul dintre ei. Doctor Fisher n-a fost confirmat pe post cum toată lumea se aștepta și s-a dezinteresat de noi.

Un val de râsete jenate zgâlțâi sala.

Greg închise brusc dosarul.

– Constat că spiritul și inteligența se răspândesc foarte sus în această dimineață. În consecință, revedeți "Originile etnice ale poporului american" pentru miercuri, cu întrebări cheie scrise. Vă mulțumesc.

Lamentări și exclamații indignate tâsniră din toate părțile.

Adunarea își adună lucrurile cât mai repede, pentru a evita furtuna și a se replea în dezordine spre ieșire. Urmărindu-i din ochi, Greg dădu peste Al care stătea la intrare, cu brațele încrucișate la piept. Îl ignoră și-și aținti privirea pe cartea din fața lui.

Când toți studenții ieșiră, Al înaintă spre el, în timp ce Greg își îndesa fără menajamente dosarele în servietă.

– Ei bine, toate astea sunt foarte instructive.

– Termină.

Al ridică din umeri și nu se formaliză de primirea puțin amabilă.

– Și oare cât timp ai intenția să continui în această stare de spirit masochistă? Ce păcat ai deci să ispășești?

– Nu ispășesc absolut nimic.

– Serios? Bei cât șapte, fumezi două pachete de țigări pe zi și joci pocher până la ultimul bănuț. Cât despre cursuri.... plictisitoare de moarte. Ai înnebunit?

Cei doi bărbați ieșiră din amfiteatru și se îndreptară spre biroul lui Greg.

– Oare ce ai face în locul meu, dacă în mai puțin de o lună ai fi dat afară din universitate? spuse acesta printre dinți.

– Ascultă, ai căutat-o. Ți-am spus că unul din tipii aceia nu-și va ține gura. Dar să uităm asta. Problema care te preocupă se află în altă parte.

– Adevărat? Ce perspicacitate, șuieră Greg printre dinți. Cum se face că știi atât de multe despre mine?

– Uiți că mi-ai vorbit de ea.

Greg întoarse capul cu un aer buimăcit.

– Se numește Anne Holdenfield și dacă nu-ți amintești că mi-ai făcut confidențe, este pentru că erai în stare avansată de ebrietate.

– Ei și?

– Și aștept să iei o hotărâre.
– Poți să aștepti mult și bine.
– Această resemnare nu ți se potrivește. Întotdeauna ai trăit din plin. Ce se întâmplă? Să fi încetat viața să ți se prezinte sub forma unui măr mare?

– Fructul este stricat.
– Nu se poate! Această Anne Holdenfield mi se pare totuși foarte ispititoare.

– Ascultă-mă bine, Al, fata asta a ieșit din viața mea și refuz să vorbesc mai mult despre ea.

– De acord, să îngropăm acest subiect delicat.

Ajungând în birou, Greg găsi o hârtie strecurată pe sub ușă.

"Perna de catifea este întocmai cum mi-o imaginasem: prea elegantă. Mă întorc pe dobleacul meu. Dacă vei trece vreodată pe acolo...."

Greg se repezi pe culoar și se duse spre Al cu un aer răătăcit.

– Ce s-a întâmplat? Ești foarte palid.

– A venit.

– Cine?

– Anne.

După o clipă de ezitare, alergă spre scară, cu Al pe urme. În zadar o caută în mulțimea de studenți din hol și din parcul din fața "Casei oamenilor de știință". Pur și simplu dispăruse. Al îi smulse hârtia pe care o ținea încă în mână și citi imediat.

– La naiba, Fisher, ce aștepti? Ia-ți mașina și șterge-o.

Capitolul 10

Soarele era sus și încălzea, dar aerul era rece și pătrunzător. Cu toamna, plopii se transformaseră în torțe aurii, care tremurau în lumina acelei superbe dimineți. Piscurile stâncoase, pudrate cu alb, străluceau. De data aceasta, Greg închiriasse o mașină la Gunnison, care îl scutea să depindă de starea de sănătate a membrilor familiei Willard Hopkins. Petrecuse apoi noaptea la motel și se urcase la volan la prima oră.

Când ajunse la Ohio Creek, o luă pe drumul spre Mill Creek, și când ajunse în stadiul în care buicul său nu mai putea înainta pe cărările tot mai înguste, o parcă pe un drum desfundat. Apoi își puse rucsacul pe umeri. De data aceasta era bine echipat. Încălțările nu-l mai supărau, hainele erau mai bine adaptate climei și-și redusese pachetele de țigări și batoanele de ciocolată.

Înainte de a se angaja în această escapadă nebunească, Greg se asigurasse la departamentul de biologie al Universității Boulder, dacă Anne se întorsese la rulotă pentru a încheia anul de cercetare. Oare cum îl va primi? Această întrebare îl frământa. Călătorise până la Princeton și-i lăsase acel bilet, dar plecase repede și nu insistase prea

mult să-l întâlnească. Se deplasase pentru a-și învinge ultimele reticențe, iar ea ar face bine să se pregătească de atac. Greg Fisher venea, iar când se hotăra să dea asaltul, nimic nu-l putea întoarce din drumul pe care și-l trasase. Evident, nu se deplasase de plăcere. Ascensiunea și plimbările pe munte nu se vor potrivi niciodată temperamentului său, și-l vor supune întotdeauna la chinuri. Mergând, acceptă totuși că întoarcerea la natură îi amintea dragostea pentru Anne, plimbările pe care le făcuseră împreună, armonia perfectă pe care părea că o găsisse cu această ambianță somptuoasă și aspră, îl emoționa peste măsură. Și inima i se strânse de fericire și de teamă în fața zborului greoi al vulturilor mari pe cerul din Colorado. Aici, peisajul se apăra cu toți munții și cu toate pietrele împotriva admirației vulgare a turiștilor zgomotoși și Greg înainta în această splendoare aridă care se lăsa atât de greu pătrunsă.

Treptat, vântul de-abia simțit la începutul dimineții păru să se intensifice și să umple orizontul. Sufla dintr-o trecătoare dintre munți, departe spre est, ajungea repede în adâncul pământului și venea în rafale printre pietre și soare. Greg simțea această circulație a aerului ca pe o mare libertate și inima i se umplu de speranță. Vântul îl modela după imaginea peisajului care-l înconjură și îmbrățișarea sa fugară îl acorda cu muzica lumii.

Ajunse la rulotă după-amiaza, devreme. Înțelese imediat că Anne lipsea. Focul era stins. O strigă, dar nu-i răspunse și-l cuprinse o mare dezamăgire. Brusc, văzu niște blugi care se uscau pe un tufiș. Oftă ușurat și atinse materialul aspru cu vârful degetelor, ca pentru a se liniști. Îmbrăcămintea era uscată. O împături și o puse pe masa de camping, alături de reșou și de vasul cu cafea rece. Îl goli, îl spălă la pârlău și-și prepară o cafea neagră și fierbinte. Apoi se așeză pe o piatră mare, aceeași pe care stătuse când Anne îndreptase pușca

asupra lui și bău încet băutura binefăcătoare, pentru a se încălzi.

Nu-i mai rămânea decât să aștepte întoarcerea Annei. Fără îndoială, plecase să vâneze oile cu aparatul de fotografiat. Zâmbi imaginându-și-o suind pe stânci ca o capră sălbatică. Pentru prima dată, din timpul verii, se gândi la Solomon și Sheba, întrebându-se ce se întâmplase cu ei. Va întreba de sănătatea lor îndată ce o va întâlni pe domnișoara Holdenfield, biologa vioaie, specializată în animalele cu coarne.

Nerăbdarea lui creștea. Avea atâtea întrebări să-i pună, încât nu va ști de unde să înceapă. Oare cum să-i explice unei femei ca Anne că o iubea nebunește și că nu putea trăi fără ea? Îl aștepta o sarcină grea.

Își termină cafeaua, apoi își despachetă lucrurile și începu să-și monteze cortul. Va aștepta cât timp va trebui, chiar dacă plecase pentru o săptămână.

Anne puse aparatul de fotografiat la loc în rucsac și o luă pe drumul spre rulotă. Solul era alunecos. Ninsese și plăcile de gheață nu se vor topi înainte de primăvara viitoare. Curând, se va pregăti să coboare în vale, își va regăsi profesorii și universitatea. Oare cât timp îi va lua pentru a uita aventura cu Greg Fisher? Iarna aceasta va lucra din greu la teza sa, iar vara viitoare spera ca rănila să-i fie în sfârșit cicatrizate.

Când se gândea la expediția sa la Princeton, obrazii i se îmbujorau de rușine. Cu siguranță, Greg o considerase o adolescentă care visa la o dragoste imposibilă. Trebuie să se fi amuzat bine cu prietenii săi. Și totuși nu regreta nimic. Făcuse ce credea că e bine. Acum, putea să-l deteste fără să se sinchisească, ceea ce o va ajuta să treacă peste acest episod dureros din viața sa.

Când văzu cortul, inima începu să-i bată cu putere. Se strădui

să-și încetinească mersul, se debarasă de rucsac și-l puse lângă masa de camping.

Greg ieșea din pădure, cu o cratiță cu apă în mână când o văzu. Stătea la zece metri de el.

Anne întoarse capul și privirile li se întâlniră. Era și mai frumoasă decât își amintea. Se apropie încet. Toamna i se potrivea de minune. Părul cu reflexe arămii și ochii căprui se armonizau cu peisajul. Lăsa ustensila pe care o ținea în mână și se ridică încet, fără să-și ia ochii de la ea.

Anne îi adresă un zâmbet timid și-l privi, întrebându-se dacă apăruse din vis, cu un aer mirat, ca și când fusese mort și înviase brusc. Incapabil să se mai stăpânească, Greg alergă spre ea și Anne îi căzu în brațe.

Nu roștiră niciun cuvânt. Buzele li se întâlniră și mâinile lui Greg se strecurau febril sub hainele Annei pentru a regăsi căldura trupului său. O lipi de el, dezvăluindu-i dorința puternică. Tânăra femeie dădu capul pe spate, în timp ce gura lui fierbinte alunecă până la pieptul său.

– De ce ai venit? gemu în cele din urmă, cu o voce întretăiată.

– Pentru că n-am putut să rezist, nici să rămân departe de tine mai mult timp.

– Greg...

– Nu, nu acum.

O duse sub cort și acolo, la lumina caldă care se filtra prin pânză, o dezbrăcă în grabă. Orice răbdare îi părăsi brusc. Așteptaseră prea mult pentru a-și înfrâna dorința și lăsară foamea de dragoste și de plăcere care-i chinuise să se exprime pe îndelete, unul în brațele celuilalt. O pasăre necunoscută scotea triluri pătimeașe nu departe de acel loc, în timp ce Anne și Greg își celebrau îndelung regăsirea sub

cerul strălucitor al locului binecuvântat în care se întâlniseră pentru prima dată.

Mult mai târziu, când se odihnea cu obrazul pe umărul lui, Anne murmură cu o voce extaziată:

– Dacă visez, te implor să nu mă trezești.

Greg o mângâie cu tandrețe.

– Biletul, Anne, de ce l-ai strecurat sub ușa mea fără să aștepti?

– Mi-a fost atât de teamă...

Bărbatul se ridică într-un cot și-și adânci privirea în ochii ei frumoși, de culoare închisă.

– De ce? De mine?

– De mine, de sentimentele mele față de tine.

– Explică-mi.

– Înțelegi foarte bine.

– Nu, vreau să-mi spui limpede, am nevoie s-o aud.

Tânăra femeie întoarse capul.

– Te iubesc, Greg, rosti cu o voce care de-abia se auzi.

O spusese cu regret, ca și când această mărturisire îi smulsese inima. Dar reușise în sfârșit s-o facă. Greg o trase spre el și o înconjură cu brațele.

– Și eu te iubesc, Anne. Mi-ai chinuit mintea zi și noapte și, în ciuda tuturor eforturilor mele, n-am reușit să te alung. Și totuși, am încercat....

Anne înțelese că încerca să-i mărturisească: sedusese alte femei pentru a o uita. Se simți torturată de gelozie. Dar dacă ar fi avut ocazia, oare n-ar fi făcut la fel? La urma urmei, nu-i cedase pentru a termina cu el? Planul eșuase, dar ar fi putut să încerce din nou experiența, cu altul.

– De ce oare prelungim această agonie? șopti, îmbrăcându-se cu

mişcări obosite.

Greg îi luă mâna.

– Tot ce știu, este că nu reușesc să trăiesc fără tine.

Tânăra femeie se eliberă și ieși din cort. Greg o urmă.

– Ai venit la Princeton, ai lăsat acel bilet și acum duci o luptă absurdă împotriva ta.

– Povestea noastră nu poate merge.

– De ce?

– Tocmai pentru că am venit la Princeton și am constatat eu însămi că nu voi putea trăi niciodată în acel loc.

– Ai încercat?

– Nu, pentru că nu voi renunța niciodată la cariera mea. Dacă ți-aș cere să vii să te stabilești în Colorado?

Greg îi aruncă o privire exasperată.

– Sincer, nu mă imaginez în acest cadru.

– Nu. La New Jersey te așteaptă o carieră minunată și te vei întoarce acolo.

– Aici te înșeli, viitorul meu la Princeton este serios compromis, mormăi bărbatul.

– Greg, să obții o catedră la Princeton este un mare privilegiu.

– Mi s-a refuzat postul.

– Cum?

– M-ai auzit foarte bine.

Anne rămase nemișcată și-l observă în timp ce își încheia cămașa.

– Dar ce înseamnă asta? Descoperirea minei trebuia să-ți asigure nominalizarea.

Greg aprinse focul pe care-l pregătise în lipsa ei, cu bușteni și lemne mici.

– Ce descoperire? exclamă pe un ton aspru. Am renunțat la mina

"Gaura din cer".

Tinerei femei i se tăiară picioarele și se așeză.

– Dar nu înțeleg.

– N-am putut, Anne, bătrânul acela...

– Li Chung?

– Da. Toată viața sa reprezintă acel luminis pierdut în munte.

Să-i dezvălui secretul, ar echivala cu un asasinat.... mai târziu, când va muri, poate.

Niște rămurele trosniră. Greg suflă asupra focului care se aprindea sub crengi.

– Și pariul?

– L-am pierdut.

– Și datoriile?

– Le voi plăti ca toată lumea: greu și treptat.

– Când ai hotărât să păstrezi pentru tine amplasarea minei?

Greg rămase tăcut câteva secunde.

– În ziua în care ți-am cerut să mă aștepti și când m-am întors să-i vorbesc. Flăcările se ridicară, strălucitoare și luminoase.

– "Programele de avangardă", exclamă brusc Anne, n-ai.... oh Greg, n-ai dus până la capăt pariul cu acei studenți?

Acesta râse ușor, cu tristețe.

– M-am complăcut în comportări de autodistrugere atât de mult timp.... Cu această ultimă lovitură, presupun că am încheiat treaba.

– De ce n-ai refuzat?

– Imposibil. Îmi dădusem cuvântul.

– Presupun că toată întâmplarea a fost descoperită de Comitet?

– Într-adevăr. Cariera mea la Princeton va fi de scurtă durată.

– Și..... te-ai gândit să-ți depui candidatura într-o altă universitate.... aproape de aici, de exemplu? îl întrebă cu respirația

tăiată.

Greg înălță capul.

– Universitatea din Colorado?

Tânăra femeie dădu afirmatic din cap.

– Ar lua timp și n-ar rezolva nimic.

– Știu.

– Oricum, va trebui să termin acest an la Princeton.

– Desigur.

– Și poate nu mă vor accepta la Boulder.

– Poate nu.

– Și dacă ajung la Tombuctu?

– Este posibil.

Noaptea căzuse peste aurul și purpura frunzelor. Vântul se domolise și cântecul păsărilor se stinse.

Greg se întoarse spre Anne.

– Ascultă-mă, am o idee genială; dacă ne-am căsători?

– Ce? N-ar merge niciodată.

Bărbatul îi luă mâinile și puse un genunchi pe pământ.

– De ce nu? Ne vom lua abonamente de avion pentru a ne vizita.

– În fiecare seară?

Râseră amândoi.

– Asta s-ar putea să ne ruineze.

Brusc, Anne deveni foarte serioasă.

– N-aș suporta niciodată să te împart cu alte femei, Greg.

– Dar n-am pretins niciodată un asemenea lucru. De altfel, am încercat și..... fizic sunt incapabil de asta.

Anne zâmbi și-și trecu brațele în jurul gâtului său.

– Nu?

– Ba da. Nu m-am putut apropia de alta.

Tânăra femeie îl sărută tandru, dar el se desprinsese.

– Încă nu mi-ai dat răspunsul. Accepți să te căsătorești cu mine?

Anne oftă.

– Nu știu.

– Te rog. Te iubesc, Anne. De altfel, dacă rămânem despărțiți, vom muri de durere.

– Totul mi se pare atât de nebunesc.

– Ca întâlnirea noastră, Pervis Johnson, Li Chung și restul. Singurul lucru care are sens în toate astea, este dragostea noastră.

Anne își puse capul pe pieptul său.

– Cred că mi-am pierdut mințile.

– Așadar, accepți.

– Da, prostule, și de două ori, nu o dată.

O luă de talie și o ridică în aer.

– Îți promit că nu vei regreta.

– Așteaptă puțin, n-am terminat. Îmi voi petrece verile aici, Greg, asta nu te șochează?

– Mă așteptam.

– Și când voi începe să lucrez la Ape și păduri, poate mă vor trimite în misiune în timpul iernii.

– Am prevăzut totul: ne vom trimite bilete de dragoste prin intermediul găștelor sălbatice. Și apoi, din când în când, voi merge chiar cu amabilitatea până la a te însoți.

Privi în jurul său.

– Datorită ție, vrăjitoare, locul acesta începe să mă atragă irezistibil.

– Cine știe? Poate vei deveni un împătimit al muntelui, ca mine. Am nevoie de spațiu, Greg, fără asta n-aș reuși să respir.

– Încetează să-ți faci probleme, îți cunosc modul de viață. Și te

iubesc așa cum ești.

– Iar eu te ador. Ești singurul bărbat care m-a făcut vreodată pe deplin fericită.

– Asta nu mă miră. Sunt exact cel care-ți trebuie. Tandru, amabil, serviabil.... apropo, nu vrei o ceașcă de cafea? Este caldă încă.

– Cu cea mai mare plăcere

– Și Jack Bennett mi-a încredințat câteva provizii, printre care o pulpă de căprioară.... o adevărată minune. Te tentează oare?

– Oh da, formidabil. Mă plictisise de cutii de conserve.

Greg o puse pe pământ.

– Dar mai întâi, avem de făcut o treabă înainte să se înnopteze.

O conduse spre pădure.

– Greg, unde mă duci?

Merseră pe sub copaci, de-a lungul pârâului.

– Am găsit acest loc absolut din întâmplare, adunând lemne.

– Ce loc? Ce să facem acolo?

O ajută să traverseze apa curgătoare sărind pe pietrele plate, pe jumătate scufundate. Apoi urcă pe o colină care domina o vâlcea înverzită, tapisată cu frunze veștede în nuanțe strălucitoare.

– Grăbește-te, lumina scade.

Ajunseră în cele din urmă la un platou circular traversat de un torent zgomotos pe pietrișul care semăna cu pepite de aur în soarele care apunea.

– Ce crezi despre asta?

– Este splendid. Dar ce facem aici?

– Ne vom căsători.

– Aici?

– Da.

– Acum?

– Da.

Anne se încruntă.

– Nu mă privi așa, Anne Holdenfield. Voi lua avionul pentru Colorado în fiecare săptămână și vom trece prin fața domnului primar îndată ce va fi posibil, dar până atunci, te voi lua de soție chiar aici, pentru că nu voi mai aștepta o lună.

Anne zâmbi, mângâindu-i obrazul.

– Foarte bine, accept. Și acum, ce să fac?

– Începe tu. Cunoști cu siguranță mai bine decât mine textul.

– De acord. Greg Fisher, accepti să mă iei de soție și să mă protejezi, la necaz și la boală, la bine și la rău, până ce moartea ne va despărți?

– Da. Anne Holdenfield, accepti să mă iei de soț, să-mi fii alături la necaz și la boală, la bine și la rău, până când moartea ne va despărți?

– Da. Greg o strânse la piept și-și adânci privirea încărcată de emoție în a sa.

– Ei bine, vă declar soț și soție, murmură cu o voce frântă de emoție. Anne dădu capul pe spate, cu o licărire provocatoare în ochii cu puncte aurii.

– Oare ce aștepti pentru a săruta mireasa?

De-abia terminase aceste cuvinte că deja buzele li se întâlniră. Apoi Greg o ridică pe Anne în brațe și o întinse pe un covor de mușchi, alături de un strat de orz sălbatic, cu spice cu luciri roșietice.

În vale, la câțiva kilometri, Solomon se apropie de Sheba, care era suspicioasă și-i atinse frumos laba cu copita. Ea făcu câțiva pași într-o parte, se opri și-l așteptă să i se alătore. Era luna octombrie și sezonul dragostei începuse.

Epilog

Anne întinse mâna și luă bețișorul pe care i-l întindea Greg.

– Ce este asta, Fisher?

– Un deget de zână, sau un chibrit suedez.

– Ce să fac cu el?

– Suntem pe patru iulie. Aparent, am celebrat evenimentul aseară, cu focuri de artificii, pui, pepene galben și tot decorul adecvat. Totuși, îți amintești de independența Statelor Unite ale Americii?

Anne râse.

– Da, îmi amintesc. Lasă-mă să te ajut să-ți despachetezi lucrurile; ce ții oare în geantă, de cântărește atât de greu? Batoane de ciocolată?

– Bineînțeles că nu, limbă ascuțită. Mi-e greață de dulciuri. De când m-am lăsat de fumat, mănânc fără oprire.

Greg cercetă mica încăpere în care se instalase.

– Așadar, aici te-au cazat?

– Ei da. Îți place? Este o casă veche de miner. Totul din lemn și nimic luxos.

- O găsesc cam rustică, pentru o femeie în starea ta.
Anne se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută.
- Sunt sănătoasă tun.
- Și eu care-mi făceam sânge rău.
- Gândește-te la nevestele indienilor, care urcau pe munte. Nu le deranja cătuși de puțin.
- Da, dar tu ești soția mea.
Îi mângâie ușor părul.
- Nici nu-ți imaginezi cât de mult mi-ai lipsit.
Anne îi înconjură talia cu brațele.
- Oh, da. Această lună lungă mi s-a părut că a durat o eternitate.
Te-ai instalat în noul tău birou?
- Da, este mult mai mare decât la Princeton, iar fereastra dă spre Wasath Rouge. Mă bucur de o vedere ce nu poate fi ascunsă de clădiri noi.
- Universitatea din Utah, gândi cu voce tare tânăra femeie, nu este Colorado, dar este mai bine decât New Jersey.
- Atmosfera îmi convine întru totul și regiunea mă încântă,
continuă Greg.
Miji ochii.
- Și de ce mă privești cu acea licărire ștremgărească în frumoșii tăi ochi căprui? Îmi acunzi ceva....
- Exact.
- Făcu o pauză, exact timpul cât să-i ațâte curiozitatea.
- Am discutat cu directorul de la Ape și păduri din Utah. Plănuiește să subvenționeze un studiu asupra animalelor cu coarne de pe înălțimile Uintas și.....
- Și ce?
- Și mi-a cerut să organizez misiunea.

– Anne, este minunat!

O antrenă într-un vals nepotrivit în locul mic, unde se lovira rapid de cele câteva mobile care ocupau tot spațiul. Apoi o ridică de trei ori până la tavan.

– Încetează, pune-mă imediat pe podea, sau voi naște în aer.

– Anne, vom fi în sfârșit împreună. Nu-mi vine să cred. Ascultă, am descoperit o casă de țară adorabilă, nu departe de campus. Sunt sigur că te va încânta.

– Ești sigur că vrei să trăiești cu mine tot timpul?

– Sunt dur și tenace. Cred că mă voi descurca. De fapt, Sheba și-a adus mielul pe lume?

– L-am văzut prima dată acum o săptămână. Este portretul tatălui său. Cum îl vom numi?

Greg desfăcu părul strâns în coadă de cal și acesta, cu reflexele sale arămii, i se răspândi pe umeri.

– Îți promit să mă gândesc la asta. Deocamdată, sunt foarte supărat în legătură cu un pariu pe care l-am făcut cu mine însumi.

– Cu ce miză?

– Mi-am stabilit o limită de timp pentru a rezista farmecelor tale când te întâlnesc astăzi.

– Ei și?

– Am pierdut.

O ridică în brațe și o privi languros, înainte de a o duce spre pat.

Sfârșit